OPERAȚIUNEA LUCIFER

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Operaţiunea Lucifer

ISBN: 973–9138–38–1

Editions Gérard de Villiers, Paris.
Opération Lucifer
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Gérard de Villiers

Operaţiunea Lucifer

În româneşte de Anca Pisică

1998

Capitolul I

Un bărbat îmbrăcat într-o canadiană verde, cu o cutie mare de vopsea în mână, apăru la intrarea metroului din dreptul numărului 1250 de pe Sixth Avenue, nimerind în mijlocul mulţimii de călători grăbiţi. Această ieşire comunica cu imensul labirint subteran care se întindea pe sub Rockefeller Center, între străzile 49 şi 51, zonă

cuprinsă între Sixth Avenue şi Fifth Avenue. Era un amalgam alcătuit de galeriile comerciale şi staţiile celor şase linii de metrou.

Dar, în loc să se grăbească la fel ca ceilalţi călători, bărbatul în canadiană verde se opri pe trotuar, în ciuda frigului aprig adus de un un vânt rece. Cu căciula neagră din blană sintetică pe cap, cu mănuşile mari din piele şi îmbrăcat gros, omul nu simţea frigul. Se întoarse şi aruncă o privire în vitrina magazinului de îmbrăcăminte Brookstone şi a restaurantului cu faţada albastră *Seafood Mansion* în care se servea peşte. Apoi privirea i se opri în partea cealaltă a bulevardului, la numărul 1251, pe imensa clădire ce adăpostea *Time-Life,* amplasată pe o esplanadă ornamentată cu fântâni arteziene.

Micuţele clădiri din cărămidă de dimensiuni modeste, numite generic *brownstones,* care mărgineau odinioară Sixth Avenue, fuseseră înlocuite în ultimii douăzeci de ani cu blocuri maiestuoase din oţel şi sticlă, cel mai scund dintre ele având numai cincizeci de etaje. Singura mărturie a trecutului era clădirea cenuşie din colţul Străzii 51 ce adăpostea Radio City, cel mai vechi teatru de revistă newyorkez, cu ghirlandele sale de beculeţe care clipeau.

Bărbatul cu canadiană verde se hotărî în sfârşit să se mişte din loc şi se îndreptă spre capătul Străzii 49. Pe Sixth Avenue venea un val de vehicule din centrul oraşului, iar el se opri la semafor lângă taraba unui vânzător pakistanez de *pretzels* unde cumpărătorii stăteau la coadă ca să ronţăie ceva înainte de a se întoarce la birou.

Lumina semaforului se schimbă, iar bărbatul cu canadiană verde şi cu cutia de vopsea în mână se năpusti pe bulevardul liber. De-abia străbătu câţiva metri, că un *Yellow Cab* apăru de pe Strada 49 semnalizând că virează pe Sixth Avenue. Taxiul frână brusc, lăsându-l să treacă. Dar avea viteză mare, iar cauciucurile erau uzate. Maşina derapă, lovind cu forţă pulpa bărbatului în canadiană

verde.

Proiectat înapoi, el îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate, scăpând din mână cutia, iar căciula din blană îi sări cât colo. Alunecă pe asfaltul cu polei şi în pantă, lovindu-se cu ceafa de bordură. O trecătoare se opri în loc îngrozită când auzi pocnitura osului cranian. Omul cu canadiană verde nu se mai ridică de jos. Membrele îi fură zguduite de câteva mişcări slabe şi spasmodice, apoi rămase ţeapăn cu privirea sticloasă, lângă un capac din fontă de unde ieşeau aburi călduţi şi alburii. Mii de asemenea emanaţii vesteau conductele de încălzire centrală aflate sub străzile din New York.

Şoferul de taxi, un negru, sări înnebunit din maşină, înjurând ca un birjar. Alergă spre pietonul lungit pe asfalt, lăsându-şi maşina chiar în mijlocul bulevardului şi provocând un concert asurzitor de claxoane. Semaforul trecu din nou pe culoarea verde, eliberând astfel zecile de vehicule, printre care şi un autobuz aparţinând NYTA[1]. Acesta se strecură între cadavru şi taxiul staţionat, apoi opri puţin mai departe lângă trotuar, foarte aproape de intrarea metroului, ca să coboare călătorii.

Vânzătorul pakistanez îşi lăsă clienţii în plata Domnului şi alergă spre trupul ce zăcea pe stradă. Când se aplecă deasupra lui, îşi dădu seama că omul nu mai este în viaţă. Se întoarse la tejgheaua lui unde se formase coadă.

— *Somebody should call an ambulance,* zise trecătoarea către mulţimea care căsca gura, apoi se îndepărtă.

Pakistanezul nu avea telefon, dar îşi servi clienţii, apoi se interesă din nou de accident. Năucit, şoferul de taxi se aplecase deasupra victimei care zăcea inertă, neîndrăznind să o atingă. Lumea începu să se adune. Negustorul zări atunci o dâră gălbuie pe şosea, un lichid vâscos care se vărsase din cutia pe care o avusese în mână bărbatul accidentat. Recipientul din metal zăcea acum în rigolă, iar

---

1 *New York Transit Autorithy (n.a.)*

capacul se rostogolise mai departe. Pakistanezul se duse să-l ridice de acolo şi îl aşeză la picioare. Poate că lui îi va folosi vreodată la ceva, căci posesorul său de drept nu mai avea ce face cu el... De la accident se scurseseră cam cinci-şase minute, iar cadavrul era deja înconjurat de o ceată de gură-cască. Un vânzător de la Brookstone ieşi din magazin şi strigă:

— Am anunţat poliţia şi am chemat o salvare.

Ghemuit lângă mort, şoferul de taxi se ridică şi înjură printre dinţi. Îşi dădea seama ce necazuri îl aşteptau în Statele Unite fiindcă lovise un om în zona pietonală. Se îndreptă ca un automat spre vehiculul său ca să anunţe compania la care lucra. Brusc se simţi ciudat, iar vederea i se tulbură. Taxiul i se părea o pată mare galbenă fără contur. Saliva din abundenţă şi se opri drăcuind, punând starea ciudată pe seama emoţiei. Deodată, începu să tremure foarte tare şi înjură. Acum nu mai vedea aproape deloc şi respira din ce în ce mai greu. Se şterse la ochi, dar nu rezolvă nimic. Gâfâia fiindcă avea impresia că aerul nu-i mai ajungea în plămâni. Deschise gura să inspire aerul rece, apoi capul începu să-i vâjâie.

Pe nesimţite, picioarele se muiară şi se prăbuşi în mijlocul şoselei, la câţiva paşi de taxi. Membrele i se mişcau haotic, de parcă era cuprins de convulsii. Îşi pierduse deja cunoştinţa când o maşină, având liberă trecere din cauza culorii verzi a semaforului, frână brusc ca să nu-l strivească.

*

* *

Când sergentul Doug Hopkins din *Midtown Precinct North* descoperi circulaţia de pe Sixth Avenue redusă la un soi de plasă, începu să înjure ca un birjar. Şoferii vehiculelor care încetineau ca să observe mai bine scena riscau să producă un ambuteiaj de nedescris, acompaniat

de zgomotul asurzitor al claxoanelor. Dintr-o privire, zări taxiul galben oprit în mijlocul şoselei, un corp ce zăcea pe caldarâm, iar altul lângă trotuar, înconjurat de un grup de gură-cască.

— Scârnăvia! A omorât doi dintr-o lovitură, îi zise el lui Bob Sommers, colegul său.

Patrulau amândoi pe Seventh Avenue când au fost alertaţi de la Precinct.[2] La intersecţia Străzii 49 cu Sixth Avenue avusese loc un accident foarte grav... Sergentul Sommers opri lângă trotuar, chiar înainte de intersecţie, iar Doug Hopkins sări din maşina alb cu albastru a cărei sirenă se opri pe dată.

Câţiva trecători binevoitori dirijaseră vehiculele în altă parte şi totul era bine. Însă, când se apropie de corpul întins pe trotuar, mai zări alte patru ascunse de mulţimea de gură-cască. Nu era un accident, ci un inexplicabil masacru.

Când mai înaintă, zări la câţiva metri de el o femeie care se clătina ca o beţivă şi care, ducându-şi mâna la piept, se prăbuşi lângă gura de canal din care ieşeau aburi. Simţi cum i se face pielea de găină şi şuieră printre dinţi:

— *Jesus Christ!*

Nu ştia ce atitudine să adopte. Urletul sincopat al unei sirene de ambulanţă se apropia, iar el realiză că treaba lui era să înţeleagă ce s-a întâmplat. În timp ce se întreba de unde să înceapă, un bărbat ieşi din magazinul Brookstone, gesticulând spre el.

— *Officer! Officer! Come on!*

Sergentul îl urmă şi se opri uluit în pragul magazinului. Pe mocheta gri zăcea un bărbat cu nodul cravatei slăbit, cu gura întredeschisă, livid şi cuprins de spasme. Scoase un soi de horcăit, apoi încetă să se mai mişte. Sergentul Hopkins văzuse atâtea cadavre în toată cariera lui, încât îşi dădea lesne seama când avea de-a face cu un om care

---

2 *Comisariat (n.a.)*

moare chiar sub ochii lui. Simţind un nod în gât, îl întrebă pe un bărbat grizonat ce părea să fie patronul magazinului:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai înţeleg nimic, răspunse vânzătorul. George s-a dus să vadă dacă îl poate ajuta pe un om călcat de un taxi, după ce a sunat la 911. Când s-a întors, i s-a făcut rău, nu mai vedea, se sufoca. Am încercat să-l ajut, dar pe urmă...

Îşi plecă privirea spre trupul inert din mijlocul magazinului.

— Suferea de inimă? întrebă sergentul Hopkins.

— Nu, nu cred.

Poliţistul se aplecă deasupra cadavrului. Nu se vedea nicio rană, dar observă că pupilele mortului erau cât gămălia unui ac, ca la drogaţi.

— Bine, nu-l atingeţi, zise el. Mă întorc imediat.

Ieşi în goană din magazin şi activă aparatul de emisie-recepţie care era mereu în legătură cu secţia de poliţie.

— Aici Hopkins, mă aflu la locul accidentului, la intersecţia Străzii 49 cu Sixth Avenue. Se petrec lucruri ciudate. Se pare că avem mai mulţi morţi...

Poliţistul de serviciu exclamă îngrozit:

— Dumnezeule! S-a răsturnat vreun autobuz?

— Nu, e vorba doar de un taxi, zise Doug Hopkins pe care situaţia începuse să-l depăşească. *For God's sake*, trimite ajutoare şi ambulanţe.

Întrerupse legătura şi se uită în jurul lui. Priveliştea era stranie, aproape ireală. Circulaţia continua să se îndrepte pe partea vestică a bulevardului. Pe trotuar, pietonii mergeau grăbiţi şi zgribuliţi de frig. Toată lumea din New York era întotdeauna grăbită şi nepăsătoare. Coloana de aburi se ridica neîncetat din gura de canal risipită de vânt peste cadavrele întinse pe asfalt. Cei câţiva gură-cască se retrăseseră mai la o parte speriaţi. Stând în picioare în spatele tejghelei, vânzătorul de *pretzles* fixa cadavrele îngrozit, neştiind dacă să se mişte din loc sau nu.

Sergentul Hopkins se îndreptă spre cadavrul unei bătrâne care mai strângea încă poşeta cu ambele mâini. Nu avea nicio rană aparentă. Poate că murise de frig. Învingându-şi frica viscerală care îl năpădise, poliţistul se aplecă să-i examineze faţa. Ca şi la vânzătorul de la Brookstone, pupilele erau foarte mici.

Urletul ascuţit al salvării se auzea apropiindu-se. Vehiculul se opri înainte de intersecţie, iar din el coborâră trei infirmieri în halate albe care se îndreptară în goană către sergentul Hopkins.

— Ce se întâmplă? îl întrebă unul dintre ei. Ce-i cu atâţia morţi? Ni s-a spus că e un accident de circulaţie...

— Şi mie la fel, răspunse poliţistul, dar se pare că e vorba despre altceva. Vreo epidemie...

Unul dintre infirmieri se aşeză pe vine ca să-l examineze pe bărbatul în canadiană verde. Din nări îi curgea un firicel de sânge. De-abia atunci sergentul Hopkins observă dâra galbenă şi vâscoasă care se prelinsese de pe şosea în rigolă. Căută în zadar de unde vine. Ocolind cadavrul, ajunse la tejgheaua pakistanezului care vindea *pretzels* şi asistase la accident.

— Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă el. Ce-au păţit oamenii aceştia?

Pakistanezul se uită la el îngrozit.

— Nu ştiu, *officer,* nu mai înţeleg nimic. Taxiul de colo a dat peste un tip care traversa. Cel în verde care a murit. E tot ce am văzut. Pe urmă, oamenii au început să cadă ca seceraţi de o boală.

— Nu sunt bolnavi, sunt morţi, zise Hopkins. Ce-i cu dâra galbenă de acolo?

— Tipul călcat de maşină avea o cutie care s-a vărsat când a căzut. Parcă ar fi lichid pentru frâne.

— Unde e cutia?

Pakistanezul se aplecă şi luă recipientul din tablă gri.

— Eu am luat-o, mi-era teamă ca oamenii să nu alunece

pe ea. Luaţi-o.

Sergentul Hopkins o apucă de toartă. În aceeaşi clipă, într-un concert de sirene, soseau trei maşini de poliţie, însoţite de două salvări şi un microbuz cu poliţişti. Aceştia începură imediat să încercuiască cu bariere mobile locul unde fuseseră găsite cadavrele. Sergentul Hopkins examină recipientul. Cutia era goală şi nu mai avea capac. Pe fund mai rămăsese o peliculă galbenă şi uleioasă.

Curios, poliţistul o mirosi mai întâi. Nu simţi niciun miros. Luă cu degetul de pe fund puţin lichid şi îl duse la nas. Parcă ar fi fost ulei. Îşi şterse degetul de pantaloni şi, nevenindu-i să creadă, strigă.

Cei doi infirmieri care îl examinau pe bărbatul accidentat păreau şi ei cuprinşi de boală. Gâfâiau, aveau convulsii, abia puteau să respire. Unul dintre ei îşi smulse nasturii halatului, slobozi un ţipăt înăbuşit, apoi se prăbuşi cu capul pe pieptul cadavrului. Celălalt făcu vreo trei paşi clătinându-se, căzând şi el cu faţa la pământ.

De data aceasta, sergentul Hopkins intră în panică. Cu vocea lui sonoră, ţipă:

— Toată lumea înapoi! Plecaţi de-aici!

Cei câţiva gură-cască ce mai rămăseseră se retraseră imediat, iar el se îndreptă spre maşina de patrulă ca să ceară din nou ajutoare.

Tocmai traversa Strada 49, când simţi că i se tulbură vederea. Se opri în loc, clipi, se frecă la ochi, însă senzaţia persista accentuată de o migrenă bruscă, apoi îl învălui o sudoare rece. Se forță să meargă mai repede. Acum maşina albastră i se părea mai îndepărtată şi avea o formă nedesluşită. Sergentul Hopkins avu deodată senzaţia că o menghină îi strânge pieptul. Braţul drept începu să-i tremure. Se sufoca. Încercă să strige, dar nu reuşi decât să scoată un sunet slab. Împleticindu-se, încercă să se urce pe trotuar, dar se prăbuşi. Sergentul Sommers sări din maşină şi alergă spre el strigând:

— Doug! Hei, Doug, *what's going on?*

Sergentul Hopkins nu reuşi să răspundă. Plămânii parcă se stafideau în el, ca şi cum, în loc să se umple cu aer, îl respingeau. Poliţistul se sufoca. Se prăbuşi în braţele colegului său. Acesta, înnebunit, îl ţinu, apoi îi făcu respiraţie gură la gură, încercând să-l reanimeze. Se mai lupta încă atunci când îşi făcu apariţia un superior.

— Ce are, e rănit? ţipă acesta.

Sergentul Sommers se opri cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Nu ştiu, locotenente, nu mai înţeleg nimic. Se pare că...

Se observa cât de colo că sergentul Doug Hopkins nu mai trăia. Colegul lui îi coborî pleoapele cu mâna tremurândă şi se ridică arătând trupurile care zăceau peste tot.

— E ceva diabolic! bâigui el. Au murit cu toţii. Presimt că există ceva extrem de periculos aici.

— Ce este asta?

Locotenentul de poliţie arătă recipientul gol de lângă cadavrul sergentului Hopkins.

— Nu ştiu, răspunse Sommers. L-a găsit acolo.

Nedumerit, locotenentul luă obiectul şi îl examină cu atenţie, încercând cu disperare să înţeleagă ceva. Nimic, niciun miros. Doar un lichid galben asemănător cu uleiul. Îl puse jos şi se adresă sergentului Sommers:

— Cheamă *Midtown North.* Spune-le să trimită toţi oamenii disponibili ca să încercuiască perimetrul. Blocaţi accesul pe străzile 49 şi 50. Deviaţi traficul pe Sixth Avenue, începând cu Strada 48.

Se îndepărtă în timp ce sergentul alergă la maşină. După ce a transmis mesajul, coborî şi îl căută din priviri pe locotenent. Dar slobozi un ţipăt îngrozit. Locotenentul se tăvălea pe jos pe Sixth Avenue, pradă convulsiilor violente. După câteva clipe, nu mai mişca.

Sergentul Bob Sommers rămase ţintuit locului. Mai departe erau alţi poliţişti care puneau barierele mobile. Peste tot clipeau girofarurile. Se lăsa înserarea.

— *My God! My God!* începu să se văicărească poliţistul.

Dinţii îi clănţăneau în gură fără să se poată abţine. Cu mintea golită, încerca să-şi reprime nevoia acută de a fugi departe de toate acestea, să se urce în maşină şi să zăvorască toate uşile. Smulgând arma din toc, o aşeză lângă el. Abia auzea bâzâitul elicopterului care se strecura încet printre clădirile ce mărgineau Sixth Avenue, luminând cu reflectoarele cadavrele ce zăceau pe caldarâm.

*

* *

Girofarurile albastre, albe şi roşii ale ambulanţelor şi ale maşinilor de poliţie adunate pe Sixth Avenue şi pe străzile lăturalnice alcătuiau un tablou sinistru şi orbitor. Barierele galbene, legate între ele de panglici de aceeaşi culoare, interziceau accesul în zona cuprinsă între Sixth Avenue şi străzile 48 şi 51. În interiorul acestui perimetru, toate magazinele fuseseră golite, iar locuitorii din clădirile învecinate, evacuaţi. Sute de poliţişti în uniforme, echipaţi cu megafoane, dispersau grupurile răzleţe de privitori, repetând la nesfârşit că nu mai era nimic de văzut, fără să facă alte precizări.

Toate cadavrele zăceau tot acolo, în afară de acela al şoferului de taxi. O echipă a laboratorului tehnic aparţinând de NYPD[3] sosise acum la faţa locului. Oamenii care făceau parte din ea, echipaţi cu costume de protecţie ABC[4] şi cu măşti de gaze, instalau un cort chiar în mijlocul şoselei ca să facă cercetări. Blocajul de pe marele bulevard provocase ambuteiaje monstruoase. Un Lincoln negru

3 *New York Police Department*

4 *Atomic – Biologic – Chimic (n.a.)*

urmat de o maşină de poliţie încerca să-şi croiască drum până la barierele galbene. Din el coborî primarul New York-ului care fu imediat asaltat de zeci de ziarişti pe care poliţiştii încercau să-i ţină la distanţă. Numărul reporterilor era în continuă creştere. Toate canalele de televiziune se aflau la faţa locului, în speranţa că vor obţine câteva informaţii pentru ştirile de la ora nouăsprezece. Reprezentantul de la *New York Post* reuşise în fine să-i pună prima întrebare primarului.

— Se pare că a avut loc un accident nuclear soldat cu un număr mare de morţi, nu-i aşa?

Primarul îl fulgeră cu o privire neagră.

— *Bullshit!* izbucni acesta. Doar n-a explodat o bombă atomică! Este vorba de un *accident.* De un produs chimic extrem de periculos care s-a răspândit în aer şi a provocat mai multe *victime.* Situaţia se află sub control.

— Cum s-a produs acest accident? întrebă alt ziarist.

— Momentan, nu voi răspunde nici unei întrebări, spuse tranşant primarul. Voi organiza o conferinţă de presă la ora şapte împreună cu *New York Police Commissioner.* Chiar aici, la faţa locului.

— Câţi morţi s-au înregistrat? strigă alt jurnalist.

— Vreo zece.

— Despre ce produs este vorba?

— Încă n-am stabilit cu exactitate...

Primarul începuse deja să transpire. *New York Police Commissioner* îl trase de mânecă şi îi şopti ceva la ureche.

— *Ladies and gentlemen of the press,* sunt obligat să vă părăsesc acum, anunţă primarul. Pe curând.

El se îndepărtă, lăsându-i pe ziarişti în plata Domnului, şi pătrunse în zona interzisă.

Aflat la vreo câţiva metri mai departe, comisarul de poliţie se întâlni cu un civil care ieşea din cort. Cei doi schimbară câteva cuvinte, apoi se îndreptară spre primar şi îi comunicară ultimele noutăţi. Acesta parcă fusese lovit

de trăsnet.

— *My God!* Sunteţi sigur?

— Absolut sigur, confirmă comisarul de poliţie.

Copleşit, primarul se întoarse la grupul de ziarişti.

— Până la urmă tot vor afla.

— Pentru moment, este bine să nu pomeniţi nimic, îl sfătui comisarul. Veniţi să vedeţi.

Parcurseră vreo cincizeci de metri până la al doilea perimetru, mult mai mic însă, care cuprindea zona unde zăceau cadavrele. Numeroşi poliţişti în costume de protecţie ABC mişunau printre trupuri, căutând probe. Un microbuz negru de poliţie opri imediat aproape de ei. Din el coborâră trei poliţişti cu câte o colivie cu canari în mână. Se duseră în zona suspectă. Primarul New York-ului clătină din cap.

— Ce coşmar nenorocit!

Înainte de a anunţa vestea rea, comisarul de poliţie trase aer în piept.

— *Sir*, începu el, vom fi obligaţi să facem apeluri la radio şi prin toate reţelele de televiziune ca să găsim absolut *toate* persoanele care au fost aici când s-a produs accidentul, sau chiar când au trecut prin zonă. Înţelegeţi de ce...

— Înţeleg, oftă primarul. Puteţi să curăţaţi porcăria asta?

— Da, vom începe îndată ce vor fi ridicate cadavrele, spuse comisarul. Va dura toată noaptea. În zori, circulaţia va putea fi reluată. Însă nu reuşim să ne ocupăm chiar de *tot.* De exemplu, faţadele clădirilor ne vor rezerva multe surprize...

În faţa acestei noi ameninţări, primarul ridică din umeri. Patru bărbaţi se apropiară de ei, iar unul flutură o legitimaţie.

— FBI, agentul special Mike Dunner. Suntem la curent cu problema. Puteţi să ne arătaţi persoana lovită de taxi?

Comisarul arătă cu degetul un trup ce zăcea pe şosea.

— Nu l-a atins nimeni. În fine, niciuna dintre persoanele rămase încă în viaţă, se corectă el... Dacă vreţi să vă apropiaţi, echipaţi-vă cu o salopetă ABC. Găsiţi, acolo, în cort. Altminteri, vă faceţi testamentul.

Impresionaţi, cei de la FBI se îndreptară spre cortul cu echipamente. Primarul se uită la clădirea ce găzduia *Time-Life,* strălucind în noapte cu mii de beculeţe. În birouri, luminile rămăseseră aprinse, dar nu mai bântuia nicio fiinţă înăuntru, căci toate intrările erau păzite de poliţie, la fel ca şi cele ale construcţiilor şi ale magazinelor aflate în această porţiune blestemată de pe Sixth Avenue.

Cu pas greoi, primarul se îndreptă spre ziariştii comasaţi dincolo de barieră. Neplăcerile de-abia acum începeau. America era o ţară mult prea deschisă, mult prea mediatizată, pentru a ascunde timp îndelungat populaţiei adevărata origine a accidentului.

*

* *

Greta Dauman privea cu dezgust talpa de la pantoful soţului ei, acoperită cu o peliculă gălbuie şi vâscoasă. Ea îi strigă de la bucătărie:

— În ce-ai mai călcat, *Grumpy?*

Era de ajuns să fie un răhăţel de câine pe trotuar, că bărbat-su călca exact în el...

Acesta, tolănit în fotoliu în faţa televizorului pentru ştirile de la ora şapte, îi răspunse:

— Habar n-am, lasă-l aşa că-l curăţ eu mai târziu!

De origine olandeză, Greta Dauman avea mania curăţeniei. Luă o cârpă şi ceva de răzuit şi se puse pe treabă. După trei minute, avea senzaţia că vederea i se înceţoşează. Puse pantoful jos fiindcă se simţea ciudat. Brusc i se făcu prea cald, simţind acut lipsa de aer. Începu să respire cu dificultate. Pe urmă, o durere atât atroce îi

străbătu pieptul încât se încovoie, străduindu-se să-l strige pe soţul său, dar nu reuşi.

Vru să se ridice de pe taburet, însă alunecă pe podea şi rămase nemişcată, asfixiată ca un peşte pe uscat.

*

* *

— Rugăm insistent toate persoanele care s-au aflat astăzi în zona străzilor 48, 51 şi pe Sixth Avenue, începând cu ora patru după-amiază, să sune la numărul acesta...

Pe ecran apăru numărul 800–05505050. Prezentatorul de pe CBS continuă anunţul cu voce gravă şi încordată:

— Nu pierdeţi nicio clipă. Sunteţi în pericol de moarte. Nu vă mişcaţi şi nu faceţi nimic. După apelurile dumneavoastră, o echipă de medici va veni acasă în câteva minute. Nu intraţi în panică. S-a produs un accident datorat unui produs chimic extrem de nociv.

John Dauman se întreba dacă nu cumva era un soi de clip publicitar care făcea băşcălie... Apăsă pe tastele telecomenzii mai întâi pe şase, apoi pe nouă. Pe cele trei canale de televiziune ABC, CBS şi NBC auzi acelaşi mesaj citit de prezentatorul ştirilor. După ce a terminat, redactorul de pe CBS preciză că mesajul va fi difuzat toată seara din jumătate în jumătate de oră şi din oră în oră.

După ce trecu la ştirile locale, John Dauman îşi dădu brusc seama că în jurul orei patru traversase Sixth Avenue chiar în apropiere de accidentul de circulaţie cu taxiul oprit în mijlocul şoselei. Trecuse chiar pe lângă un rănit ce zăcea pe trotuar şi călcase în ulei. Neliniştit, dădu sonorul mai încet şi îşi strigă soţia:

— Greta!

John Dauman o mai strigă o dată, dar nu primi niciun răspuns. O teamă oribilă îi tăie subit răsuflarea. Presimţind ceva îngrozitor, sări din fotoliu şi alergă la bucătărie.

Capitolul II

Postată pe scena Operei *Staatsoper* din Viena, o cântăreaţă poloneză corpolentă, costumată într-un chimonou japonez, urla cu jale în italiană o arie din *Madame Butterfly* pentru publicul austriac căzut în extaz. Sala era plină până la refuz. În loja lui, Malko căsca discret. Opera îl plictisea de moarte. Nu ar fi fost acum aici, dacă nu accepta invitaţia vecinei sale, vicontesa Anna von Neurath, pe care o poftise cu o seară în urmă la cină la castelul din Liezen.

Se uită la ea, iar femeia, ca şi cum ar fi simţit privirea asupra sa, făcu acelaşi lucru, surâzându-i în semiîntuneric. Avu aceeaşi senzaţie plăcută în stomac. Gura tinerei vicontese, enormă, cărnoasă, de un roşu aprins, părea că e făcută special pentru a îngurgita toate mădularele din lume. Ignorând vocalizele cântăreţei, Malko se aplecă spre decolteul grozav al vecinei sale.

— Mulţumesc pentru că m-aţi invitat la acest sublim spectacol, zise el încetişor.

Trebuia să mai vină cineva, dar cavalerul Annei von Neurath fusese reţinut în altă parte. În lojă, separată doar de două fotolii, mai era o pereche în vârstă care nu-şi lua ochii de la scenă. Lojele teatrului de operă din Viena erau spaţioase şi nu se observau din exterior.

— Mi-a plăcut foarte mult aseară la dumneavoastră la cină, răspunse pe acelaşi ton Anna von Neurath.

— Aţi fost absolut încântătoare! zise Malko. M-aţi fermecat.

În lipsa Alexandrei, logodnica lui Malko, vicontesa von Neurath fusese efectiv cea mai frumoasă femeie de la dineu.

De puţin timp văduvă, din cauza unui nefericit accident de vânătoare, venise la Liezen însoţită de un tânăr miop, cu păr rar şi bărbia ascuţită, alături de care nu te puteai imagina în pat decât cu o tresărire de dezgust. Totuşi, acest băiat interesant, proprietarul unei mari întreprinderi de decoraţiuni din Viena, păruse a se interesa mai mult de gazda sa decât de femeile frumoase invitate la petrecere. În afară de această prezenţă feminină, toate invitatele lui Malko au observat numaidecât în Anna von Neurath o cochetă apetisantă şi ridicară rapid o barieră invizibilă între ele şi intrusă.

Părul negru tuns scurt, ondulat cu grijă, privirea din ochii migdalaţi în modul cel mai pudic plecată, fuseseră voit ignorate de rivalele sale care nu au vrut să observe decât gura provocatoare şi decolteul din dantelă neagră ce nu ascundea nicio părticică din pieptul înflorit. Talia subţire era strânsă într-un soi de body, iar fusta foarte scurtă şi evazată lăsa privirii nişte picioare în formă de amforă.

Minionă, în ciuda tocurilor foarte înalte, tânăra văduvă părea să ignore sentimentele contradictorii pe care le stârnise. Din momentul în care Malko i-a sărutat mâna, acesta a simţit o dorinţă aprigă să se culce cu ea. Din păcate, eticheta cerea să o aşeze între două respectabile castelane din Austria de Sus, fiind nevoit să se mulţumească cu câteva ocheade aruncate spre Anna von Neurath. Mai târziu, când o invitase să bea Gaston de Lagrange VSOP şi Perrier, reuşise să se apropie de ea şi să între în vorbă. Cu această ocazie, tânăra văduvă îi destăinuise că doreşte să se întoarcă foarte curând în ţara ei de baştină. Anna se născuse în Tahiti şi fusese rodul diverselor încrucişări din care rezultase o adevărată bombă sexuală. Se lăsa greu sedusă, căci voia să-i facă curte cât mai mult timp.

Aţâţat la culme, acceptase invitaţia la operă. Dar, din

nefericire, lucrurile nu avansau prea repede: după aceea, trebuiau să se întâlnească cu nişte prieteni de-ai ei ca să cineze la *Sacher*.

Un ropot de aplauze îl făcu pe Malko să tresară. Se terminase primul act. Ieşiră într-unul din saloanele spaţioase cu candelabre de cristal, iar Anna oftă:

— Ah, ce-aş mai bea un „White Lady” cu Cointreau, gin şi lămâie.

— Mă duc să vă aduc, se oferi repede Malko. Luaţi loc undeva.

Tânăra se instală într-un fotoliu din fumoar şi puse picior peste picior cu un gest plin de graţie, lăsând să se vadă în treacăt porţiunea de piele albă de deasupra ciorapului. El se duse la bar şi reveni cu cocteilul şi cu o cupă de şampanie albă Taittinger Comtes din 1988 pentru el. Ciocniră. Vicontesa scoase din poşetă un pachet de Gauloises Blondes şi luă una, pe care Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo gravată cu emblema lui, primită în dar de la CIA. Anna se aşeză cum stătea înainte. De data asta, privirea ei se adânci în ochii lui Malko. Era o adevărată invitaţie la viol în mijlocul acestei mulţimi gălăgioase şi în lumina puternică a candelabrelor. Se simţea frustrat...

Soneria anunţa începutul actului al doilea, iar ei se întoarseră în lojă. Vecinii erau deja în fotoliile lor, ca nu cumva să piardă vreun minut din spectacol. Cântăreaţa durdulie îşi vărsa de mama focului amarul. Malko trebuia să mai suporte o oră.

S-au scurs cinci minute. Nu ştia ce să mai facă atunci când vecina lui se întoarse şi îi şopti la ureche:

— Am senzaţia că nu vedeţi prea bine de acolo. Veniţi mai aproape de mine.

Malko nu văzuse nimic din scena respectivă, dar nu se formaliză. Imediat, el apropie scaunul, cât pe ce să-l lipească de cel al Annei von Neurath. Ea zise cu vocea joasă:

— Fiţi atent că mi-aţi prins fusta.

El îşi strecură numaidecât mâna între cele două scaune şi o trase simţind mângâierea şarpelui unei jartiere. După ce eliberă ţesătura, îşi aşeză mâna pe coapsa ei. Privind fix scena, Anna von Neurath se prefăcu că nu simte nimic. Malko rămase nemişcat, ţinându-şi răsuflarea, ca să nu alunge farmecul.

Apoi începu să-şi mişte degetele foarte uşor, într-un du-te-vino peste ţesătura neagră. Nici de data asta nu percepu nicio reacţie. Atunci, prinse curaj, avansă puţin, pe urmă se aventură între coapsele ei care, dintr-odată, se deschiseră uşurel, încurajându-l. Perechea din faţa lor aplauda laolaltă cu ceilalţi spectatori.

Când se aşternu din nou liniştea, lui Malko i se păru că Anna respiră din ce în ce mai repede. El ţinea mâna sus de tot între coapse, aproape de sex. Se aplecă spre ea şi îi şopti:

— Vă place?

— Nespus demult, răspunse ea întorcând capul.

Se referea oare la spectacol sau la ceea ce îi făcea? Preferă să creadă a doua variantă şi îşi apropie gura de însoţitoarea sa. Anna i-o oferi pentru o clipă pe a ei, dar se întoarse imediat ducând degetul la buze, arătând cu capul spre vecinii lor.

— Fiţi atent!

Ea îşi depărtă obrazul de al lui, concentrându-şi toată atenţia spre scenă. Malko simţea că pântecele îi ia foc. Nu mai pregetă deloc şi retrase mâna de pe fustă, coborî spre genunchii rotunzi, apoi o strecură sub ţesătura neagră. Urcă rapid de-a lungul ciorapului, până simţi pielea călduţă şi umedă, apoi străpunse dantela jilavă. Anna suspină scurt şi desfăcu coapsele, alunecând uşor pe scaun. Dacă vecinii lor s-ar fi întors, nu ar fi observat nimic, fiindcă scaunele libere dintre ei le ascundeau ghiduşiile.

Malko dădu rapid la o parte dantela şi începu s-o mângâie pe Anna cu gingăşie. Ea se lăsa mângâiată, iar mâna îi alunecă pe pantalonul smochingului voind parcă să vadă cât de mult a reuşit să-l tulbure. Degetele lui se mişcau cu atâta îndemânare, încât tânăra fu brusc zguduită de o serie de mici spasme însoţite de suspine.

În sală izbucni un nou ropot de aplauze însoţind acest tainic orgasm. Anna von Neurath nu mai era atentă la spectacol. Frustrat, Malko eliberă membrul întărit, prinse mâna Annei şi o aşeză pe el. În ciuda aparentei sale nepăsări, văduva închise pumnul în jurul lujerului musculos şi începu să-l masturbeze pe cât de discret, pe atât de savant. Malko îşi spunea că Anna nu va lăsa să-i scape o asemenea ocazie. El îi mângâia cu delicateţe ceafa, apoi, cu gesturi ferme, o forţă să aplece capul în direcţia dorită. Anna von Neurath opuse rezistenţă doar o clipă. Oricum, faptul că melomanii din primul rând se găseau atât de aproape de ei o făcea, să aibă o oarecare reţinere.

În secunda în pare gura cărnoasă îl înghiţi, Malko crezu că va leşina de fericire. Întotdeauna îi plăcea să i se împlinească visele, mai cu seamă în mijlocul unei săli de spectacol din Viena.

Când extremitatea umflată a membrului era pe cale să atingă omuşorul vestalei, se auzi ţârâitul înfundat, dar neaşteptat al unei sonerii. Lui Malko îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama că acesta venea de la telefonul portabil din buzunarul smochingului său. Anna sări de parcă era pe arcuri, lăsându-l baltă. Bărbatul din primul rând se întoarse indignat şi spuse în şoaptă:

— *Ruhe, bitte!*[5]

Malko reuşi să scoată telefonul portabil din buzunar şi apăsă tasta respectivă.

— *Mister* Linge? întrebă o voce de femeie cu un accent

5 *Linişte, vă rog! (n.a.)*

american de netăgăduit.

— *Speaking*, zise Malko în şoaptă.

Îşi făcu rapid socoteala în gând, realizând că la Washington era acum ora patru după-amiază, deci şi la Langley, leagănul Agenţiei Centrale de Informaţii. Oare cine era birocratul acela îndrăzneţ care a reuşit să-i strice seara culturală? Se aranjă în grabă şi se strecură afară din lojă ca să nu le strice şi mai tare plăcerea vecinilor exigenţi.

— Malko! se auzi o voce în celular. Sunt Howard Allenwood, vă deranjez?

Howard Allenwood, directorul general al Diviziei Operaţiuni din cadrul CIA, fusese numit în funcţie cu două luni în urmă de John Deutch, noul şef al agenţiei. Malko îl întâlnise deja când era şeful centralei, apoi responsabil cu *Middle-East Desk.* Era un profesionist de marcă, vorbea mai multe limbi străine şi aprecia calităţile de şef de misiune ale lui Malko.

— Nu chiar, răspunse el, tocmai vizionam un spectacol plictisitor. Cu ce pot să vă ajut?

— V-aţi mai uitat în ultimul timp pe CNN? îl întrebă americanul.

— Da, minţi Malko.

— Incidentul de la New York de pe Sixth Avenue vă spune ceva?

— Nu prea, recunoscu Malko.

În mass-media se vorbise despre un accident petrecut acum trei zile, soldat cu moartea mai multor persoane. Un vehicul se răsturnase, răspândind un produs chimic extrem de periculos pe care îl transporta. Se cunoşteau puţine amănunte, problema căzând în sarcina Serviciului Secret american. După trei zile, nu se mai pomenea nimic despre acest incident.

— Înţeleg, zise Howard Allenwood. Dar nu cunoaşteţi toate faţetele chestiunii. În realitate, ne aflăm în faţa unei

probleme extrem de îngrijorătoare.

— Prietenii de la FBI pot la fel de bine să o rezolve, îşi dădu cu părerea Malko.

În principiu, FBI era principala organizaţie competentă de pe tărâm american.

— Este puţin mai complicat, spuse Howard. Există unele „aderenţe din afară”...

Într-un limbaj mai clar, înseamnă că în această problemă sunt implicate anumite elemente străine. Dar era evident că americanul nu voia să insiste acum asupra acestui subiect.

— Treaba asta a ajuns până aici? întrebă Malko, care făcuse vreo sută de paşi pe culoarul pustiu şi nu avea decât o singură dorinţă: să reia treaba începută atât de bine...

— Nu, răspunse americanul. Totul se petrece la New York. Trebuie să veniţi cât puteţi de repede.

Încet-încet, tonul glumeţ se transformase într-unul ferm, destul de greu de ascuns. Din păcate, CIA îl considera pe agentul colaborator, prinţul Malko Linge, ca fiind întotdeauna la cheremul ei. E adevărat că nu se dădea îndărăt atunci când era vorba de nişte avantaje care îi permiteau să ducă o viaţă pe măsura rangului său. Dar asta doar până într-o zi când totul se va sfârşi brusc.

— Bine, se resemnă Malko. Rezerv un loc pentru mâine dimineaţă. În seara asta nu mai e nicio cursă.

— La Schwechat vă aşteaptă un Falcon 500, îi zise Howard Allenwood calm. Vă duce până la Paris de unde puteţi lua mâine dimineaţă un Concorde al companiei Air France pentru New York. Veţi ajunge la ora opt. Ştiu că aţi venit pentru câteva zile la Viena, în concluzie, aveţi ce vă trebuie la dumneavoastră...

Malko îl blestemă pe Elko Krisantem, turcul majordom, fost ucigaş plătit, că fusese prea slobod la gură. Nu avea cum să dea înapoi. Furios la culme, adăugă:

— Acum sunt la operă, pot măcar să văd actul al doilea?

— *Of course,* spuse directorul general al Diviziei Operaţiuni. Când ajungeţi la Schwechat, întrebaţi de Interflug. Vă spun mai multe mâine. Vă doresc o seară plăcută.

Malko închise telefonul portabil turbat de furie. Peste douăzeci de minute, Madame Butterfly avea să-şi facă hara-kiri. Reveni în loja cufundată în penumbră. Anna von Neurath se întoarse imediat spre el.

— Aveţi probleme?

— Nu, răspunse Malko, în timp ce îi cuprindea sânul în palmă.

De data aceasta, nu o va lua pe ocolite. Degetele alergau pe tot trupul, înfigându-se din nou în sexul tinerei femei pe care-l găsi la fel de primitor. Şi el îşi regăsi imediat vigoarea de dinainte când simţi degetele Annei. Ea şopti cu voce răguşită:

— Ce tare e! V-ar surâde o felaţie?

Tonul era foarte monden, ce-i drept, însă când simţi gura care se închidea în jurul lui, îşi dădu seama că era a unei târfe cu experienţă. Fremătă pe scaun mai să-l rupă şi apăsă ceafa Annei ca să-l afunde cât mai adânc.

Deodată, când simţi seva urcând din rărunchi, îi trecu prin cap o idee trăsnită. Perechea din faţa lor era atât de absorbită de tristul destin al eroinei, încât, dacă s-ar fi prăbuşit opera peste ei, nu ar fi catadicsit să întoarcă capul. Malko îndepărtă gura care îl aspira cu o încetineală savantă, o ridică pe Anna în picioare şi se aşeză în locul ei. Dând la o parte fusta şi dantelăria, o puse cu forţă peste el şi, după câteva tatonări, o pătrunse dintr-odată până la rădăcină.

Tânăra nu reuşi să se abţină să nu ţipe după acest asalt brutal. Cu respiraţia tăiată, avu prezenţa de spirit să aplaude în clipa în care vecinul lor se întoarse intrigat. Dar acesta nu văzu decât o fiinţă absorbită de acţiune ca şi el...

În întuneric, Malko, strângând puternic pulpele tinerei, o mişca în sus şi-n jos de-a lungul membrului rigid. Orgasmul se produse în acelaşi timp cu acordurile înalte ale orchestrei, căci nu reuşi să-şi reţină un strigăt înăbuşit. Pereţii intimi ai partenerei palpitară în jurul lui. Juisa la rândul ei.

După câteva clipe, stăteau cuminţi pe locurile lor. Când luminile se aprinseră, Anna von Neurath se întoarse spre el şi spuse cu voce tare:

— Ce mult mi-a plăcut. Dar dumneavoastră?

— Şi mie, răspunse Malko. M-aţi împăcat cu opera. Din păcate, nu pot să mai rămân în seara asta. Sunt obligat să plec.

— Chiar acum? Nici măcar nu am mâncat!

El îi luă mâinile într-ale sale şi i le sărută pe rând.

— Aş da orice să-mi petrec restul serii cu dumneavoastră.

— Foarte bine, zise ea pe un ton sec. Conduceţi-mă acasă.

El se duse să aducă Rolls-ul din garajul subteran al operei. Anna von Neurath nu mai deschise gura. După douăzeci de minute, ajunseră în faţa clădirii luxoase.

— Bună seara! zise ea fără să-l sărute.

Nici măcar nu se întoarse înainte de a intra în clădire. Malko o privea dispărând, cu o umbră de melancolie. Anna von Neurath era înzestrată să facă amor aşa cum alţii aveau har să cânte la pian, iar CIA îl văduvea de o seară de neuitat.

Demară, îndreptându-se către *Donau Kanal* ca să ajungă la aeroportul Schwechat pe autostrada ce ducea la Budapesta. Treptat, treptat, chipul tinerei femei se estompă în minte, în timp ce se întreba de ce avea CIA atâta nevoie de el la New York.

Capitolul III

— *Incidentul* de pe Sixth Avenue a cauzat moartea a optsprezece persoane. Cel puţin, cele pe care le ştim noi. Dar nu este imposibil ca şi altor victime, care au avut legătură cu cazul nostru, să li se fi atribuit cauze naturale. Nu am vrut să alimentăm panica generală.

Howard Allenwood vorbea cu voce egală privindu-l fix pe Malko. Cu ochelarii săi cu ramă de baga, cu cărarea într-o parte, cu costumul în dungi şi cu vestă, cu trăsăturile sale şterse, semăna cu un bătrân profesor universitar puţin afectat şi demodat. Totuşi, ca director general al Diviziei Operaţiuni, era însărcinat cu activităţile clandestine cele mai grave de care se ocupa CIA.

Cu patruzeci şi cinci de minute în urmă, Concordul aparţinând companiei Air France a aterizat, lăsându-l pe Malko pe aeroportul JFK, la opt fix, ora New York-ului. Avionul fusese plin de europeni de toate naţionalităţile care beneficiau de reorganizarea sistemului de legături aeriene puse la punct de Air France. Nu reuşise să afle prea multe din dosarul trimis printr-un „curier” la Rossy, referitor la „incidentul” de pe Sixth Avenue. Produsul chimic mortal nu fusese identificat încă şi cu-atât mai puţin cel care se făcuse vinovat de acest accident.

Malko s-a mirat când l-a văzut pe Howard Allenwood pe pistă într-un Buick negru. De obicei, el nu pleca de la Langley. Era însoţit de un alt funcţionar al CIA pe care americanul i-l prezentă. Se numea Jim Kirn şi era director al Naţional Ressources Division şi şeful Centralei din New York. Un bărbat blond cu fruntea înaltă, bucălat, cu faţa luminată de nişte superbi ochi albaştri. De faţă cu şoferul, probabil şi el un angajat al CIA, cei trei bărbaţi nu schimbară decât câteva cuvinte banale până ajunseră la

imobilul ce ţinea de Panam, pe Park Avenue. Acesta găzduia Cartierul General al CIA la New York. Tot etajul al şaptesprezecelea ţinea, sub acoperire, de *Department of Commerce.* Jim Kirn îi părăsi repede fiindcă avea o şedinţă.

— Care este explicaţia deceselor? întrebă Malko.

— Emanaţii ale gazului sarin, răspunse Howard Allenwood.

— Ca la Tokyo?

Pe 22 martie 1995, membrii sectei Acum au răspândit în metroul din Tokyo un gaz mortal care a făcut douăzeci de victime şi mai mult de şase sute de intoxicaţi. Întreaga presă a acuzat secta că a folosit sarin, un gaz de luptă mortal, perfecţionat de nemţi în 1938 şi fabricat de atunci de diferite ţări.

— Nu chiar ca la Tokyo... îl corectă americanul. Credem că acolo s-a folosit iperită.

— De unde vine acest sarin?

— Vă explic imediat, dar mai întâi să revenim cu discuţia la Tokyo.

Reprezentantul CIA îşi aranjă haina înainte de a se aşeza în faţa geamului mare ce oferea vederii clădirea Naţiunilor Unite de pe malul lui East River.

Deşi în mod oficial CIA nu opera pe teritoriul Statelor Unite, deţinea birouri în majoritatea marilor oraşe americane. La New York, îşi împărţise întotdeauna exploatarea *surselor* din Naţiunile Unite cu una dintre secţiile FBI-ului. În afară de *access agents* şi *case officers, Company* dispunea de vreo sută de angajaţi repartizaţi în mai multe birouri, toate clandestine. Malko ştia unde se află majoritatea acestor *safe-houses.* Cu toate acestea, pentru legăturile importante, CIA nu pregeta să închirieze apartamente la *Waldorf Astoria,* care asigurau discreţie absolută...

Howard Allenwood luă o ţigară şi o aprinse cu o brichetă

Zippo cu efigia CIA.

— După atentatul din metroul din Tokyo, din martie anul trecut, reluă el, i-am cerut un studiu doctorului Matthew Meselson, un expert şi cel mai bun specialist din lume în fabricarea, producerea şi folosirea gazelor mortale utilizate de armată. Este convins că japonezii nu au spus adevărul. Dacă teroriştii ar fi folosit sarin, mii de victime ar fi avut un simptom numit *mioză,* care determină micşorarea pupilelor şi incapacitatea de a vedea în întuneric. Aşa se întâmplă în cazul unei otrăviri foarte uşoare cu sarin. În plus, simptomele apărute la Tokyo – sângerarea pe nas şi pe gură – nu corespund efectelor produse de sarin. În sfârşit, dacă acest gaz ar fi fost răspândit în metrou, nu ar fi existat doar câţiva morţi, ci cel puţin câteva sute...

— Cum de sunteţi aşa sigur că pe Sixth Avenue a fost împrăştiat sarin?

— Mai întâi, după simptome, aşa cum au fost ele descrise de martori. Au debutat cu tulburări de vedere, datorate micşorării pupilelor, urmate apoi de tremurat, convulsii, blocajul sistemului respirator şi cardiac... Moartea survine foarte rapid, doar în câteva minute.

— Este înspăimântător, observă Malko.

Howard Allenwood se strâmbă.

— Da, sarinul este una dintre cele mai rele porcării inventate de omenire. Mai întâi, fiindcă e uşor de fabricat din triclorură de fosfor şi fluorină. Este inodor, incolor şi se poate păstra foarte bine în recipiente din metal, cu condiţia să fie ermetic închise. Cel mai frecvent, sarinul este întâlnit sub forma unui lichid gălbui şi vâscos, asemănător uleiului. E extrem de volatil, cu atât mai mult dacă i se adaugă un solvent, cum ar fi acetonitrilul. Îndată ce sarinul lichid vine în contact cu aerul, se evaporă mai repede sau mai încet, în funcţie de temperatură. Cu cât e mai cald, cu atât se evaporă mai rapid. În plus, este extrem

de toxic. Douăzeci şi cinci de miligrame într-un metru cub de aer sunt suficiente pentru ca inhalarea acestui aer să provoace moartea.

— Cum acţionează? întrebă Malko impresionat.

— Este ceea ce numim noi un organofosfat, îi explică americanul. Pătrunde în organism fie prin contact direct cu pielea, fie prin respiraţie. În ambele cazuri, atacă enzima care transmite influxul nervos, adică acetilclorinistaza, distrugând-o. Creierul nu mai poate transmite ordine, sarinul provocând un soi de scurtcircuit la nivelul sistemului nervos.

— Există metode de apărare?

— Da, atropină. Toate costumele de protecţie ABC sunt dotate şi cu seringi cu atropină care trebuie injectată în primul minut de la contaminare. Sau o mască de gaze dotată cu un filtru de carbon special.

Era înspăimântător...

— De unde provine sarinul de pe Sixth Avenue? întrebă Malko.

— A fost transportat într-un recipient din metal de un bărbat care a fost lovit de un taxi. Recipientul s-a deschis, iar conţinutul s-a împrăştiat pe şosea. Apoi s-a evaporat repede fiindcă a fost activat de aburii calzi ce ieşeau dintr-un canal, contaminându-i pe toţi cei care se aflau la faţa locului... Un om s-a murdărit pe talpa pantofului, iar soţia lui a murit în timp ce îl curăţa. Un autobuz a trecut cu roţile prin sarin şi l-a dus la garaj. Cele trei persoane care l-au curăţat au murit.

— Cum de nu s-au înregistrat mai multe victime dacă are o putere de distrugere atât de înspăimântătoare?

— Slavă Domnului, că în ziua aceea a fost frig, fapt ce a încetinit procesul de evaporare! A mai rămas puţin lichid în recipient, iar ce s-a scurs pe şosea a fost parţial absorbit de asfalt. Din nefericire, toţi oamenii, care s-au apropiat de acea zonă şi au respirat aerul contaminat, au murit. Dacă

incidentul s-ar fi produs în timpul verii şi cu un vânt mai puternic, ar fi fost sute de victime. Nici acum nu suntem siguri că n-au mai rămas molecule de sarin pe faţadele clădirilor. La ţară, toată porcăria asta s-ar fi depus pe frunze, iar roua ar fi fost un pericol pentru multă vreme.

— Ce s-a întâmplat cu omul care ducea recipientul?

— A murit în urma loviturii, spuse americanul. Fractură craniană.

— Ştiţi ceva despre el?

— Avea acte pe numele de Serghei Artemiev, născut la Doneţ, în Ucraina, pe 8 ianuarie 1955. A emigrat în Statele Unite în 1990. Fost boxer, supravieţuia, după ancheta făcută de FBI, din diverse slujbe mărunte. Cel mai des era folosit pe post de „gorilă” într-un restaurant-bar de noapte din Brighton Beach, care se numeşte *Paradise,* unde câştiga o sută de dolari pe zi plus mâncarea. Locuia singur într-un apartament micuţ pe Jaffrey Street la numărul 15, în Manhattan Beach. După zona unde s-a produs accidentul, credem că venise din Brooklyn pe linia D a metroului. În apropiere de locul unde a fost lovit, există o ieşire, iar accidentul s-a produs în jurul orei patru după-amiază.

— FBI n-a găsit nimic în plus? întrebă Malko mirat.

— De patru zile, ROC[6] Squad lucrează numai la acest lucru, mărturisi Howard Allenwood. Serghei Artemiev avea legături cu anumite bande ucrainene care făceau ravagii în cartierul Brighton Beach, în sudul Brooklyn-ului. Noi îi spunem „Little Odessa”, din cauza celor o sută de mii de ucraineni şi ruşi care trăiesc acolo de vreo doisprezece ani. Mai întâi, au venit evrei care au fugit din URSS, apoi aceşti emigranţi din motive economice.

— Era cunoscut de poliţie?

— Da, ca om de acţiune. Era bănuit de o crimă comisă în faţa cafenelei *Arbat* de pe Brighton Beach Avenue. O

6 *Russian Organized Crime (n.a.)*

reglare de conturi legată de extorcarea unor fonduri. A fost interogat de detectivii de la Secţia 61. Asta s-a petrecut aproximativ acum un an. Nu există probe, nici martori. L-au eliberat, însă dosarul a rămas deschis.

— Locuia singur?

— Da. Ancheta agenţilor FBI nu a dat nimic la iveală, dar ea continuă. Deţinem un singur element: pe recipientul care conţinea sarin am descoperit şi alte amprente în afară de acelea ale ucraineanului. Le-am confruntat cu toate fişierele, dar nu am obţinut niciun rezultat.

— În concluzie, zise Malko, ucraineanul coboară din metrou cu un recipient ce conţinea sarin şi e lovit de un taxi. Asta e tot?

Howard Allenwood ridică ochii la cer.

— Din fericire, nu! Altminteri, nu v-aţi afla aici. Am găsit asupra lui un plan al sistemului de climatizare aparţinând clădirii de pe Sixth Avenue ce adăposteşte Crédit Lyonnais, la două străzi mai departe de ieşirea metroului. Sistemul se află deasupra clădirii şi alimentează cu aer cald sau rece, în funcţie de anotimp, cele patruzeci şi cinci de etaje. Ancheta întreprinsă de FBI a descoperit că Artemiev a lucrat aici trei luni la reparaţii. Deci, cunoştea clădirea.

— Vreţi să spuneţi că se pregătea să împrăştie sarinul în conductele de aer condiţionat? întrebă Malko.

Americanul aprobă.

— Exact. E foarte simplu. E suficient să plaseze recipientul în faţa grilajului de protecţie al pompei care introduce aerul în sistem. Clădirea e înaltă de aproximativ o sută de metri şi lată de treizeci şi cinci, ceea ce, în mare, înseamnă un volum de o sută douăzeci şi cinci de mii de metri cubi. Pentru ca aerul să fie mortal pentru toate persoanele care îl respiră, sunt de-ajuns două kilograme şi jumătate de sarin... Cum aerul este reîmprospătat complet la fiecare patru ore, este exact intervalul de timp necesar

ca să ucidă toţi oamenii din clădire.

Câteva clipe, Malko rămase fără grai, apoi întrebă:

— El nu risca nimic?

— Avea mănuşi de protecţie şi mască de gaze cu filtru special ca să evite inhalarea sarinului în momentul în care deschidea recipientul. Pe urmă putea să coboare pe scara de incendiu care nu era prevăzută cu aer condiţionat.

— Nu există niciun fel de control la intrare? se miră Malko.

— Ba da, dar e uşor de pătruns. Te dai drept tehnician de întreţinere şi gata. Ca peste tot...

În birou se lăsă o tăcere apăsătoare. Malko privea rotocoalele de fum ce ieşeau din cele patru coşuri ale centralei termice din Manhattan, amplasată chiar pe malul lui East River. O metropolă cum este New York-ul era vulnerabilă la acest gen de atentate. Toţi se concentrau asupra pericolului nuclear, însă un kilogram de sarin era mai uşor de transportat decât o bombă atomică, fie ea cât de mică.

— Bietul şofer de taxi a evitat fără să vrea o catastrofă, conchise Malko.

— A murit şi el, oftă Howard Allenwood. Oricum nu am fi aflat mai mult. A fost un banal accident de circulaţie. Dacă Serghei Artemiev nu s-ar fi lovit cu ceafa de trotuar, s-ar fi ales numai cu nişte răni uşoare...

— După părerea dumneavoastră, de ce credeţi că a vrut să „gazeze” clădirea? Din răzbunare? Să fie un act nebunesc?

Howard îi aruncă o privire plină de tristeţe.

— Dacă ar fi doar atât, nu vă smulgeam din frumoasa dumneavoastră Austrie. Citiţi.

Scoase din servieta-diplomat o foaie de hârtie pusă într-o mapă din plastic transparent şi i-o întinse lui Malko.

El examină documentul. Era scris de mână cu majuscule:

„Îi răzbunăm pe patrioţii sârbi nevinovaţi ucişi de

bombele americane. Dacă trupele americane nu pleacă din Bosnia, vom lovi din nou.”

Hârtia avea un antet reprezentând o siglă: un vultur cu două capete ce ţinea în gheare două săbii încrucişate, iar deasupra scria: „Pentru sârbi. Pentru Dumnezeu”.

Malko puse foaia pe birou. Era consternat. Deci, era vorba de o tentativă de atentat *politic.* În orice caz, nu era opera unui vizionar.

— Unde aţi găsit documentul?

— În buzunarul lui Serghei Artemiev.

*
* *

Malko rămase tăcut câteva minute. În pelegrinările lui prin fosta Iugoslavie, căpătase certitudinea că sârbii din Bosnia erau în stare de orice. Maeştri în genocid, nu erau departe de a înfăptui o oroare ca aceasta. Însă, până acum, atrocităţile comise de ei se mărgineau numai la fosta Iugoslavie.

— Această organizaţie a mai dat vreo lovitură până acum?

Americanul clătină din cap.

— Niciuna. Fireşte că am cercetat toate băncile de date, pe toţi omologii noştri, începând cu oamenii din Iasnovo[7]. Acum FBI-ul are o antenă şi la Moscova. Parcă sunt picaţi din lună... La New York, ROC Squad a făcut mai multe anchete, dar fără niciun fel de rezultat. În plus, Serghei Artemiev nu a avut niciodată activităţi politice. Era o lichea cum sunt cu sutele pe aici.

— Să fie oare operaţiunea mafiei ucrainene sau ruseşti?

Howard Allenwood zâmbi cu dispreţ.

— *Bullshit!* La noi nu există nicio mafie ucraineană sau rusă, ci numai câteva grupuleţe specializate în extorcare

---

7 *Sediul FSB, fostul Prim Directorat din KGB de la periferia Moscovei (na.)*

de fonduri, escrocherii în privinţa taxelor sau în traficul de heroină pentru adevărata Mafie, cea italiană. În plus, pe oamenii aceştia nu îi interesează politica.

— Cu toate acestea, Artemiev era un criminal, dacă ne luăm după ancheta întreprinsă de FBI, obiectă Malko. Nu are stofă de ideolog, fie, dar atunci de ce a acceptat să comită atentatul?

— Agenţii FBI au găsit în camera lui, sub o scândură din parchet, cinci mii de dolari în bancnote foarte uzate, replică Howard. Probabil că acesta era salariul lui...

— Ca să comită un atentat soldat cu mii de morţi?

Americanul oftă.

— Avem de-a face cu inşi extrem de primitivi, insensibili, care provin dintr-un univers în care viaţa unui om nu valorează nici cât o ceapă degerată. Acum o lună, detectivii de la Secţia 61 au arestat un ucigaş care a împuşcat un negustor de fructe. Sosise de la Moscova cu viză de turist, și făcea parte dintr-una din numeroasele societăţi de „protecţie” care fac ravagii pe acolo. Pentru acest contract, a primit două mii de dolari, plus un bilet de avion.

— Oare mafiile ruseşti nu au ucigaşi?

— Nu a fost mafia, îl corectă Howard Allenwood zâmbind, ci o bătrână ucraineană care împrumută cu camătă şi la o dobândă de cincizeci la sută pe lună... Specialitate rusească. Nici măcar nu vorbeşte englezeşte. Ca să-i pedepsească pe datornicii slabi de înger şi să-i sperie pe ceilalţi, a făcut apel la ţara ei...

— Dar sarinul? insistă Malko. De unde provine?

Howard Allenwood se uită la el cu figura gravă.

— Nu avem nici cea mai vagă idee. Probabil că din Germania, din Rusia sau din Orientul Mijlociu. Ruşii îl fabrică în cantităţi uriaşe. L-au vândut chiar şi irakienilor. Este mai puţin supravegheat decât materialul nuclear şi mai uşor de transportat în recipiente închise ermetic.

— În concluzie, spuse Malko, sarinul de pe Sixth Avenue poate proveni din fosta Uniune Sovietică?

— Cu siguranţă! În 1993, majoritatea ţărilor care făceau parte din Naţiunile Unite au semnat un tratat prin care se angajau să distrugă toate stocurile existente, însă nimeni nu a verificat dacă planul a fost pus în aplicare. Şi cum se fabrică destul de uşor...

— Să facem rezumatul, propuse Malko. Deocamdată, pista se opreşte la un decedat, Serghei Artemiev şi la o organizaţie teroristă despre care nimeni n-a auzit nimic.

— Exact.

— Presupun că aţi verificat şi la celălalt capăt al pistei, adică pe posibilii comanditari. Singurii susţinători din afară ai Serbiei se află în Rusia, în cercurile ultranaţionaliste.

— Casa Albă l-a autorizat pe şeful Centralei noastre de la Moscova să le pună câteva întrebări tipilor din Iasnovo. Ei s-au jurat că nu cunosc nicio organizaţie teroristă de acest gen. Şi Centrala din Belgrad ne-a dat acelaşi răspuns.

— E de mirare că FBI nu a găsit nimic...

Un zâmbet de dezgust lumină în treacăt figura lui Howard Allenwood.

— Agenţii speciali din ROC Squad sunt nişte oameni de nimic! Au dat anunţuri în *Novoie Russkoie Slovo*[8] ca să ceară informaţii sau au lipit afişe prin magazine. Practic nu au niciun informator infiltrat în cercurile mafiote din Brighton Beach.

— Credeţi cu-adevărat în tăgăduirile celor din FSB? îl întrebă cu viclenie Malko. Acest atentat ar putea să aibă aceeaşi sursă ca tentativa de asasinat împotriva Papei Ioan-Paul al II-lea. În vizita lui în Polonia, a supărat Uniunea Sovietică, şi atunci, KGB-ul a tratat în secret cu serviciile bulgare care au recrutat dintre derbedeii turci pe

---

8 *Cotidian newyorkez publicat în limba rusă (n.a.)*

care îi manipulau. Ali Agça, omul care a tras asupra papei, nu avea nicio legătură cu religia pe care Artemiev o împarte cu sârbii.

Howard Allenwood ridică din umeri neputincios.

— Nu cred că e posibil ca FSB-ul să se amuze pe seama acestui gen de lucruri, dar nu se ştie niciodată. În Rusia există, chiar şi la nivel prezidenţial, o vădită simpatie pentru cauza sârbilor. Mai ales că, pentru anumite cercuri militare şi servicii de informaţii, înlocuite de unii şefi politici, Statele Unite reprezintă „cioclii” pe care Uniunea Sovietică îi urăşte cel mai tare.

— De fapt, reluă Malko, ce doriţi de la mine? Nu pot să fac mai mult decât FBI-ul şi, în plus, nu am niciun punct de plecare în Little Odessa. Mai degrabă ar trebui să plec la Moscova sau în Bosnia, ori în Serbia.

— V-am citit cu mare atenţie dosarul, răspunse Allenwood. Printre altele, şi afacerea de care v-aţi ocupat la Viena şi la Istanbul, adică livrarea armelor din Ucraina către Bosnia[9]. Atunci v-aţi întâlnit cu un mafiot ucrainean, fost membru în GRU, Vladimir Sevcenko. Ar putea constitui o sursă nepreţuită de informaţii.

— Poate, recunoscu Malko. Dar nu am mai luat legătura cu el. Nici nu ştiu dacă mai trăieşte. Oricum, Vladimir Sevcenko nu e un filantrop. Dacă ne ajută, va cere o recompensă. În sfârşit, nu e un personaj prea atrăgător, iar ceea ce ştiu despre el mă dezgustă.

Howard Allenwood zâmbi.

— Dragă Malko, în afară de Jack Spintecătorul şi de contele Dracula, Casa Albă mi-a dat mână liberă să mă folosesc de cine vreau. Atentatul acesta eşuat constituie o gravă ameninţare pentru ţară. L-am botezat „Operaţiunea Lucifer”. Găsirea celor care l-au comandat are prioritate absolută. Acum îl citez pe Mao tse-Tung care zice: „Nu

---

9 *Aluzie la SAS nr. 119,* Le cartel de Sebastopol (Cartelul din Sevastopol) *n.a.*

întreba ce culoare are mâţa care a prins şoarecele...” E grija noastră să fim prudenţi. Nu trebuie să-i pomenim de atentat lui Sevcenko.

— Atunci, ce o să-i spun?

— Trebuie să găsim un fir chiar aici, în New York. Iar acest fir există numai în Little Odessa, în mediile derbedeilor ruşi sau ucraineni. Cu siguranţă că unul ca Sevcenko are relaţii acolo. Spuneţi-i că ne ocupăm de un caz de contrabandă cu material nuclear... Să-i promiteţi bani. Vă dau voie. Atenţie, timpul trece.

— Vă temeţi de un alt atentat?

Americanul îl pironi pe Malko cu privirea.

— Dacă primul nu a reuşit, nu e imposibil ca teroriştii să spună public ce vor... Vă închipuiţi ce consecinţe de ordin politic va avea Casa Albă?

— Ca şi pentru victime, îşi permise Malko să observe.

Funcţionarii vedeau în mod obtuz lucrurile... Se ridică.

— Presupun că e mai bine să telefonez de la hotel...

CIA îi rezervase o cameră la *San Regis,* aflat la intersecţia Străzii 55 cu Fifth Avenue.

— Vă va conduce o maşină, zise Howard Allenwood. Iată numărul meu de telefon. Sunaţi-mă îndată ce veţi obţine un răspuns.

Îi întinse o carte de vizită ce conţinea mai multe numere de telefon, dintre care unul pentru Washington care suna la New York.

Când ajunse în lift, Malko se întrebă ce primire îi va face Vladimir Sevcenko, zis şi Faţă-Palidă, negustor de arme şi fost agent al GRU.

*

* *

Ca toate camerele din hotelurile newyorkeze, şi aceasta de la *San Regis* era supraîncălzită ca o saună. Doar în slip, Malko deschise agenda cu adrese. Singurul număr la care

îl putea găsi pe Sevcenko era la Odessa. Îl formă, dar robotul îi dădu altul: 380 49 291 7659. Era din Kiev. Când încercă a treia oară, îi răspunse o voce de femeie în ruseşte:

— Metal Export.

— Cu Vladimir Sevcenko, vă rog, ceru Malko.

— Preşedintele este ocupat, spuse fata. Puteţi să-mi lăsaţi numele şi telefonul? Vă va suna el.

Încântat, Malko o ascultă, apoi închise telefonul. Vasăzică Vladimir Sevcenko trăia bine mersi. Dar ce va crede despre el? Nu avu timp să-şi pună prea multe întrebări. După cinci minute, telefonul sună.

— Malko! *My friend! What a good news!*

Vocea lui Sevcenko suna ca o trompetă în receptor, încât Malko se întrebă dacă ucraineanul nu-l confundase cumva cu altcineva...

— Sunt foarte bine, spuse el. Dar dumneavoastră ce aţi făcut după ce am plecat din Istanbul?

Atât i-a trebuit, să pomenească de Istanbul.

— Sunt foarte bine. Mulţumită dumneavoastră! Mă bucur să vă aud. Aveţi vreo treabă pentru mine?

— Aş dori o informaţie, spuse cu prudenţă Malko.

— Cu plăcere. Despre ce e vorba?

— Mă aflu la New York şi am o mică problemă în legătură cu o informaţie. Cunoaşteţi pe cineva în Brighton Beach? Vreun prieten căruia să-i pun câteva întrebări?...

La celălalt capăt al firului urmă o tăcere mai lungă. Aproape că simţea dezamăgirea interlocutorului. Dar, în ciuda temerilor, Vladimir Sevcenko avea intenţii bune.

— Mă voi gândi şi vă sun, îi promise el.

Malko insistă:

— De ce credeţi că v-am sunat?

Vladimir Sevcenko nu se lăsă rugat de două ori.

— *Business.* Prietenii dumneavoastră de la Washington caută materialul pe care îl am eu de vânzare. Pentru

prietenii lor din Sarajevo. Dar, *nicevo... Da svidania.*

Malko era convins că nu o să-l mai sune... Acum trebuia să-i spună asta şi lui Howard Allenwood şi să-l întrebe la ce afacere s-a referit Vladimir Sevcenko.

*
* *

— Nu vreau să fiu indiscret, dar este adevărat că vreţi să vindeţi arme musulmanilor bosniaci? întrebă Malko.

Howard Allenwood rămase cu bricheta în aer şi închise capacul fără să-şi aprindă ţigara.

— De unde ştiţi?

— De la Vladimir Sevcenko.

— Este adevărat! oftă directorul Diviziei Operaţiuni. Se numeşte Armgeddon Project şi, în principiu, este o afacere *absolut* ermetică.

Allenwood amuţi o clipă, apoi se hotărî să-l lămurească pe Malko.

— Există o clauză secretă în Acordul de Pace de la Dayton. Ne-am angajat să-i furnizăm arme armatei bosniace. Am crezut că vom reuşi să facem acest lucru din *stocurile noastre,* însă, când eram pe punctul de a semna, Izerbegovici ne-a cerut să-i furnizăm, pentru trei sute de milioane de dolari, arme de tipul celor date prin Pactul de la Varşovia[10].

— Trei sute de milioane de dolari... Congresul va sări în aer.

Americanul zâmbi mânzeşte.

— Nu, fiindcă saudiţii vor plăti o mare parte din sumă. În fond, ei susţin guvernul de la Sarajevo. Turcii au sarcina să le cumpere de pe piaţă şi pe urmă să se ocupe de transport.

— Vladimir Sevcenko a auzit de acest chilipir şi vrea să profite din plin.

---

10 *Fabricate în Uniunea Sovietică (n.a.)*

— Mai vedem noi, zise Howard Allenwood cu un gest de lehamite. Mai întâi trebuie să ne ajute.

Americanul fixa cu o atenţie exagerată oţelul lustruit al brichetei Zippo gravate cu sigla CIA. În mod cert, nu dorea ca Vladimir Sevcenko să profite de banii Companiei...

*

* *

Telefonul sună. Era şapte dimineaţa.

— *Dobreden!* spuse cu voce gravă Vladimir Sevcenko. Am promis că voi suna.

Tăcu puţin ca să prelungească suspansul. Malko se întreba dacă Vladimir, care citise cu siguranţă ziarele, nu făcuse vreo legătură cu incidentul de pe Sixth Avenue şi să înceapă să-şi pună întrebări. Ameninţarea unui grup terorist necunoscut ademenea şi nasurile cu cel mai fin miros. Genul acesta de acţiuni nu era practicat niciodată de un singuratic sau de un dezechilibrat, mai cu seamă că sarinul nu se găseşte pe toate drumurile, iar ipoteza existenţei unui grup de vizionari nu era nici ea mai convingătoare. Simţea că un serviciu important şi-a băgat coada, sau că e mâna unor oameni foarte bine organizaţi, cu mulţi bani, cu legături sus-puse şi cu un ţel precis.

Vocea ucraineanului îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Am un prieten foarte bun în New York, zise Sevcenko. Îl cheamă Alexis Panenko şi e patronul restaurantului *Rasputin* din Brighton Beach. Cunoaşte multă lume. L-am anunţat, *haraşol*

— *Spasiba balşoi,* zise Malko, care nu regreta că se sculase cu noaptea în cap.

Se grăbi să închidă înainte ca Vladimir Sevcenko să-i pomenească despre vânzarea de arme în Bosnia.

Capitolul IV

Malko trecu de vreo câteva ori prin faţa restaurantului *Rasputin* fără să-l observe. Largă şi foarte dreaptă, Coney Island Avenue cobora direct spre ocean, traversând Brooklyn-ul de la un capăt la celălalt. Trecu pe lângă vânzători de maşini, pe lângă depozite, pe lângă case joase din cărămidă şi clădiri moderne. Începând cu intersecţia cu Bulevardul L, firmele scrise cu litere chirilice începeau să se vadă din ce în ce mai des, până la Brighton Beach Avenue. Aici te simţeai într-adevăr ca într-un cartier rusesc obişnuit. Nimic nu lipsea: nici ziarele scrise cu caractere chirilice vândute la chioşcuri, nici mezelăriile pline cu şiraguri de cârnaţi, iar încotro te uitai, vedeai firme în rusă şi în ucraineană, băbuţe încotoşmănate târându-se pe trotuare, pensionari bărboşi cu şepci pe cap şi tineri cu părul scurt şi tenul alb. Little Odessa îşi merita cu prisosinţă numele...

Conducând încet, Malko văzu în sfârşit la colţul Bulevardului X ceva asemănător cu o cazemată. Era o clădire cu faţada vopsită în roşu închis, fără nicio uşă sau fereastră, de dimensiunile unui hangar, amplasată lângă o vopsitorie. Spoturile care luminau faţada nu erau aprinse şi avea un parasolar care ajungea la jumătatea trotuarului. Literele aurii ale firmei abia se mai vedeau, fiind înnegrite de fum şi praf, ca de altfel şi numărul, 2670.

După ce opri, Malko îşi dădu seama că faţada respingătoare era decorată cu plăci imense din marmură şi că uşa era din bronz masiv. Arăta ca un adevărat templu din filmele ştiinţifico-fantastice. Coborî din maşină zgribulit de vântul rece care bătea dinspre Atlantic. Făcuse aproximativ o oră până în Manhattan cu maşina închiriată.

Era opt şi jumătate, iar restaurantul părea închis. Se apropie şi zări o plăcuţă din aramă care anunţa: *„Yes, we are open.”*

Dar acest lucru nu se prea vedea. Când o împinse, uşa se deschise şi intră mai întâi într-un antreu în care câţiva tineri blonzi şi bine făcuţi, tunşi foarte scurt, stăteau tolăniţi pe o canapea rotundă. Îl măsurară pe Malko cu neîncredere în priviri. În spatele lor era o sală imensă, iar deasupra ringului de dans, tavanul era plin de proiectoare. În fund, se înălţa o estradă pentru orchestră, iar pe lângă ea fuseseră aşezate mese lungi, după moda rusească. Un fel de mezanin, ca în sălile de teatru, mărea şi mai mult spaţiul. Verdele cam trist în care erau vopsiţi pereţii îi dădeau un aspect mai degrabă de acvariu decât de local de noapte. Pe estradă, o cântăreaţă se străduia să dea tot ce poate, cântând în ruseşte. Unul dintre tineri se ridică şi îl întrebă pe Malko cu un ton agresiv:

— Aveţi rezervare?

În salon trebuie să fi fost cel puţin două sute de locuri goale...

— Nu, răspunse Malko, am venit să-l văd pe Alexis Panenko.

Numele îl destinse pe tânărul cerber care se dădu la o parte şi îi arătă o scară ce cobora la subsol.

— Nu a venit încă, dar puteţi să vă lăsaţi paltonul jos şi să-l aşteptaţi în salon.

La subsol, se pomeni pe un culoar plin cu jocuri video, vizavi de un vestiar, iar lângă el un afiş lipit pe perete înfăţişa o blondă vulgară cu un fizic agresiv, machiată strident. Dedesubt, o inscripţie cu litere chirilice anunţa: *SEKS NA TELEFONI: 970 2200. 2$ minutul.*[11]

Ridică privirea. Fata pe care o văzuse în poster îi zâmbea. Avea ochii daţi cu dermatograf negru, gura prea roşie şi pieptul bombat obraznic sub un pulover negru prea

---

11 *Sex la telefon (n.a.)*

strâmt...

— *Dobreden!* gânguri ea în timp ce îi lua paltonul de stofă din păr de lama. *Enjoy your evening.*

Era foarte frumoasă... Numai zâmbetul cu care îl întâmpinase pe Malko făcea deodată cinci dolari. Urcă în salon şi fu luat imediat în primire de un chelner cu o haină de un alb cam murdar, care îl conduse la o masă de lângă balustrada din lemn, ce împrejmuia ringul. Numai trei mese erau ocupate, iar la mezanin nu stătea nimeni. Aproape de Malko, la o masă de douăzeci de persoane, stătea un grup gălăgios şi vesel, care nu mai contenea cu toasturile, închinând cu Gaston de Lagrange VSOP înnădit cu apă tonică. Pe masă zăceau deja trei sticle goale.

O pereche se ridică şi se duse în ringul de dans. Cântăreaţa interpreta acum un rock vechi. Bărbatul, înalt şi slab ca un ţâr, foarte brunet, o cuprinse în braţe pe femeia provocatoare, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră şi foarte decoltată. Purta mănuşi negre şi lungi până deasupra coatelor peste care îşi pusese toate bijuteriile: inele, brăţări şi un ceas cu diamante. Începu să danseze lent, strâns lipită de cavalerul ei, deşi melodia era ritmată. Alt bărbat se ridică de la masă şi veni să-l înlocuiască pe slăbănog. Fata în negru se lipi imediat şi de acesta. Ori era o stricată, ori băuse prea mult...

Malko se aplecă deasupra listei de bucate scrisă în rusă şi în engleză şi comandă unui chelner nepăsător somon afumat şi o friptură de vită Stroganoff, plus două sute de grame de votcă. Ca şi în Rusia, aceasta se vindea la pahar.

După zece minute, alt grup gălăgios, format din băieţi şi fete, poposi în bar şi se instală la masa de alături. Fetele aveau bocanci şi fuste scurte, piepturi generoase şi pulpe apetisante şi erau machiate strident. Băieţii aveau priviri pătrunzătoare, păr scurt, gât de tauri şi erau laţi în umeri. Purtau pe sub geci tricouri bej care aproape că se confundau cu pielea. Toţi aveau ceasuri scumpe. Nici nu se

aşezaseră bine la masă, ca o şi dădură imediat pe băutură. Goliră prima sticlă de votcă doar în trei minute, după care, unul dintre tineri luă din frapiera pentru şampanie altă sticlă. Malko se aştepta să fie o băutură de proastă calitate, de producţie caucaziană. Dar, nici vorbă! Băiatul scosese o sticlă de şampanie Taittinger Comtes albă din 1988.

Goleau sticlă după sticlă. Imediat, fetele s-au strâns într-o parte, iar tinerii în alta. Ei nu dansau... După un sfert de oră, veni în grupul lor o fată cu cizme roşii, înfofolită într-o blană de vizon. Avea faţă de păpuşă, cu gura cărnoasă şi ochii foarte albaştri. Se trăgea direct din stepa rusească. Purta o perucă de un roşu ca focul, care provocă ilaritate printre cei de la masă.

Ea îşi dădu jos haina, dând la iveală un corp cu forme apetisante, strâns într-o rochie de lână roşie, care se oprea deasupra cizmelor lungi peste genunchi. Se aplecă şi îl sărută pe un blond înalt, în tricou negru, care profită de ocazie şi îşi strecură mâna între coapse în aşa fel încât toată lumea să ştie clar cui îi aparţine fata.

Nici nu se aşeză bine, că dădu pe gât două cupe de şampanie şi se alătură prietenelor ei.

Malko tocmai dădea la o parte cu furculiţa un strat gros de ceapă care acoperea somonul afumat şi prea uscat, când auzi o voce întrebându-l în ruseşte:

— Aţi vrut să mă vedeţi?

Lângă el stătea o huidumă cu aspect neîngrijit, cu o şapcă îndesată pe cap şi un pulover care stătea să-i plesnească pe burdihan. Avea nişte mâini enorme roşii şi ochi mici de vier.

— Sunteţi Alexis Panenko?

— Da. Sunteţi poliţai?

Malko îi adresă zâmbetul lui cel mai dezarmant.

— Nu, sunt prieten cu Vladimir Sevcenko.

— Ah, dumneavoastră sunteţi?

Ucraineanul îşi trase un scaun şi se aşeză în faţă lui. Imediat, chelnerul aduse un clondiraş cu votcă. Semăna cu un ţăran din Caucaz, dar probabil că asta şi era de fapt.

— Mi-a telefonat Vladimir, spuse el fără să zâmbească. Vă ascult. Se pare că doriţi o informaţie.

Cântăreaţa începu să urle mai să spargă timpanele, câteva perechi se învârteau pe lângă ei, iar grupul de tineri făcea o gălăgie infernală. Aşa că, nu duceau lipsă de discreţie.

Malko se gândise cum să-l abordeze pe patronul restaurantului *Rasputin* fără să-l alarmeze. Dar nu ştia ce vorbise cu el Sevcenko.

— Caut pe cineva, începu el. Se pare că dumneavoastră cunoaşteţi toată lumea din Brighton Beach.

— Pe cine?

Alexis Panenko nu se atinsese de votcă, însă ochii îi erau roşii. Din când în când, mai arunca o privire prin sală, la clienţii care soseau.

— Pe unul Serghei Artemiev.

Dacă nimeni nu descoperea identitatea omului care transportase sarinul, nu avea nicio neplăcere, decât în cazul în care dădea peste complici.

Ucraineanul ridică mirat din sprâncene şi izbucni:

— Nu cumva e fostul boxer? Tipul ăla mare cu nasul turtit?

— Exact!

Alexis Panenko îşi frecă gâtul gros.

— Îl cunosc din vedere. O dată i-am făcut rost de o slujbă. Cam trage la măsea. Cred că lucrează regulat la *Paradise,* pe Emmons Avenue. Aţi fost şi acolo?

— Nu l-am găsit, dar nici acasă nu era. Nimeni nu l-a văzut de câteva zile...

Ucraineanul îşi scoase şapca, apoi o puse la loc, lăsând să se vadă pentru scurt timp capul precum o superbă bilă de biliard.

— Oh, tipii de teapa lui dispar uşor!

Malko îi aruncă o privire de gheaţă.

— Vladimir mi-a spus că mă pot bizui pe dumneavoastră...

Alexis Panenko rămase stană de piatră. Scoţând un pachet de Gauloisese blondes, din buzunarul puloverului, aprinse una cu o brichetă Zippo atât de turtită, de parcă trecuse un camion peste ea, dar mergea perfect.

— Nu-mi place să mă amestec în treburile altora, zise el. Nu ştiu de ce vreţi să-l găsiţi pe Serghei...

— Nu vreau să-i fac niciun rău, spuse Malko.

Ce-i drept, nici nu mai avea ce să-i facă... Patronul localului *Rasputin* reflectă câteva clipe, apoi se ridică.

— Mă întorc numaidecât.

Traversă ringul de dans şi se aşeză la o masă de lângă estradă pe care se găsea un telefon. Malko văzu cum ridică receptorul şi începe să vorbească. Fata cu peruca roşcată trecu pe lângă el, ducându-se la dans cu o prietenă.

Toate melodiile erau ruseşti sau ucrainene, iar cei de la mese cântau refrenul în cor. Cine-ar fi crezut că era ora unu în Manhattan?

După câteva minute, Alexis Panenko reveni tot aşa de încruntat.

— Nu ştiu unde e Serghei, zise el. Nimeni nu l-a văzut zilele astea. Poate că are probleme şi a fugit. Nu poţi avea încredere în asemenea tipi. Dacă îl văd, pot să îl anunţ. Lăsaţi-mi un număr de telefon.

Alexis Panenko nu se lăsa cu una, cu două, iar Malko fierbea în suc propriu. Se aplecă peste masă.

— Sunt dezamăgit. Vladimir mi-a promis că mă veţi ajuta.

Ucraineanul miji ochii de vier, prefăcându-se că se gândeşte.Râgâi, bău o gură de votcă şi, la sfârşit, zise încet:

— Ascultaţi la mine, nu ştiu de ce îl căutaţi pe Serghei şi

nici nu-mi pasă. Pentru că sunteţi prieten cu Volodia,[12] vă spun totuşi un lucru. Îl vedeţi pe malacul ăla blond în tricou negru din spatele dumneavoastră?

Vasăzică, amantul afişat al fetei cu perucă roşcată, constată Malko.

— Da, aprobă el.

— *Dobre.* Îl cheamă Arcadi Şurbanov şi este prieten bun cu Serghei Artemiev. S-au cunoscut la Gleason's Gym, pe Front Street, în apropiere de Brooklyn Bridge. Se întâlnesc acolo destul de des. El ştie precis unde se află Serghei...

— Dar nu sunt de-o seamă...

— Bineînţeles că nu, însă lui Arcadi i-a fost milă de Serghei când a fost obligat să renunţe la carieră din cauza unei hemoragii cerebrale. Bântuie deseori pe la Gleason's Gym, iar Arcadi îi mai procură câte o slujbuliţă pe ici pe colo ca să-l ajute să supravieţuiască.

— Îl cunoaşteţi bine pe Arcadi Şurbanov?

Patronul restaurantului *Rasputin* coborî şi mai mult vocea.

— Ne dăm bună ziua şi-atât. Este boxer profesionist. A avut câteva meciuri, pe urmă a plecat din Rusia cu foarte puţini bani la el. Se ocupă de afaceri. Acum descurcaţi-vă singur şi nu-i pomeniţi de mine. Dacă nu eraţi prieten cu Volodia, nici nu stăteam la discuţii cu dumneavoastră, aţi înţeles?

— Am înţeles, zise Malko.

În sfârşit, se agăţa de un capăt al firului... Patronul localului îi zâmbi pentru prima oară. Malko observă doi bărbaţi care îl aşteptau la masă. Alexis Panenko se ridică.

— Vă doresc o seară plăcută. Sunteţi invitatul meu. Dacă vă întâlniţi cu Volodia, închinaţi un pahar şi în sănătatea mea. Iar dacă doriţi să petreceţi aici Revelionul, costă numai opt dolari de persoană. Mai am doar câteva locuri. Vin mulţi oameni de la Moscova şi de la Kiev special ca să-l

12 *Vladimir (n.a.)*

petreacă aici. *Enjoy!*

Se îndepărtă de masă cu paşi grei. Chelnerul puse imediat în faţa lui Malko o friptură Stroganoff. De-abia apucă să se înfrupte din ea, când o blondă se apropie de masa lui. Şi ea avea aerul că vine tot din stepa rusă, dar făcând mai întâi un popas la o clinică pentru operaţii estetice. În afară de păr, totul era fals. Avea pomeţii ridicaţi cu ajutorul implanturilor, gura imensă, dinţii de un alb neobişnuit de sclipitor, iar sânii, fermi şi ascuţiţi ca nişte obuze. O adevărată păpuşă Bărbie, oferită în bucăţi spre asamblare. Rochia lungă şi neagră, la baza gâtului, ce cobora până la glezne, nu reuşea să-i dea un aer decent.

— Bună seara, zise ea cu voce melodioasă. Mă cheamă Mariana. Alexis mi-a cerut să vă ţin de urât. E cam trist să fii singur, nu?

Iată ce-a vrut el să spună prin urarea *„Enjoy”.* Patronul localului *Rasputin* ţinea mult ca Malko să fie luat drept o pasăre nevinovată. După puţin timp, chelnerul cu vesta pătată puse în faţa lui Malko o
sticlă de şampanie Taittinger Comtes rosé din 1986. Picase exact la ţanc. Nu dorea să plece din restaurant înaintea lui Arcadi Şurbanov, prietenul lui Artemiev.

*
* *

Mariana dansa foarte frumos, mişcându-se din tot corpul. Ţesătura moale a rochiei negre îi permitea să se lipească de Malko precum marca de scrisoare. Dar un timbru însufleţit de unduirile destinate parcă să-l bage în călduri şi pe cel mai aprig cazac... Muzica încetă, iar ei se întoarseră la masă.

Mariana luă din geantă un pachet de ţigări şi Malko se grăbi să-i aprindă o ţigară cu bricheta Zippo. Ea i-o smulse din mână şi se uită la blazonul gravat pe ea.

— Sunteţi de viţă nobilă! murmură ea cu respect.

— Locuiesc într-un castel! spuse Malko în glumă. De când terminase de mâncat, se scursese aproape o oră. Nu schimbase cu Mariana mai mult de douăzeci de cuvinte, căci ea ţinea mai mult să seducă prin felul cum arată decât prin arta de a face conversaţie. Când Malko a întrebat-o ce ce se ocupă, i-a pomenit foarte vag ceva despre „schimburile culturale”. La masa de alături, Arcadi Şurbanov nu dădea semne că ar dori să plece, ba dimpotrivă, logodnica lui tocmai comandase o băutură roşie ca păru! ei.

Mariana aruncă o privire întristată sticlei de şampanie Taittinger Comtes rosé din 1986.

— Nu mai avem nimic de băut, observă ea.

— Cred că ar trebui să plec, făcu Malko.

Mariana îşi dăduse toată silinţa, dar el se şi vedea urcat în maşină, ascultând muzică. Ceru nota de plată, dar chelnerul îi spuse că e din partea casei şi atunci se duse la vestiar. Mariana mergea înaintea lui. Şopti ceva la urechea blondei care, atunci când Malko se apropie să-şi ia paltonul, în loc să i-l dea, ridică scândura pe care se aşezau hainele şi îi făcu semn să treacă după tejghea, aşa cum făcuse şi Mariana. Aici, Malko descoperi un colţişor protejat de o perdea şi mobilat cu o banchetă roşie, cu oglinzi pe toţi pereţii. Mariana îl aştepta cu buzele groase şi roşii ţuguiate. Cu blândeţe, ea îl aşeză pe banchetă, apoi, fără să piardă nicio clipă, se lăsă la picioarele lui. Îl privi în ochi aproape implorându-l, în timp ce îi desfăcea fermoarul de la pantaloni. Îşi strecură ambele mâini în şliţ, activându-l imediat cu o îndemânare ce semăna mal degrabă cu monta vacilor din fundul colhozului.

Malko nu se putu abţine să nu reacţioneze la acest tratament impresionant. Gura mare a acestei dorade îl aspiră numaidecât. Acum, femeile urmau una după alta. Mai întâi, Anna von Neurath, acum rusoaica... Mariana îşi dădea toată silinţa, mângâindu-l cu limba, dându-i senzaţia

că e înghiţit de un vârtej de catifea. Dar asta nu era nimic. Deodată, o voce tulbură liniştea:

— *Move head! Move head!*

Blonda din vestiar dăduse perdeaua la o parte şi o încuraja pe Mariana. Aceasta ascultă povaţa ei şi înghiţi membrul rigid până în fundul gâtului, gata să se sufoce, executând mişcări din ce în ce mai rapide cu capul. Malko uitase cu totul de sarin şi de CIA, capitulând cu un mârâit de plăcere. Fata se ridică, iar gura părea mai mare şi mai umflată. Dispăru fără o vorbă, cu simţul datoriei împlinite. Asta da, „schimb cultural”.

Blonda îi întindea cu respect paltonul şi îl ajută să se îmbrace. Refuză bancnota de cinci dolari cu care Malko voise să o recompenseze. Urcă scara, împinse uşa localului *Rasputin* şi se pomeni afară în vântul rece. Opri lângă trotuarul celălalt, lăsă motorul în funcţiune ca să nu îngheţe şi se aşeză la pândă.

Aşteptă preţ de vreo oră, când uşa din bronz a cabaretului se deschise, iar în prag se ivi Arcadi Şurbanov însoţit de fata cu perucă roşcată. Se urcară amândoi într-un Chevrolet Blazer 4×4, negru cu alb, care viră pe Coney Island Avenue, apoi se îndreptă spre nord. Malko aşteptă câteva clipe, apoi se desprinse de lângă trotuar şi plecă în urmărire.

*

* *

Intrară îmbrăţişaţi într-o clădire mică din cărămidă roşie, situată chiar înainte de un pod aerian pentru metrou, pe Strada 16, colţ cu Bulevardul L. Parcaseră vehiculul pe trotuar. Malko zări imediat aprinzându-se lumina la o fereastră de la etajul al treilea. Coborî ca să cerceteze intrarea deasupra căreia se găsea un panou pe care scria: *Grandview Apartments.* Nu figura niciun nume pe nicăieri, ci doar numerele de apartament. Trebuia să se

rezume numai la vehicul. Notă numărul şi plecă.

*
* *

Vocea de tenor a lui Howard Allenwood făcu să vibreze receptorul.

— Identificare corectă! zise el triumfător. Arcadi Şurbanov locuieşte chiar acolo unde l-aţi urmărit. E un boxer de categorie grea. A venit în Statele Unite acum un an şi jumătate. A avut mai multe meciuri, dar câştigă mai mult ca bătăuş. Poliţaii de la Secţia 61 îl ştiu ca pe un cal breaz. E un dur, dar nu a fost arestat niciodată şi nici măcar hărţuit.

— Ce ştiţi despre fată?

— O cheamă Novinka Grinenko. Teoretic, e cântăreaţă la *Arbat,* la *Rasputin* şi la *Kawkas.*

— Nu sunt amestecaţi în politică?

— Nu. Arcadi Şurbanov nu e cunoscut de FBI. Acum îi verificăm contul în bancă.

— Ce veţi face?

— Am pus FBI-ul pe urmele lui ca să ia amprentele şi să le compare cu cele găsite pe recipientul cu sarin. Dacă nu corespund, îl vom interoga doar. Dacă rezultatul este pozitiv, bingo!

— Cred că nu mai aveţi nevoie de mine, observă Malko.

— Ba da, cum să nu, aşteptaţi. Poate că va fi necesar să vă întâlniţi din nou cu prietenul de la *Rasputin.*

*
* *

Arcadi Şurbanov îi observa în oglinda de la bar pe cei doi bărbaţi aşezaţi lângă uşa localului *Arbat.* Erau în aparenţă ruşi care vorbeau în limba natală şi nu se deosebeau de ceilalţi locuitori din Little Odessa. Numai că, de vreo două zile, avea impresia că e urmărit.

Se ridică, lăsând mâncarea abia începută, şi se îndreptă către uşă. Când ajunse în holul îngust, se duse la telefonul agăţat în perete şi formă imediat un număr. Vorbi repede, apoi închise. Când reveni la masă, chemă chelnerul şi îi ceru nota de plată. În timp ce acesta o scria, Arcadi Şurbanov îl întrebă în şoaptă:

— Îi cunoşti pe tipii ăia doi de la intrare?

— Nu, dar când ai plecat, unul din ei a dat târcoale pe lângă masa ta, prefăcându-se că se uită la fotografiile de pe pereţi. Am impresia că voia să şutească ceva.

Pereţii de la *Arbat* erau acoperiţi de poze înrămate cu cei mai buni clienţi ai localului, fotografiaţi alături de patron. Arcadi Şurbanov nu se clinti din loc şi îi zâmbi chelnerului.

— Poţi să-mi chemi discret un taxi?

— *Dobre.*

Vorbeau în ruseşte. Arcadi începu să se joace cu un cub de zahăr ca să-şi amăgească îngrijorarea. De câteva zile, se aştepta să între în bucluc. După cinci minute, chelnerul îi făcu un semn discret.

Lăsându-şi canadiana pe scaun, boxerul părăsi din nou salonul ca şi cum ar fi vrut să dea un telefon. Îndată ce ajunse în hol, se grăbi spre uşa care dădea în stradă. Aici staţiona un taxi. Sări în el şi îi zise şoferului:

— Repede la JFK. Am întârziat.

Şoferul, şi el ucrainean, se uită mirat la îmbrăcămintea lui. Să ieşi numai în tricou pe o asemenea vreme... Dar asta nu-l privea pe el.

— La ce terminal?

— La *Internaţional building*, zise el.

Din fericire, nu se despărţea niciodată de paşaport, nici de cărţile de credit, iar în buzunar avea atâţia bani cât să nu rămână în pană. Taxiul mergea pe Brighton Beach Avenue, apoi coti pe Ocean Avenue, îndreptându-se spre nord. Într-o jumătate de oră, ajungea la Aeroportul

Kennedy, la timp ca să prindă cursa spre Europa. Se întoarse. Nu îl urmărise nimeni.

*
* *

Când sună telefonul, Malko se uita la televizor la un film prost. Vocea lui Howard Allenwood îi sună în ureche:

— Ura! L-au prins în seara asta la JFK, exact în momentul în care se îmbarca la zborul companiei Air France cu destinaţia Paris. A apelat la dispozitivul local.

— Se ducea la Paris?

— Da. Mai întâi la Paris. A doua zi avea o legătură pentru Kiev la Ukrainian Airlines.

— Să mergi cu avionul nu constituie un delict, observă Malko.

— Aşa este, fu de acord americanul, chiar dacă era numai în tricou! Prietenii noştri de la FBI au avut timp să-i ia amprentele. Sunt aceleaşi cu cele găsite pe recipientul cu sarin. Iar ăsta constituie un delict!

S-ar părea că Operaţiunea Lucifer începea să-şi dezvăluie secretele.

Capitolul V

Malko se uita cu un pic de sfială la cele cinci mesaje ale lui Vladimir Sevcenko puse teanc pe masă. Se scurseseră patru zile de la ultima discuţie cu mafiotul ucrainean, a cărui informaţie ajutase enorm la avansarea anchetei în cazul gazului sarin. Pe cât se pare, Sevcenko se aştepta la o amânare în afacerea cu armele. De la arestarea lui Arcadi Şurbanov, din ajun, Howard Allenwood se dăduse la fund. Ordinele lui erau simple: să-l lase în plata Domnului

pe Sevcenko, deoarece nu mai aveau nevoie de el. Agenţii FBI îl vor determina să vorbească pe Şurbanov, a cărui arestare a rămas secretă, şi vor ajunge oricum la filieră. Lui Malko nu îi era deloc pe plac ingratitudinea pe care o manifestase CIA faţă de Vladimir Sevcenko. Fără amestecul acestuia, FBI-ul ar fi lipit şi acum afişe prin Little Odessa ca să ceară informaţii. Şi el era nerăbdător ca Şurbanov să vină cu o explicaţie în legătură cu acest atentat eşuat.

Se gândi iarăşi la sigla de pe mesajul ce însoţea gazul sarin, vulturul bicefal ce două săbii încrucişate în gheare, purtând deviza „Pentru sârbi. Pentru Dumnezeu”. Boxerul blond, pe care îl observase în timpul serii la *Rasputin,* părea că se află la o distanţă enormă de ceknicii sârbi şi de obsesiile lor.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Pregetă o clipă înainte de a răspunde. Dacă era Vladimir Sevcenko? Cum la Kiev trebuia să fie abia trei dimineaţa, era puţin probabil. Ridică receptorul.

Vocea lui Allenwood îi răsună mai puţin exuberantă decât în ajun. I se păru chiar umilă.

— Cum merge interogatoriul lui Şurbanov? îl întrebă Malko.

— Nu aşa de bine cum ne-am aşteptat, mărturisi directorul general al Direcţiei Operaţiuni. În ciuda prezenţei amprentelor sale pe recipientul ce conţinea gazul sarin, pretinde că nu ştie nimic în legătură cu povestea asta.

— Ce zice despre încercarea lui de a părăsi Statele Unite?

— Susţine că voia să fugă din New York pentru că îl ameninţau gangsterii. I-am percheziţionat apartamentul, dar nu am găsit nimic. „Logodnica” lui, Novinka Grinenko, e de-a dreptul idioată, nu ştie nici ea nimic.

— Recunoaşte că a avut legături cu Serghei Artemiev?

— Da. Ne-a mărturisit că l-a ajutat din când în când pentru că îl simpatiza. De altfel, asta a fost şi explicaţia amprentelor găsite pe recipient.

— Cum?

— Susţine că, într-o zi, i-a dat lui Artemiev o cutie cu vopsea ca să repare ceva la el acasă. *Stricto sensu,* afirmaţia e plauzibilă. Un avocat bun poate să se folosească de acest lucru...

— Are unul?

— Da. Conform legii, l-am lăsat să-şi angajeze el un avocat. L-a ales pe Barry Sodmak, un *criminal lowyer,* pe care îl plăteşte cu patru sute de dolari pe oră, cunoscut apărător al tuturor mafioţilor din Little Odessa. Fireşte că a depus deja cererea de eliberare pe cauţiune. Aici e durerea.

— De ce?

— Pentru că D.A.[13] trebuie să-l pună la curent cu acest lucru pe judecătorul care stabileşte acuzaţiile împotriva lui Arcadi Şurbanov şi care ar putea cere menţinerea acestuia în închisoare *fără* cauţiune. Dosarul va trebui să ajungă neapărat pe biroul lui Barry Sodmak, care îl va da publicităţii. Se va descoperi atunci că a existat o încercare de atentat, şi nu un simplu accident, aşa cum au pretins autorităţile. E neplăcut, chiar foarte neplăcut...

— Ar fi şi mai neplăcut dacă s-ar produce un atentat *adevărat,* observă Malko. Arestarea lui Şurbanov ar trebui să-l evite. Să vedeţi că FBI-ul va reuşi să-l determine să vorbească...

— Să vă audă Dumnezeu, oftă Howard Allenwood. Pe deasupra, nici nu se mai află în mâinile agenţilor FBI. L-am dus mai întâi la Secţia 61 ca să fie interogat de detectivii care cunosc Little Odessa ca pe propriul buzunar. Dar nu-l putem lăsa acolo, fiindcă cei de la FBI ni-l cer. Astăzi trebuie să-l dăm. La ora patru, va fi transferat în

---

13 *District Attorney; ministrul justiţiei în SUA (n.a.)*

Manhattan, la Federal Piaza, numărul 26. Avocatul lui a fost anunţat şi nu poate să se opună acestei hotărâri.

— Când va avea loc audierea pentru punerea în libertate pe cauţiune?

— Mâine la ora nouă, la tribunalul din Brooklyn. Dar până atunci, trebuie să acţionăm sub maximă presiune.

— Mi se pare destul de inteligent, zise cu ironie Malko. Dar ştiţi foarte bine că, dacă îi veţi pomeni judecătorului de chestiunea cu sarinul, nu vor mai exista probleme.

— Bineînţeles, recunoscu Howard Allenwood. Însă, dacă dispuneam *dinainte* de informaţii solide, ar fi fost şi mai bine. De altfel, m-am mai gândit la o posibilitate. Am aranjat cu cei de la FBI să ne lase să-l interogăm noi în mod oficial de îndată ce va ajunge la Federal Plaza.

— Noi?

— În sfârşit, mai ales dumneavoastră... Vorbiţi rusa, iar pe deasupra, sunteţi implicat în toate problemele astea.

— Mi-ar surâde, însă aş fi preferat să cunosc mai multe amănunte despre trecutul lui.

— Centrala din Moscova se ocupă deja de acest aspect. Veţi primi date mai multe şi mai exacte. Să ne întoarcem la *Bernardin,* în Strada 44. De acolo, mergem direct la sediul FBI.

Probabil că CIA simţea că se află *cu-adevărat* într-un mare rahat. *Bernardin* era unul dintre cele mai bune restaurante din New York, dar şi cel mai scump.

*

* *

Detectivul Bob Sommers înşfăcă cascheta verde, o îndesă pe cap şi se întoarse spre uriaşul blond pironit de scaun cu cătuşele şi păzit de doi poliţişti de la Secţia 61, Arcadi Şurbanov stătea cu capul aplecat şi privirea în pământ. Cătuşele îi intraseră în carne fiindcă avea încheieturile foarte groase. La prânz, devorase doi

hamburgeri şi o jumătate de litru de lapte.

— *Let's go,* îl îndemnă Bob Sommers.

Rusul se uită la el resemnat, cu o privire indiferentă:

— Unde?

Detectivul îşi înnodă eşarfa asortată cu cascheta.

— La prietenii noştri de la FBI. Or să te pună pe jar.

— N-am făcut nimic.

— Să le-o spui lor! Pune-ţi asta.

El îi întinse o vestă antiglonţ veche. Rusul se uită la ea surprins.

— De ce trebuie să mi-o pun?

În cadrul uşii, apăru un tip care îi răspunse la întrebare. Era corpolent, avea nasul borcănat şi tenul plin de cuperoză, în haină şi cu şapcă pe cap.

— Sunt agentul special Don Murray, se prezentă el. Asta e rutina. Sunteţi considerat un martor foarte important. Trebuie să vă apărăm... (Se întoarse către detectivul de la Secţia 61 şi adăugă:) Voi semna o declaraţie.

Prin haina descheiată, Bob Sommers zări mânerul pistolului greu. Îi întinse agentului special documentul ce trebuia semnat şi îl întrebă:

— Aţi venit singur?

Celălalt rânji cu ironie:

— *You bet!* Suntem vreo doisprezece. Uită-te pe fereastă!

Detectivul dădu perdeaua la o parte la una dintre ferestrele ce dădeau în Coney Island Avenue şi fluieră stupefiat.

— V-aţi organizat, nu glumă!

Secţia 61 se găsea pe trotuarul dinspre est, pe Coney Island Avenue, la numărul 2525. Ocupa o clădire întreagă situată între Avenue W şi Gravesend Neck Avenue. Era un imobil din cărămidă roşie cu două etaje, despărţit de şosea de o peluză amărâtă acoperită cu zăpadă. Accesul în parcarea din spate se făcea pe două intrări laterale.

Agenţii de la FBI blocaseră circulaţia pe Coney Island Avenue cu vehicule echipate cu girofaruri, amplasate de-a curmezişul drumului. Circulaţia dinspre nord era deviată pe Gravesend Neck Avenue, iar cea dinspre sud, pe W Avenue. Cele două străzi laterale, care mergeau pe lângă clădire, erau blocate şi ele cu maşini în albastru cu alb şi de poliţişti în uniformă ce păzeau trotuarul. Pe bulevard, Bob Sommers numără cinci vehicule ale FBI-ului cu vreo doisprezece oameni înarmaţi cu puşti şi cu pistoale. Purtau cu toţii uniformele cu sigla FBI pe spate, scrisă cu litere mari şi galbene.

Dispozitivul amplasat de FBI era la fel de discret ca maşina pompierilor, însă Cartierul General al Secţiei 61 părea izolat de restul lumii.

— *You're OK?*

Agentul special se adresă rusului. Acesta înclină capul cu un mormăit.

— Puneţi-i vesta, îi ordonă tipul de la FBI lui Bob Sommers.

Rusul se dădu înapoi, când alt agent special, înarmat cu un pistol automat, apăru pe culoar cu arma aţintită asupra suspectului căruia îi scoteau cătuşele ca să-i pună vesta antiglonţ. Operaţia dură câteva secunde. Vesta era vizibil prea mică şi stătea căscată pe pieptul lui Arcadi Şurbanov. Deşi era liniştit, i-au pus din nou cătuşele. Era mai înalt cu un cap decât poliţiştii pe care i-ar fi putut doborî cu un singur pumn. Detectivul de la Secţia 61 rânji.

— Asta n-o să-l apere prea tare.

Agentul special Don Murray înălţă din umeri.

— *No big deal! We go by the book...*[14]

Smulse apoi un aparat de radio de la curea şi zise:

— Acţionăm! Sosim cu suspectul.

Detectivul Sommers îi zări de la fereastră pe agenţii FBI care coborâră din vehicule şi se aşezară în semicerc în

---

14 *Nu-i nicio scofală! Ascultăm ordinele... (n.a.)*

jurul Chevroletului negru blindat, ce trebuia să-l transporte pe prizonier. Ceilalţi poliţişti opriră circulaţia pe Cony Island Avenue. Stupefiat de o asemenea desfăşurare de forţe, Bob Sommers se întoarse spre colegul său de la FBI.

— *Holy cow!* Pentru ce faceţi voi toate astea?

Fără să se sinchisească, agentul special îl împinse în faţa lui pe prizonierul cu cătuşe.

— *Sorry,* nu sunt autorizat să vă spun. *See you!*

— *Good bye.*

Bob Sommers nu se apucă imediat de lucru, ci observa scena de la fereastră. Nu trecuseră două minute de când prizonierul apăruse în uşa Secţiei 61, încadrat de cei doi agenţi speciali, care îl împinseră în Chevrolet-ul negru cu motorul pornit. Bob Sommers tocmai voia să se întoarcă la lucru, când un pocnet sec îl făcu să tresară. Parcă un pumn invizibil îl izbise pe Arcadi Şurbanov. Capul fu dat pe spate în timp ce bucăţi de carne acoperite cu păr îi ţâşniră din ceafă. Bob Sommers deschise gura stupefiat.

— *God...*

Până să termine înjurătura, se auziră încă două împuşcături. De data asta, gloanţele îl nimeriră pe prizonier direct în piept, chiar în locul unde vesta antiglonţ stătea căscată. Deşi cei doi agenţi speciali îl ţineau de subsuori, nu reuşiră să-l facă să nu se prăbuşească pe trotuar. Era prea greu. Se aruncară imediat peste el ca să-l apere. Din păcate, era prea târziu. Arcadi Şurbanov zăcea pe spate, nemişcat, în timp ce în jurul capului se forma o baltă de sânge. Pe bulevard domnea o dezordine de necrezut. Toţi agenţii speciali de la FBI alergau cu armele în mâini să se adăpostească după vehiculele lor, încercând să-şi dea seama de unde veneau împuşcăturile.

Timp de câteva clipe, se aşternu o linişte mormântală, tulburată doar de claxoanele maşinilor blocate puţin mai încolo. La un moment dat, poliţiştii realizară că singurul

punct mai înalt din jurul Secţiei 61 era o clădire cu şase etaje, situată pe cealaltă parte a bulevardului Coney Island. Terasa de la ultimul nivel acoperea jumătate din Gravesend Neck Avenue şi se găsea la o sută de metri de locul în care zăcea cadavrul lui Arcadi Şurbanov. Acoperindu-se unii pe alţii, agenţii FBI se dispersară de-a lungul bulevardului.

*
* *

Arcadi Şurbanov avea ochii larg deschişi şi ficşi, contemplând parcă bolta cenuşie. Agenţii FBI renunţaseră să-l reanimeze. Cu armele în mâini, colegii lor împreună cu poliţiştii cercetau împrejurimile, iar pe Coney Island Avenue, traficul era încă blocat. Un ofiţer superior din FBI dădea cu frenezie ordine prin telefonul portabil. Numeroase vehicule ce aparţineau Secţiei 61 porniră în toate direcţiile.

Vreo doisprezece oameni pătrunseră la numărul 815 de pe Gravesend Neck Avenue şi începură să scotocească totul cu grijă. Un căpitan de poliţie se apropie de şeful FBI-ului şi îl asigură cu voce fermă:

— O să-l găsim pe ticălosul care a făcut asta! Nu a ajuns prea departe! Ar fi trebuit să supravegheaţi clădirea asta nenorocită!

Agentul special de la FBI îi aruncă o privire întunecată şi mormăi printre dinţi:

— *Fuck you!*

*
* *

— E o crimă de profesionist! Ucigaşul a reuşit să tragă trei focuri în douăsprezece secunde de la douăzeci de metri, cu un unghi de treizeci de grade. Un trăgător dat naibii! A folosit o puşcă de război, un Mannlicher-Carcano

de calibrul 7,65, echipată cu lunetă Zeiss groasă de trei milimetri. Prima lovitură a fost mortală fiindcă a trecut prin creierul mare spulberând o parte din creierul mic Celelalte două gloanţe au fost şi ele mortale.

În sprijinul explicaţiilor sale, agentul special de la FBI desemna cu beţişorul pe o schiţă de pe tablă punctele cele mai importante. Auditoriul se compunea din vreo douăsprezece persoane, printre care erau Malko şi Howard Allenwood. Şedinţa se ţinea în sediul FBI din Federal Plaza, la etajul 28. Prin fereastra largă, se putea vedea întreaga panoramă a Manhattan-ului până la Central Park.

— Cum a reuşit să scape ucigaşul? întrebă reprezentantul de la CIA cu voce egală.

Agentul special de la FBI se strădui să răspundă cu voce calmă.

— Credem că a fugit pe Strada 6 care dă în Gravesend Neck Avenue. Probabil că acolo îl aştepta o maşină. A ajuns pe terasa de la numărul 815 pe scara de incendiu şi a stat ascuns îndărătul zidului ce împrejmuieşte terasa până în momentul asasinării. Apoi a lăsat arma şi a fugit prin spate. O bătrână a zărit un bărbat care cobora scara. A crezut că e cineva de la întreţinere.

— Pe armă nu aţi găsit amprente? se răsti Howard Allenwood alb la faţă de furie.

— *No, sir,* recunoscu agentul special de la FBI ruşinat. În schimb, am găsit trei cartuşe goale.

— Şi arma?

— A fost furată dintr-o armurărie din New Jersey acum patru luni, cu muniţie cu tot.

— Ce au scos la iveală cercetările?

Toţi agenţii FBI lăsară capetele în pământ.

— Nimic, domnule. Poliţia locală a controlat cam vreo sută de vehicule, dar fără niciun rezultat.

Howard Allenwood oftă exasperat.

— Evident că nici nu ştiţi ce căutaţi: un bărbat sau o femeie... Nu aveţi niciun fel de semnalmente. Nimeni nu s-a gândit să verifice clădirile din jurul secţiei înainte de transfer? Nici măcar nu erau multe!

Se aşternu o tăcere de plumb. Nimeni nu se gândise la un asemenea atentat.

— Domnule, ucigaşul ştia unde şi când va avea loc transferul. Avea puţin timp la dispoziţie ca să acţioneze, observă un ofiţer superior din FBI.

— Cine mai ştia? scrâşni Howard Allenwood.

— Personalul secţiei, oamenii noştri şi, bineînţeles, avocatul lui Arcadi Şurbanov.

— Unde e acum acesta?

— Nu ştim, i-am lăsat nişte mesaje la birou.

— Duceţi-vă şi aduceţi-l de oriunde ar fi, chiar şi de la tribunal, dacă e nevoie, zise cu voce tunătoare reprezentantul CIA. Vreau să-l văd aici până diseară!

Cu toate că Howard Allenwood nu avea niciun fel de autoritate administrativă asupra celor din FBI, nimeni din încăpere nu crezu de cuviinţă să-i amintească acest lucru.

— Prea bine, domnule, îl aprobară conducătorii şedinţei.

— Să mă anunţaţi de îndată ce îl găsiţi, zise în încheiere Howard Allenwood.

Şedinţa se termină într-o linişte apăsătoare. Malko şi Howard coborâră cu alt lift şi se îndreptară spre Buick-ul directorului general al CIA care îi aştepta pe Broadway.

— Ce porcărie! izbucni el după ce se urcară.

— Se pare că mai avem încă nevoie de Vladimir Sevcenko, observă Malko. Informaţia primită la *Rasputin* a fost bună, ca dovadă că am mai avansat o treaptă, şi încă una importantă, dacă ţinem cont de cele întâmplate.

— Da, putem să facem pe nebunii! mormăi americanul.

— Trebuie să ne ocupăm serios de viaţa lui Arcadi Şurbanov, îl sfătui Malko. FBI-ul poate să scormonească. Eu mă duc să mă întâlnesc din nou cu Alexis Panenko la

Rasputin. Asasinatul confirmă că Operaţiunea Lucifer este un complot extrem de bine organizat.

— Când vă duceţi să vă întâlniţi cu patronul restaurantului?

— Chiar în seara asta, zise Malko, însă ar fi mai indicat să-mi fac rost de protecţie. Nu am chef să sfârşesc precum Arcadi Şurbanov.

— Sun imediat la Langley să vă trimită „doicile”, adică pe domnii Chris Jones şi Milton Brabeck. Dar până atunci...

Se aplecă spre şofer.

— Marty, ai o armă la tine?

— *Yes, sir.*

— Dă-mi-o!

Şoferul scoase din torpedo o Beretta obişnuită de nouă milimetri şi i-o întinse americanului ţinând-o de ţeavă. Howard o aşeză în poala lui Malko.

— Luaţi-o pentru diseară. Sper că nu va fi nevoie s-o folosiţi.

Malko strecură arma grea în cureaua pantalonilor.

Atmosfera plăcută de la *Bernardin* rămăsese doar o amintire.Pistolul atârna greu presându-i pântecele. Tânjea după revolverul său extraplat, atât de elegant şi de practic, pe care nu-l putea lua cu el din cauza controalelor severe de pe aeroporturi.

— Unde vă găsesc în seara asta?

— La *Waldorf,* camera 3212, răspunse Howard Allenwood. *Take care!*

*

* *

Văzut din exterior, restaurantul *Rasputin* era la fel de neprimitor. Malko crezuse de cuviinţă că era mai bine să nu-i telefoneze lui Alexis Panenko. Când se strecură în micul antreu, dădu nas în nas cu aceiaşi tineri duri tunşi periuţă, tolăniţi pe canapeaua rotundă.

— Alexis a venit? întrebă Malko.

— Nu încă, răspunse un tânăr.

Cum Malko se pregătea să între în salon, haimanaua blondă îi bară calea.

— Veniţi mai târziu. Nu s-a deschis încă.

Era ora opt, salonul era pustiu şi orchestra nu sosise încă. Malko nu insistă. Ca să-şi omoare timpul, se urcă în maşină şi o luă pe Coney Island Avenue până pe Brighton Beach Avenue fără un ţel anume. Pe sub şinele metroului aerian, era şi mai întuneric decât de obicei. Majoritatea magazinelor alimentare erau deschise, însă oamenii zgribuliţi se grăbeau spre casele lor. Trecu prin faţa restaurantului *Arbat* unde atenţia îi fu atrasă de două note muzicale făcute din tuburi de neon roz care luminau vitrina. Peste tot erau numai firme scrise cu litere chirilice, bătrânici îmbrobodite şi bărbaţi cu băşti sau cu şepci, înfofoliţi în canadiene ca nişte saci. Se opri să cumpere nişte ziare. O bătrână voia să-i vândă medicamente împotriva reumatismului, probabil expirate de multă vreme, pe care le ţinea într-o paporniţă. În faţa restaurantului *Kawkas,* văzu scris cu creta pe o tablă o inscripţie ce te invita să guşti din *adevăratul* borş ucrainean numai pentru doi dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi. Ce departe erau toate astea de gazul sarin... Se întoarse tot pe acelaşi drum. Doar nu avea să hoinărească toată seara prin Little Odessa.

*

* *

De data aceasta, cei trei tineri blonzi se ridicară înainte ca Malko să apuce să deschidă gura. Cel înalt care era numai în tricou îi zise pe un ton ce nu admitea replică:

— Domnul Alexis nu vine în seara asta.

Malko îi adresă zâmbetul cel mai suav.

— Totuşi, o să beau ceva.

Acum se auzea muzică, iar câteva mese erau ocupate.

— Toate mesele sunt rezervate, spuse vlăjganul.

— Adevărat?

Malko înaintă, cuprinzând cu privirea tot cabaretul. Salonul era pe jumătate gol, dar, lângă orchestră, la masa lui, îl reperă pe Alexis Panenko împreună cu trei bărbaţi. În mod ciudat, toţi aveau pălării pe cap şi erau îmbrăcaţi cu paltoane, de parcă în *Rasputin* ar domni frigul polar.

Nu apucă să observe mai mult, căci unul dintre cerberi îl prinse de guler şi îl târî cu brutalitate înapoi. Altul îi trase un pumn atât de zdravăn în stomac, încât simţi amar în gură. Al treilea – vlăjganul – îl lovi cu umărul, proiectându-l la marginea scării ce ducea la vestiar. Nu avu timp să ajungă la ieşire, căci unul dintre ei îi aplică un cap în piept şi îl aruncă pe scară. Toţi trei se năpustiră în spatele lui ca nişte fiare, cărându-i pumni şi picioare în timp ce se rostogolea pe scări. Ajuns jos, în momentul în care vru să se ridice, vlăjganul blond sări în spinarea lui, strivindu-l de podea.

Reuşi să se ridice, dar se pomeni lipit de jocul video, primind o ploaie de lovituri. Cele trei gorile îl loveau ca nişte brute. O directă de dreapta îi sparse buza şi îl năuci câteva clipe. Cu siguranţă că erau boxeri profesionişti, judecând după violenţa şi precizia cu care loveau.

Paltonul îi amortiza oarecum şocurile, dar îl şi deranja în acelaşi timp. Începu să între în panică. Nu era o simplă lecţie... Se simţea slăbit, avea arcada spartă şi îi curgea sânge din nas. Scara i se părea departe... Îndată ce încercă să se depărteze de perete, un pumn îl repuse la loc. Îl masacrau de-a dreptul ca nişte bestii feroce. Puterile îl părăseau.

Ca să ajungă la pistol, trebuia să se descheie la palton. Arma era ascunsă în centură, în dreptul coloanei vertebrale. O zări pe blonda din vestiar care savura spectacolul cu nesaţ. Deodată, unul dintre ei strigă la ea.

Fata se aplecă şi scoase de sub tejghea o bâtă de base-ball pe care i-o întinse cu drăgălăşenie haimanalei.

Acesta veni lângă Malko rânjind cu răutate şi îi zise:

— *Adios, motherfucker!*

Atunci Malko înţelese că voiau să-l omoare. Haimanaua se năpusti cu bâta la faţa lui Malko. Acesta îl evită, iar ecranul jocului video zbură făcut ţăndări. Luându-şi adversarii prin surprindere,Malko se prăbuşi brusc la pământ, căutând cu febrilitate să se descheie la nasturi.

— Atenţie! strigă un tip. E înarmat!

Haimanaua înaintă spre el cu bâta de base-ball ridicată, cu intenţia vădită să-i sfărâme ţeasta. Malko strânse cu putere mânerul pistolului Beretta. Se rostogoli, dar bâta îl pocni în umăr. O fracţiune de secundă, durerea îl orbi, dar reuşi să smulgă arma de la centură, trăgându-i piedica dintr-odată. Culasa pocni cu un sunet sec, cu o fracţiune de secundă înainte ca Malko să apese pe trăgaci.

În încăperea minusculă, împuşcătura făcu un zgomot asurzitor. Cele trei gorile rămaseră stană de piatră, ca loviţi de trăsnet. Malko îl ochise pe golanul cu bâtă, dar mâna îi tremura din cauza loviturilor încasate şi glonţul se înfipse în perete.

Celălalt îl fixa cu ochii mijiţi, căutând urma produsă de glonţ, dar nu îndrăzni să facă o mişcare. Neînarmaţi, cei doi complici rămaseră puţin mai în spate. Fără să-i slăbească din priviri, Malko se ridică în picioare. De-abia îşi trăgea sufletul. Cea mai mică mişcare îi provoca dureri în tot corpul. Cei trei huligani înţeleseră din felul cum se uita la ei că, la primul gest, nu va ezita să tragă. Îşi şterse cu mâna stângă sângele care îi curgea din nas. Buza îl ustura înfiorător. Avea senzaţia că îl loviseră cu un ciocan în cap. Faţa umflată şi desfigurată de lovituri îl durea îngrozitor. Fără să scoată o vorbă, se îndreptă spre scară.

Nu îi slăbea din ochi pe cei trei adversari. Degetul apăsase deja trăgaciul până la refuz. Încă puţin, şi

încărcătorul se golea. De la această distanţă, niciunul dintre ei nu avea nicio şansă de scăpare. Îi surâdea ideea să vadă căpăţânile celor trei huidume făcându-se ţăndări sub gloanţele pistolului Beretta. Aproape că îi părea rău că stăteau aşa ca nişte stane de piatră, lăsându-l s-o ia pe scări în sus. Urca treaptă cu treaptă ca un moşneag de o sută de ani, sprijinindu-se de perete până ajunse la parter.

O pereche ce se pregătea să între rămase locului când văzu pistolul. Malko se strecură afară şi, când simţi frigul pe pielea rănită, îi veni să urle de durere. Ajunse la maşină ca un somnambul, deschise portiera şi se trânti pe scaun. Când întoarse capul, îi văzu pe cei trei huligani în faţa restaurantului. Unul dintre ei se apropie de maşină şi zise:

— Dacă te mai prindem pe-aici, te omorâm!

Malko demară imediat. Când ajunse la stop, un bolovan aruncat cu dibăcie nimeri în parbrizul din spate. Dacă nu ar fi avut pistolul, nu ar mai fi ieşit viu din *Rasputin.*

Capitolul VI

Alb la faţă de furie, Howard Allenwood ridică receptorul şi se adresă lui Malko:

— Într-o jumătate de oră, două sute de poliţişti vor înconjura *Rasputin* şi vor umfla tot ce mişcă pe-acolo! Chiar de-ar fi să telefonez personal la *New York Police Commissioner!*

Malko îşi luă de pe gură punga cu gheaţă ca să poată vorbi.

— Nu! se împotrivi el. Aşteptăm până mâine. Trebuie să-l facem pe Alexis Panenko să vorbească. Au!

Medicul care venise să-i acorde îngrijire tocmai înfipse o copcă în arcada plesnită şi apropie cele două margini ale rănii. De vreo patruzeci şi cinci de minute, se ocupa de Malko, făcându-i injecţii, ungându-l cu diverse alifii şi punându-i pungi cu gheaţă.

Când se întoarse la *San Regis,* Malko îl sună pe directorul Diviziei Operaţiuni care veni fuga la el însoţit de un medic „agreat de CIA”. La recepţie, Malko povesti că a fost atacat, lucru ce în New York nu părea ieşit din comun. După ce făcuse un duş şi constatase că nu are niciun os rupt, după ce opri hemoragia din nas cu gheaţa găsită în bar, se simţise puţin mai bine.

Mulţumit de treaba făcută, doctorul se ridică.

— Nu aveţi nimic rupt, zise el. Dacă ţineţi gheaţă pe locurile vătămate, mâine vă veţi simţi mai bine. În afară de buza spartă căreia nu pot să-i fac nimic. Trebuie să staţi opt zile în casă.

Malko nu putu să zâmbească din cauza buzelor care nu-l ascultau. Îl conduse pe medic până la uşă şi zări în treacăt în oglindă că faţa se umflase încă o dată pe-atât. De-abia i se mai vedea ochiul drept. Mâna era roşie şi umflată, la fel ca umărul care fusese lovit cu bâta de base-ball.

Howard Allenwood clătină din cap scârbit şi dădu pe gât un pahar de *Defender* pe care îl luase din minibar.

— Nenorociţii ăia v-ar fi masacrat dacă nu eraţi înarmat.

Ce să-i mai răspundă? Malko se mulţumi să mormăie ca să nu mişte punga cu gheaţă. Revenindu-şi în fire, Howard Allenwood rosti:

— Şi asta nu e tot. Barry Sodmak, avocatul lui Arcadi Şurbanov a dispărut. În seara asta, a venit soţia lui la Secţia 60 din Brooklyn ca să anunţe dispariţia. Trebuia să

meargă împreună la teatru la ora şapte. Adineauri, FBI-ul m-a anunţat că au găsit Cadillac-ul Eldorado încuiat în parcarea unui restaurant din Bensonhurst, care se numeşte *Petrina Dinner,* situat lângă Brighton Beach.

Malko îndepărtă punga cu gheaţă şi spuse foarte rar:

— Cu siguranţă că a fost lichidat. Avem de-a face cu un grup puternic şi bine organizat care se foloseşte de elementele disparate ale mafiei locale. După părerea mea, tentativa eşuată din Sixth Avenue face parte dintr-un plan stabilit de comun acord. Nu a fost un act izolat. Altfel, „ei” nu s-ar fi străduit într-atât să „închidă” orice acces.

— Din păcate, cred că aveţi dreptate, recunoscu Howard Allenwood. Pentru Agenţie e o catastrofă. John Deutch de-abia a intrat în pâine. Casa Albă consideră că e vorba despre o afacere care intră în atribuţiile noastre, ţinând cont de „legăturile” din afară. Toleranţa FBI-ului ne-a lipsit de un martor preţios.

Malko clătină din cap.

— După părerea mea, Arcadi Şurbanov nu ar fi spus nimic. Era un dur. Ali Agça, omul care a tras asupra papei, nu a deschis gura. Însă şefii lui nu au vrut să-şi asume niciun risc. Trebuie să facem săpături în cazul lui Barry Sodmak, să descoperim *cine* l-a angajat să-l apere pe Şurbanov.

— Voi face presiuni asupra FBI-ului, îi promise Howard Allenwood. Bine, acum odihniţi-vă. Dacă vă veţi simţi mai bine, veniţi mâine la mine la birou.

— Dacă mă sună din nou Vladimir Sevcenko?

Americanul ezită o clipă, apoi răspunse:

— Spuneţi-i că îi studiem propunerea.

*

* *

Malko se examină îndelung în oglinda de la baie. Fiindcă pusese gheaţă, faţa se mai dezumflase puţin, însă nasul

semăna cu cel al unui boxer, iar pielea era plină de hematoame. De-abia putea să-şi descleşteze fălcile, iar buza spartă îl făcea în continuare să sufere. Restul feţei era ca o vânătă. Îl durea fiecare muşchi în parte. Atinse uşor cu degetul arcada umflată şi cusută, care prinsese o coajă negricioasă. Îşi puse cu mare greutate paltonul, ca un bolnav de reumatism. După câteva minute, taxiul îl lăsă în faţa clădirii ce găzduia Panam. Howard Allenwood îl întâmpină cu căldură.

— Arătaţi mai bine! Vă doare tare?

— Hm, merge, îl asigură Malko.

— FBI-ul n-a stat degeaba. Priviţi!

Afişul alb-negru îl înfăţişa pe un bărbat brunet cu mustaţă. *„This man, Barry Sodmak, has been seen for the last time at the restaurant* Petrina Dinner, *Bensonhurst, Brooklyn. All Information will be strictly confidenţial. FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION, 26, Federal Piaza, New York. Ph. New York 10278.”*

— Little Odessa e plină cu mii de afişe dintr-astea.

— Chiar credeţi că sunt eficiente?

Howard Allenwood îi zâmbi dezamăgit.

— Da, ca să-i găsim cadavrul peste vreo lună, două. Aşa se procedează, ce să-i faci.

— Eu mă aştept la mai mult dacă îi mai fac o vizită lui Alexis Panenko, zise Malko. Chris Jones şi Milton Brabeck sunt pe drum?

— Trebuie să ajungă în jurul prânzului. Vom lua masa aici. Vă las telefonul meu portabil ca să chemaţi „cavaleria” dacă va fi nevoie.

— Ne ducem în seara asta la *Rasputin,* spuse Malko. Ar fi minunat dacă până atunci puteţi să găsiţi ceva cu care să fac presiuni asupra lui Alexis Panenko. Probabil că ştie mai mult, dar îi e frică. Aş dori să aflu mai multe informaţii despre Novinka Grinenko, logodnica lui Arcadi Şurbanov. Am văzut-o şi eu, dar nu mi s-a părut atât de proastă cum

cred cei de la FBI. Dacă a trăit cu el, este imposibil să nu fi asistat la vreo discuţie de faţă cu ea sau la telefon.

— Agenţii FBI au interogat-o deja. Susţine că nu ştie nimic.

— Şi FBI-ul mai are scăpări, răspunse Malko, dar am o idee. Înainte de a trece la atac, trebuie puţin „dezgheţată”.

— Cum adică?

— Adică, într-un fel sau altul, să-i câştigăm încrederea.

— Sper să reuşiţi, oftă Allenwood. Stăm pe un butoi de pulbere. Nu ştim nimic despre Operaţiunea Lucifer. Mâine putem să ne trezim cu un cataclism şi e absolut imposibil să-i oprim pe toţi oamenii din New York care au câte o cutie de vopsea în mână.

În interfon se auzi vocea unei femei care le întrerupse discuţia.

— Domnule, acum au sosit datele despre Arcadi Şurbanov de la FBI.

După câteva secunde, ea puse pe birou un document pe care şeful de la CIA îl parcurse rapid, apoi rezumă:

— Arcadi Şurbanov, boxer profesionist, una dintre speranţele de la categoria semigrea din Asociaţia Boxerilor din Statele Unite. Această categorie se situează între *light-heavy-weight* şi *heavy-weight.* Aşa se explică faptul că publicul nu s-a prea interesat de acest sport. Şurbanov a venit de la Moscova acum cinci ani, în 1990, cu viză de emigrant. Oficial, trăia din profesia de boxer, însă poliţia locală îl bănuia că avea frecvente legături cu drojdia societăţii din Little Odessa. Declaraţiile făcute la IRS sunt destul de palide şi nu corespund modului de viaţă real. Şi-a cumpărat Chevrolet-ul Blazer cu douăzeci şi trei de mii de dolari bani gheaţă în bancnote de o sută de dolari. S-a găsit şi chitanţa unei haine de blană în valoare de trei mii opt sute de dolari pe care i-a oferit-o logodnicei sale. Totul plătit cu bani gheaţă. Frecventa multe restaurante, iar FBI-ul a estimat cheltuielile lunare ridicându-se la suma de

patru mii de dolari.

— Deci avea şi alte surse de venituri, conchise Malko. Aţi aflat ceva despre cercurile prin care se învârtea?

— Nu mare lucru. Nişte ruşi, ucraineni şi nişte boxeri de aici. Am găsit în cont douăsprezece mii de dolari şi deţinea mai multe cărţi de credit. Nu avea altă amantă.

— Toate astea nu ne ajută cu nimic, observă Malko.

— Aşteptaţi că mai e o foaie. Raportul biroului FBI din Moscova. Dobitocii, au acţionat mai repede ca noi.

Parcurse repede noul document şi exclamând deodată:

— Asta e! Ascultaţi aici: Arcadi Şurbanov a fost căpitan în Armata Roşie. Şi-a dat demisia în 1988, după perturbările datorate perestroikăi. Pe atunci făcea parte din Direcţia a Noua a KGB-ului. După aceea, din 1988 până în 1990, s-a alăturat unei unităţi de luptă „non tradiţională”, Săgeata albă, aparţinând tot de KGB.

— Lată o informaţie interesantă.

— Am altele şi mai bune. Arcadi Şurbanov şi-a luat diploma în chimie la Institutul din Moscova. Înainte de a se muta în KGB, a lucrat într-o unitate a Armatei Roşii specializată în arme chimice.

Tăcu. Pentru un boxer, acesta era un trecut cam neobişnuit... Era departe de mafia ucraineană.

— Cred că explicaţia acestei afaceri se găseşte la Moscova, conchise Malko. Ar trebui să aflăm *de ce* a emigrat Şurbanov. Ce prieteni are la Moscova şi dacă mai are legături cu armata...

— Îi voi trimite imediat la treabă pe agenţii de la biroul din Moscova, îi promise Howard Allenwood, dar vă daţi seama ce implicaţii are acest document?

— Nu vă ambalaţi, îl sfătui Malko. Arcadi Şurbanov a plecat din KGB acum cinci ani. S-ar putea să fi fost racolat de o bandă de extremişti pro sârbi pentru cunoştinţele sale tehnice, fără ca GRI sau KGB să vadă ceva rău în asta. Ar fi mai bine să nu le pomenim nimic despre acest lucru. Cel

puţin pentru moment. Arcadi Şurbanov era cunoscut în Little Odessa. Trebuie să găsim o persoană cu care se întâlnea frecvent. Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Iar adversarii noştri, oricare ar fi ei, acum sunt în defensivă, cu toate că nu ştim nimic despre ei. Au pierdut doua elemente importante şi trebuie să le înlocuiască. Acest lucru le ia ceva timp, dar e necesar să ne păstrăm mintea limpede, căci s-ar putea s-o ia de la capăt.

Malko tamponă grijuliu cu batista buza care începu să sângereze, apoi continuă:

— Trupele americane sunt în Bosnia şi noi ne pregătim să-i înarmăm pe musulmani. Dacă e un şantaj politic, tot actual rămâne.

*
* *

— *Holy cow!* Am traversat oceanul fără să ne dăm seama!

Chris Jones holbă nişte ochi, nevenindu-i să creadă când văzu numeroasele firme scrise în caractere chirilice de pe Coney Island Avenue. Au fost nevoiţi să se oprească la stopul din colţul Bulevardului P. Cherokee derapă uşor într-un scârţâit de frâne, iar Milton Brabeck, care stătea în spate, ripostă:

— Hei, Chris, maşina asta nu-i o săniuţă, ce naiba!

Îmbrăcaţi în nişte impermeabile cu glugă, aducând puţin cu cele militare, cu eternele lor costume largi şi cravate pestriţe, Chris şi Milton, „gorilele” preferate ale lui Malko, nu se schimbaseră deloc. Le mai apăruseră câteva fire argintii în părul tuns tot aşa de scurt, iar în ochii lor albaştri-cenuşii se citea aceeaşi ferocitate mocnită şi lipsa totală a sentimentelor. Erau cei mai fericiţi atunci când se întâlneau din nou cu Malko – idolul lor – dar cu condiţia să nu părăsească teritoriul Statelor Unite... Originari din Middle West, inima Americii, considerau însorita Californie

o ţărişoară din Asia de Sud-Est, iar restul lumii, o rezervaţie de indieni...

Numai Rusia îi impresiona din cauză că reprezenta o forţă militară. Foşti agenţi ai Serviciului Secret, trecuţi acum în CIA, la Divizia Operaţiuni, ei erau cele mai competente „doici” ale agenţiei, neştiind decât una şi bună: „Duşmanii unchiului Sam sunt şi duşmanii noştri”. Se hrăneau numai cu hamburgeri stropiţi din belşug cu Coca-Cola *light* şi, în fiecare sâmbătă, înfulecau câte o friptură newyorkeză, căci absolut toate mâncărurile şi băuturile străine reprezentau, în ochii lor, nişte capcane puse cu viclenie.

Malko se gândi că au rămas la fel de impresionanţi. Atingeau cu capul tavanul maşinii, iar în impermeabilele lor semănau cu urşii grizzly, dar mult mai răi. Aduceau un pic şi cu nişte ceceni la fel de feroce şi de neînfricaţi. Numai viruşii, microbii şi mâncărurile exotice îi îngrozeau pur şi simplu.

Continuară să meargă pe Coney Island Avenue, îndreptându-se către Brighton Beach. Malko arătă pe partea dreaptă o clădire de un roşu închis.

— Acesta este *Rasputin!*

Ninsese şi era un ger de crăpau pietrele. Marele bulevard pustiu şi prost luminat părea sinistru. Chris se opri în faţă la *Cleaner,* situat la vreo douăzeci de metri după *Rasputin.*

— Vedeţi că ne ducem la nişte derbedei periculoşi.

Cu un zâmbet lacom, Chris Jones scoase de sub haină un puşcoci imens, nichelat, ce aducea cu un tun de dimensiuni mai mici...

— Mi-aţi văzut bebeluşul? se adresă el cu mândrie lui Malko. E un *Desert Eagle* israelian, Magnum 357 cu nouă focuri. Poate să arunce în aer o vacă!

— Pe acolo nu prea sunt vaci, făcu Milton Brabeck vexat. Eu îmi cumpăr numai arme americane, pe când Chris

caută întotdeauna numai chestii exotice...

Îşi deschise puţin haina, dând la iveală două tocuri din piele în care stăteau două pistoale automate Browning cu cincisprezece focuri. Malko ştia că mai avea pe deasupra şi un pistol micuţ de calibrul 38, pus într-un toc la gleznă, fără de care nu ieşea niciodată. Cât despre Chris Jones, ascundea el ceva „pentru orice eventualitate”, pe lângă aruncătorul de obuze. Erau băieţi prevăzători. Cu Beretta lui, Malko se simţea gol-goluţ.

— Îi curăţăm îndată ce intrăm? întrebă Milton nerăbdător.

Nu mai putea de bucurie la gândul că poate să-i facă terci pe acei ticăloşi chiar în propria ţară, fără să-şi asume alte riscuri decât o simplă declaraţie că a fost în legitimă apărare.

Malko îşi pipăi buza spartă care îl ustura în permanenţă.

— Nu, răspunse el, mă duc pur şi simplu să vorbesc cu patronul.

Chris Jones insistă:

— Văd că nu sunteţi ranchiunos. După ce v-au „aranjat” aşa de bine... Parcă v-aţi fi luptat cu un buldozer.

— Rezumaţi-vă numai la protecţie. Dar cu cumpătare.

— Mai cumpătaţi ca noi, nici nu există! spuseră în cor cele două gorile.

Cei trei traversară strada acoperită cu o pojghiţă de polei, iar Malko deschise uşa masivă din bronz, lăsându-i pe Chris şi pe Milton puţin mai în spate. Cei trei zdrahoni, obişnuiţii casei, stăteau de vorbă pe banchetă. Erau tot ăia care încercaseră în ajun să-l omoare. Se uitară cu înţeles unii la alţii preţ de câteva clipe, apoi huliganul cu bâta de base-ball sări în picioare cu un zâmbet răutăcios şi se duse direct la Malko.

— Nu ţi-am spus eu să... începu el în ruseşte.

Dar nu apucă să termine fraza. Chris şi Milton apărură imediat cu mâinile în buzunare şi cu un zâmbet îngheţat pe

buze. Blondul se opri în loc. S-au ridicat şi prietenii lui. Erau mai scunzi decât americanii, dar tot la fel de masivi. Purtau jersee, jeanşi şi bascheţi. Blondul nu stătu prea mult pe gânduri. Împinse mai în spate masa la care se făceau rezervările şi scoase trei bâte de base-ball. Ţinu una pentru el, iar pe celelalte le aruncă prietenilor lui, apoi înaintă spre Malko.

— *Provalisai!*[15] îi porunci el. Altfel, îţi zbor creierii.

Cum Malko nu se mişca din loc, acesta se repezi la el. Chris Jones fu atât de ager, încât ucraineanul nici nu-l zări. Gorila prinse din zbor bâta şi i-o smulse cu toată puterea. Pierzându-şi echilibrul, haimanaua făcu un pas înainte şi se pomeni în pumnul, enorm al lui Chris Jones. Se auzi un zgomot surd. Cu gura şi nasul zdrobite, lăsă imediat arma din mână. În timp ce se dezmeticea, Chris Jones se năpusti spre el cu toată forţa. Împingându-l ca un buldozer, îl propti cât putu de tare de uşa din bronz. Se auzi un zgomot ciudat, iar blondul mieună ca un motan, apoi urlă de-a binelea. Chris îi rupsese mai multe coaste dintr-o singură lovitură de picior. Ucraineanul rămase chircit la pământ, livid, respirând anevoie.

Cei doi amici ai lui au rămas împietriţi locului. Explicaţia acestei neaşteptate pasivităţi era lesne de înţeles: Milton Brabeck îndreptase cu seninătate spre ei cele două pistoale Browning.

— Zău că-mi place aici, zise Chris Jones cu voce egală, în timp ce îşi rotea privirile prin salon.

Câteva perechi dansau în ring, cântăreaţa zbiera în ucraineană şi numai vreo zece mese erau ocupate. Malko îl zări pe Alexis Panenko mâncând la masa lui obişnuită însoţit de doi bărbaţi cu caschete pe cap.

— Urmaţi-mă, zise el.

Chris şi Milton porniră pe urmele lui, ocoliră ringul şi ajunseră la masa patronului. Acesta îi văzu în ultima clipă

15 *Cară-te! (n.a.)*

şi se opri brusc din mâncat. Pe figura lui inexpresivă nu se citea nimic, dar ocheada pe care o aruncă spre intrare îi trădă surpriza. Malko se apropie cu zâmbetul pe buze.

— *Dobrevecer*,[16] Alex! Simt nevoia să sporovăim puţin.

*

* *

Cei doi prieteni ucraineni se ridicară în linişte şi se aşezară la o masă puţin mai departe. Alexis Panenko puse mâinile zbârcite pe masă, aruncă o privire rapidă spre cele două „dădace” şi răspunse pe un ton calm:

— Eu nu am chef de discuţii.

Malko se aşeză în faţa lui şi îi zise în ruseşte:

— Observ. Mai ştiu că nu ai chef nici să mă vezi. Ieri, gorilele tale au încercat să mă omoare.

— Băieţii au făcut exces de zel, răspunse Panenko. Eu le-am spus doar să nu te lase înăuntru.

— Lui Vladimir nu cred că o să-i placă când o să afle...

— Vladimir stă la Kiev, zise flegmatic Alexis Panenko. Face ce vrea. Eu am o afacere legală aici şi vreau să o păstrez. Ţi-am făcut deja un mare serviciu.

Accentuase special cuvântul rusesc *balşoi.*

— E adevărat, recunoscu Malko. Din păcate, am fost în contratimp. Arcadi Şurbanov a murit prea devreme.

Alexis făcu un gest cu mâna care voia să însemne că asemenea lucruri se mai întâmplă... Era un sloi de gheaţă. Malko se aplecă peste masă.

— Alexis, cine l-a omorât pe Arcadi?

În ochii mici ai mafiotului se ivi o lucire de veselie.

— *Priateli,*[17] zise el în băşcălie, nu am nicio idee şi puţin îmi pasă şi chiar dacă aş şti, tot nu ţi-aş spune. Am cincizeci şi şapte de ani şi, în afară de un pic de colesterol, sunt sănătos tun. Şi am chef să rămân aşa. Nu numai eu l-

16 *Bună seara (n.a.)*

17 *Amice (n.a.)*

am cunoscut pe Arcadi.

— Barry Sodmak, avocatul lui, a dispărut, observă Malko. Când a fost arestat, Arcadi se pregătea să ia avionul spre Moscova... E o afacere extrem de importantă. Dacă ne ajuţi, Statele Unite te vor răsplăti cum se cuvine.

Alexis Panenko scutură din cap şi zise cu voce joasă:

— Am vorbit cu tine dintr-un singur motiv: cu mult timp în urmă, Vladimir şi cu mine eram uite aşa – îşi încrucişă arătătoarele de la mâini. Am atacat automobiliştii cu pistoale cu aer comprimat ca să-i jefuim şi am fost arestat de mai multe ori de miliţieni. De atunci nu am mai vorbit cu el... Dar când m-a rugat să ne întâlnim, am acceptat pe loc. Şi el ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine. Acum, e altceva, fac afaceri. E prea periculos. Tipii cu care ai venit pot să spargă tot de pe-aici, eu nu te ajut. Nu vreau să sfârşesc precum Arcadi.

— Cine l-a omorât?

Ucraineanul nu răspunse. De la masa de alături, Chris şi Milton supravegheau intrarea şi clienţii. Malko avea senzaţia că se loveşte de un zid. Îi mai rămăsese un singur atu.

— Alexis, începu el, eu te înţeleg. Dar nu sunt singur. Vladimir o ştie: lucrez pentru guvernul Statelor Unite şi e vorba de o problemă gravă de apărare naţională. Sunt în stare de orice. Nici eu, nici FBI şi nici guvernul nu putem să-i controlăm. Pentru ei, tu eşti singurul care poate să ne ajute. Nu-l vom găsi niciodată pe avocat şi vor face presiuni asupra ta...

Alexis Panenko stătea cu ochii întredeschişi şi părea că dormitează. Malko nu se lăsa cu una, cu două. Sosise vremea să folosească informaţia furnizată acum două ore de Howard Allenwood.

— Alexis, mă auzi?

— Da, da.

— Alexis, insistă Malko, agenţii FBI au descoperit că ai

intrat clandestin în ţară cu o viză obţinută în Germania, fiindcă aveai un paşaport fals pentru Canada. Apoi, cu o viză US de turist. Tu stai ilegal aici şi te vor „deporta”, Alexis. Îţi vor închide restaurantul şi îţi vor confisca toate conturile din bancă...

De data asta, Alexis Panenko ieşi din letargie.

— Am avocaţi foarte buni.

Malko dădu din cap.

— Nici n-o să apuci să-i vezi. E securitatea statului la mijloc. Afară aşteaptă o echipă a FBI-ului. Dacă refuzi să mă ajuţi, intră şi te iau pe sus şi te urcă în avion cât ai zice peşte. La nevoie, FBI poate să acţioneze precum KGB-ul.

Din privirea lui, Malko îşi dădu seama că păcăleala ţinuse. Ucraineanul se scutură ca de un fior.

— *Haraşo!* Asta-i viaţa. Data trecută mi-a fost greu să-ţi spun. Du-te şi adu-i. Nu mai avem ce vorbi...

Într-adevăr, era un dur. Fără să scoată o vorbă, îşi turnă un pahar plin cu votcă şi îl dădu peste cap dintr-odată. Un chelner îi şopti ceva la ureche, apoi se îndepărtă. Un bărbat îl salută cu respect de la distanţă. Malko observa faţa ridată a ucraineanului. Cu siguranţă că Panenko ştia ceva. Little Odessa era ca un sat, iar ucigaşii profesionişti nu se găseau pe toate drumurile...

Alexis Panenko rămase tăcut. Dacă a ales să piardă toată agoniseala decât să vorbească, însemna că era mort de frică. Deci ştia cine l-a omorât pe Arcadi Şurbanov şi cine o ceruse.

Numai că Alexis era mut ca un peşte. Malko prevăzuse şi această posibilitate. Nu servea la nimic dacă îl pedepsea pe ucrainean. Ancheta lui trebuia să avanseze.

— Alexis, începu el în şoaptă, îţi ofer un târg. Nu o să mai vin niciodată aici şi nu îţi voi mai crea neplăceri. Doar să-i spui lui Novinka Grinenko să mă caute ca să discutăm!

O lucire de surpriză străbătu ochii mici ai ucraineanului.

— Novinka? Prietena lui Arcadi?

— Da.

— Dar nu ştie nimic. Arcadi era bărbat, nu discuta despre afaceri cu femeile.

Părea sincer mirat de propunerea lui Malko. Acesta răsuci şi mai tare cuiul în rană:

— Alexis, sunt sigur că ai dreptate, însă trebuie să mai încerc ceva. În acelaşi timp, îţi salvez pielea.

Alexis rămase tăcut multă vreme, căutând unde se află capcana. Malko înregistra maşinal cuvintele cântecului în care era vorba despre primăvară şi rândunele. În cele din urmă, ucraineanul se hotărî:

— *Haraşo.* Unde vrei să te întâlneşti cu fata?

— Acasă la ea.

Cu gesturi lente, Alexis întinse mâna spre telefonul de pe masă, ridică receptorul şi formă numărul. Malko auzi o voce de femeie la celălalt capăt al firului, apoi dialogul se derulă în ucraineană, limbă pe care n-o înţelegea prea bine. Discuţia se termină repede. Alexis închise şi spuse cu voce egală:

— Te aşteaptă.

Raţionamentul lui Malko era simplu. Poate că fata cu perucă roşcată ştia ceva. Dar nu va spune nimic decât dacă va căpăta încredere. Fireşte că valora mai puţin decât o informaţie venită de la sursă, dar era mai bine decât nimic.

Capitolul VII

Fără peruca roşcată, Novinka Grinenko semăna cu o eroină din romanele lui Dostoievski, cu cozile negre împletite, răsucite în vârful capului, cu ochii mari şi nevinovaţi, iar gura mică şi cărnoasă îi dădea un aer senzual figurii sale rotunde de copiliţă. Părea de

şaisprezece ani... Purta o rochie neagră din catifea cu un decolteu adânc şi pătrat, ciorapi asortaţi şi ghete. Îl studia pe Malko cu un amestec de teamă şi de interes.

— Poftiţi, zise ea cu voce cristalină.

El intră în apartamentul micuţ şi supraîncălzit, mobilat fără prea multă imaginaţie, cu pereţii decoraţi cu postere şi tablouri reprezentând scene bucolice. Novinka se aşeză prima pe o canapea de un portocaliu ţipător, aşezată în faţa unei măsuţe joase pline cu sticle.

Se scursese numai o jumătate de oră de la discuţia cu Alexis Panenko, iar Malko se duse direct la domiciliul răposatului Arcadi Şurbanov, situat pe Bulevardul L, la intersecţia cu Strada 51, exact în faţa liniei de metrou aeriene care trecea pe deasupra şoselei. Tânăra l-a primit fără probleme când a sunat la interfon, spunându-i etajul şi numărul apartamentului: 304.

Jos, o echipă de la FBI o supraveghea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Malko îi lăsase pe Chris şi pe Milton în maşină. Era înarmat şi agenţii FBI l-au asigurat că nimeni suspect nu a intrat în clădire.

Malko se aşeză într-un capăt al canapelei portocalii, iar Novinka la celălalt, rămânând loc liber între ei doar de vreo cincizeci de centimetri.

— Doriţi să beţi ceva? îl invită ea în timp ce deschidea cu respect o sticlă de coniac franţuzesc Gaston de Lagrange XO.

Malko nu o refuză. Ciocniră. Cu privirile plecate, cu genunchii strânşi, cu rochia trasă bine peste pulpe şi cu bustul drept, Novinka se uita din când în când la el, vizibil stânjenită.

— Alex mi-a spus că vreţi să discutaţi cu mine, zise ea. Că sunteţi un prieten. Sunteţi tot boxer?

— Boxer!

Malko încercă să zâmbească, făcând abstracţie de buza crăpată.

— Nu, ci doar m-am întâlnit cu nişte oameni cărora nu le-a plăcut mutra mea.

Novinka îi aruncă o privire plină de duioşie.

— Cred că v-a durut foarte tare. Pe Arcadi nu l-am văzut niciodată atât de lovit!

Bine că adusese vorba.

— Fiindcă aţi pomenit, profită Malko de ocazie, vorbiţi-mi despre el. Vreau să aflu cine l-a omorât. Era simpatic. Într-o seară v-am văzut împreună la *Rasputin.* Purtaţi o perucă roşcată şi aveaţi în faţă o băutură de aceeaşi culoare.

Novinka zâmbi.

— Ah, da? E adevărat. Băutura roşie era un cocteil Cointreau-cosmopolitan. Un amestec de Cointreau, votcă, lămâie verde şi cranberry juice. Mă mai prostesc şi eu câteodată. De ce vreţi să ştiţi cine l-a omorât pe Arcadi? L-aţi cunoscut?

— Nu, mărturisi Malko, eu lucrez pentru guvernul american.

Privirea de porţelan îşi mai pierdu din strălucire şi Novinka se făcu mică.

— Am fost interogată deja de poliţiştii de la Secţia 61 şi de FBI... zise ea pe un ton plângăreţ. Nu ştiu nimic. Arcadi nu îmi vorbea despre afacerile lui.

— Eu lucrez pentru altă organizaţie, mai secretă, aşa, precum KGB, îi explică Malko.

— Dar nu sunt vinovată cu nimic, protestă ea.

Ochii mari şi albaştri se umplură de lacrimi. Bău dintr-odată coniacul, iar obrajii se colorară.

— Sunt sigur de asta, zise el. Dar, stând astfel şi discutând, poate vă vine în minte vreun amănunt.

Ea reluă în timp ce îşi ştergea ochii.

— Eu... nu, nu cred. Nu ştiu nimic. Pentru mine, dispariţia lui Arcadi e o nenorocire... Era atât de bun... El îmi plătea apartamentul. Eu nu câştig încă destui bani.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Voiam să cânt, dar e foarte greu. Arcadi mă prezenta unor tipi, dar acum...

— Arcadi avea mulţi bani?

— Da. Aşa cred. Avea tot timpul buzunarele pline de bancnote, îmi făcea cadouri.

Îi întrerupse un şuierat care venea din bucătărie. Novinka sări în picioare.

— Scuzaţi-mă puţin!

Fata dispăru, iar Malko simţi imediat un miros de varză care se răspândi în apartament. Novinka reveni cu un zâmbet de scuză pe buze.

— Pentru seara asta mi-am făcut un borş.

Ea rămase în picioare, aşteptând ca Malko să plece. Dacă ieşea din apartament fără să obţină niciun rezultat, nu mai avea ce să caute în New York. Arcadi nu mai putea să vorbească, Barry Sodmak, avocatul, zăcea probabil pe fundul lui East River, iar de la Alexis Panenko nu a scos o vorbă... A mai rămas Novinka.

Deşi buza crăpată îl ustura, reuşi să-i adreseze un zâmbet încurajator.

— Ştiu că nu arăt prea grozav, dar aş putea să vă invit la cină. Oricum va fi mai vesel decât să mâncaţi singură borş. Şi pe urmă, am avea timp să discutăm.

— Oh, dar arătaţi foarte bine, îl contrazise Novinka. Îmi doresc mult să ies cu dumneavoastră, dar, ştiţi, nu am ce să vă spun mai mult.

— Poate vă răzgândiţi, zise Malko în timp ce se ridica.

Novinka deschise un dulap şi scoase o superbă blană de vizon, iar Malko o ajută să şi-o pună.

— E cadou de la Arcadi de ziua mea, zise ea întristându-se.

— Ce-ar fi să mergem la cafe-barul *Arbat?* îi sugeră Malko.

— Da, dacă doriţi, aprobă Novinka. Îmi place tare mult,

căci am cântat acolo.

Propunerea nu fusese chiar nevinovată. Dacă Novinka era văzută în compania lui, cei care l-au lichidat pe Arcadi Şurbanov vor comite probabil o imprudenţă. Era vechiul truc cu capra...

*
* *

— *Jesus-Christ!*

Exclamaţia lui Chris Jones îl făcu să tresară pe Milton care moţăia. Gorila deschise un ochi exact la timp ca s-o vadă pe Novinka cum se fâţâia până la Cherokee. Malko deschise portiera, iar când tânăra se urcă, rochia i se ridică foarte sus pe coapse...

Chris apăsă din greşeală cu cotul pe claxon. Milton îi trase o bruftuluială pe un ton glumeţ.

— Când mă gândesc că ne-am făcut griji pentru el...

— Mergem la *Arbat,* îi anunţă Malko, pe Brighton Beach Avenue. Novinka ne va arăta drumul. Novinka, ei sunt prietenii mei, Chris şi Milton.

— *Dobrevecer,* zise ea cu voce melodioasă.

Chris porni maşina şi o luară pe Bulevardul L spre Coney Island Avenue. Maşina agenţilor FBI era în urma lor.

Parcurseră marele bulevard până la intersecţia cu Brighton Beach Avenue, apoi Chris vină la dreapta, pe sub metroul aerian. Vitrina localului *Arbat* se vedea în beznă cu notele muzicale din tuburi de neon roz. După ce parcară maşina într-un loc interzis, Malko se adresă lui Chris:

— Aşteptaţi puţin, pe urmă instalaţi-vă lângă uşă şi fiţi cu ochii în patru. Au fost deja câteva omoruri pe-aici. Ultima oară clienţii l-au ajutat pe ucigaş să-şi adune biştarii... Spuneţi-le colegilor voştri din FBI să rămână în maşină.

Cu Novinka Grinenko agăţată de braţul lui, deschise uşa

localului. Un grăsan jovial cu şapcă stătea la vestiarul din stânga şi le luă paltoanele. Salonul era lung, cu mesele aliniate ca în Rusia, cu aperitivele şi sticlele cu alcool aşezate pe ele. Pereţii acoperiţi cu catifea roşie, decoraţi cu zeci de fotografii puse în rame aurii şi lumina difuză creau o atmosferă intimă şi caldă. În fund, pe o estradă îngustă, o cântăreaţă, acompaniată de un trio de bărbaţi, interpreta pentru câţiva clienţi un nostalgic cântec rusesc.

Meniul pe care l-au primit era tot în ruseşte... El comandă imediat caviar şi şampanie franţuzească. Chelnerul le-a adus două boluri pline cu icre negre, Sevruga, şi o sticlă de Taittinger Comtes rosé din 1986, care costa o sută cincizeci de dolari... Novinka făcu ochii mari.

— Aţi înnebunit? E prea scumpă! Arcadi nu-mi lua decât caviar roşu.

Lui Malko îi stătea pe limbă să-i spună că, după tot ce a păţit, putea să comande caviarul direct de la Petrossian.

— Trebuie să vă ridicaţi moralul, îi zise el.

După ce destupară sticla, ciocniră. Mai întâi pentru Arcadi, apoi pentru moarte, pentru viaţă, pentru viitor...

Sosi şi a doua sticlă o dată cu garnitura de cartofi ce însoţea caviarul. Muzica languroasă şi bulele de şampanie îi provocară Novinkăi o stare de melancolie. Ea atinse uşor tâmpla umflată a lui Malko, întristându-se.

— Cred că v-a durut rău de tot...

*
* *

După şampanie, Novinka ţinu morţiş s-o dea pe votcă. Privirea puţin melancolică de la începutul serii căpătase acum luciri mult mai puţin inocente.

— Ce amabil sunteţi, suspină ea. Am impresia că sunt cu Arcadi!

— Apropo, zise el, nu v-aţi întâlnit niciodată cu vechi

prieteni de-ai lui Arcadi, din timpul armatei?

Novinka făcu ochii mari.

— Dar nu a fost niciodată militar, în Rusia, era boxer.

În mod evident, sinceritatea ei era absolută.

— Ieşea de multe ori în oraş fără dumneavoastră? insistă Malko.

— Da, de multe ori. Eu îl aşteptam acasă. E normal.

Era dezarmantă fata. Malko începu să se teamă că nu va face nicio brânză. Novinka era transparentă. El aruncă o ocheadă spre Chris şi Milton care nu se atinseseră de mâncare... Nu avea rost să le prelungească supliciul. Ceru nota de plată.

Novinka Grinenko se ridică clătinându-se uşor şi se îndreptă spre ieşire înaintea lui Malko. Deodată, ea se opri în loc în faţa numeroaselor fotografii care ornau pereţii.

— Arcadi, zise ea printre hohote. Arcadi al meu!

Malko se uită şi el la fotografie. Înfăţişa patru persoane. Un om cumsecade, grăsuţ, buzat, păros, cu nişte ochelari imenşi şi sprâncene negre şi stufoase, care mai era şi în alte fotografii. Arcadi Şurbanov, Novinka şi al patrulea personaj, un bărbat mic de statură, lat în umeri şi pleoape lăsate, părul tuns periuţă, bărbia pătrată. Ceilalţi zâmbeau, el stătea serios.

— Cine e? o întrebă Malko.

Novinka se clătină uşor înainte şi înapoi.

— Nu ştiu, bâigui ea. Un prieten de-al lui Arcadi. Mâncau împreună aici. Într-o zi i-am întâlnit din întâmplare.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu. Nu mi l-a prezentat.

Malko nu se mişcă din loc. Această fotografie, ca şi celelalte, putea foarte bine să nu însemne mare lucru. Toţi pereţii erau plini cu ele. Dar cel de-al patrulea personaj merita să fie identificat... Se întoarse către chelner:

— Aş dori să ştiu cine sunt persoanele din fotografie? îl

întrebă el în ruseşte.

Chelnerul aruncă o privire.

— Victor Lişin, patronul, Novinka, Arcadi. Pe celălalt nu-l cunosc.

Se îndepărtă. Chris Jones şi Milton aşteptau nedumeriţi lângă uşă. Malko le făcu semn, apoi scoase fotografia din ramă. După câteva secunde, doi chelneri îi aţinură calea.

— Hei! Ce faceţi?

— O iau ca amintire, zise Malko.

Nu trebuia să piardă ocazia. S-ar putea ca mâine fotografia să dispară de acolo...

Unul dintre chelneri încercă să i-o smulgă, dar imediat ţipă. Chris Jones îl prinsese de ceafă cu mâna enormă şi îl scutura ca pe un căţeluş.

— Ţi-a spus că a luat-o ca amintire, zise cu amabilitate gorila.

Chelnerul se zbătu, chemându-şi colegii care ţâşniră printre mese. Chiar în acel moment, Milton Brabeck înaintă spre ei cu haina larg deschisă, dezvăluind astfel cele două pistoale Browning. La *Arbat,* acesta era limbajul care era imediat înţeles. Nimeni nu voia să-şi rişte viaţa pentru o fotografie. Mai mârâiră puţin unii la alţii, se mai înjurară printre dinţi, apoi cei patru chelneri se retraseră. Clienţii întârziaţi îşi văzură din nou de farfuriile lor.

Novinka sări de gâtul lui Malko.

— Ce amabil eşti! zise ea tutuindu-l. Nu aş fi îndrăznit niciodată s-o cer.

Ea îi luă din mână fotografia înrămată şi o strânse la piept în timp ce se îndrepta spre ieşire...

Bătrânul cu şapcă de la vestiar, care asistase la scenă, le dădu paltoanele, prefăcându-se că nu a văzut fotografia... După ce se urcară în Cherokee, Novinka îşi aşeză capul pe umărul lui Malko.

Când ajunseră în faţa clădirii de pe Bulevardul L, Malko o ajută pe tânără să coboare şi o ţinu de braţ, căci mersul

ei nu avea destulă siguranţă. Abia îşi găsi cheia... Nu intrase bine în apartament, că se şi repezi în dormitor şi puse fotografia pe noptieră, apoi se întoarse spre Malko cu privirea umedă.

— *Spasiba balşoi!* murmură ea. Mie nu ar fi vrut să mi-o dea.

Se apropie de Malko şi îi apăsă uşor gura cu gura ei. Rana de la buză se redeschise. Din instinct, Malko se dădu înapoi. Novinka îşi dădu seama imediat.

— Oh, iartă-mă, îmi pare rău.

Rămase sprijinită de el câteva clipe, căutând în mod evident altă modalitate de a-şi arăta recunoştinţa. Dar o găsi repede. Fără măcar să-şi scoată haina, se lăsă uşor pe vine, până când ajunse cu gura în dreptul curelei. În câteva secunde, reuşi să trezească bărbăţia lui Malko şi să o înfunde în gură cu convingere. Sprijinit de perete, Malko savura această gratitudine la care nu se aşteptase. Novinka se străduia să-i stoarcă seva cu mişcări ample şi lente. Cozile negre suiau şi coborau întruna. Malko simţi cum îl învăluie plăcerea şi slobozi un ţipăt scurt. Novinka îl absorbi şi mai mult, apoi se ridică zâmbindu-i cu candoare.

— Aşa nu te mai fac să suferi, zise ea cu blândeţe.

Haina alunecă de pe umeri şi se întinse pe pat, trăgându-l şi pe Malko după ea.

— Vino să mă regulezi, mă simt aşa de tristă.

Suspină cu foc, închise ochii şi adormi buştean. Votca şi şampania îşi făcuseră efectul... Malko luă uşurel fotografia şi ieşi în vârful picioarelor din apartament.

*

* *

— Este o situaţie descurajatoare, mărturisi Allenwood, agenţii FBI au arătat fotografia poliţiştilor din toate districtele aflate în Brooklyn, dar nu au ajuns la niciun

rezultat.

Agenţii FBI împreună cu poliţiştii au încercat să-l identifice pe necunoscutul din fotografie cu care era Arcadi Şurbanov. Dar în zadar. Se întuneca. Malko s-a străduit s-o caute pe Novinka acasă, dar telefonul era pe robot. Fata era supravegheată în permanenţă de FBI.

— Spuneţi-le agenţilor FBI să meargă din uşă în uşă pe Brighton Beach Avenue, îi sugeră el directorului Diviziei Operaţiuni. Eu mă întorc la *Arbat.*

Se duse în camera vecină să-i ia pe Chris şi pe Milton care se îndopau cu hamburgeri şi cu Coca-Cola, pentru orice eventualitate...

— Plecăm din nou în Brighton Beach! zise el.

— Noroc că ne-am ghiftuit, observă Chris Jones. Aseară ne venea să vomităm... Ziceau că Stroganoff era din carne de vacă, dar ne-au minţit.

— Da, aveţi dreptate, zise Malko, era pisică. Dar foarte bine preparată, după o reţetă veche din Caucaz. Oricum în seara asta nu vom mânca. Ne ocupăm numai de fotografie.

— Nouă ne convine. Hai să mergem!

Fotografia fusese multiplicată, fiind reprodusă în diferite moduri, unul dintre ele înfăţişându-l doar pe necunoscut. Pe FDR Drive se circula îngrozitor de greu. Făcuseră aproape o oră până au ajuns în Battery Tunnel. Acelaşi lucru au păţit şi pe 267, metroul aerian care străbătea partea de vest a cartierului Brooklyn.

Când au ajuns pe Brighton Beach, se făcuse aproape nouă. Malko intră primul în cafe-barul *Arbat.* Localul era arhiplin. Chelnerii i-au recunoscut abia după câteva secunde, apoi se năpustiră asupra lui, nu tocmai amabili. Malko flutură prin aer fotografia.

— V-am adus-o înapoi. Vreau să vorbesc cu Victor Lişin.

Cum chelnerul stătea în cumpănă, Milton îi puse sub nas legitimaţia Serviciului Secret. Băiatul plecă şi se întoarse însoţit de cheliosul cu sprâncene negre şi stufoase din

fotografie, care i se adresă lui Malko într-o engleză stricată:

— Cine v-a dat dreptul să-mi furaţi fotografia?

Chris Jones interveni înainte ca Malko să apuce să deschidă gura, înfigând cu amabilitate degetul ca de oţel în burta afânată a grăsanului.

— *Take it easy.* Nu ne enervăm, răspundem politicos. Altminteri…

Victor Lişin deveni pe loc amabil. Se aşeză la singura masă liberă şi îi invită pe musafiri să stea şi ei. Imediat, chelnerul aduse o sticlă cu votcă şi pahare, zâmbindu-le slugarnic. Victor Lişin începu:

— Sunt în regulă, tipii de la Secţia 61 mă cunosc foarte bine.

Malko se uită la el cu răceală.

— Ultima oară când a fost un asasinat aici, cei patruzeci de clienţi au jurat cu toţii că erau la toaletă la subsol, unde nu sunt decât două cabine. Şi dumneavoastră tot acolo aţi fost?

Descumpănit, ucraineanul lăsă privirea în pământ. Malko îi strecură fotografia sub ochi.

— Îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

Victor Lişin se uită cu atenţie la clişeu şi ridică privirea.

— Nu.

— Cine a făcut fotografia?

Ucraineanul arătă un bătrân care stătea în picioare lângă intrare, cu un aparat vechi Rolleiflex atârnat de gât.

— Vădim stă aici în fiecare seară. Îşi oferă serviciile. Dacă acceptă clienţii, iar eu sunt prin preajmă, le face câte o poză. Pe unii dintre oamenii cu care mă pozez nici măcar nu-i cunosc. În afară de câţiva.

— Pe omul ăsta îl ştiţi?

— Nu, pe ăsta nu-l cunosc.

— Nici chelnerii?

— Ei nu discută cu clienţii. Doar cu Arcadi Şurbanov

care...

— Care a murit.

— Sau, cu Novinka, prietena lui.

— Nu-şi aminteşte nimic. S-au despărţit imediat după ce au mâncat.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Victor Lişin zâmbea mecanic. Malko înţelese că nu va mai scoate nimic de la el şi se ridică.

— Dacă-l mai vedeţi pe omul ăsta, spuse el, anunţaţi imediat FBI-ul.

Plecară din *Arbat* fără să se fi atins de votcă. O garnitură de metrou trecea pe deasupra capetelor lor huruind.

— Hai să trecem şi pe la Secţia 61, sugeră Malko.

*
* *

— Nu l-am văzut niciodată, zise locotenentul Walter Willinger, şeful detectivilor de la Secţia 61, în timp ce îşi punea ochelarii. Au fost şi cei de la FBI. Noi îi cunoaştem pe toţi derbedeii din cartier.

— Poate că nici nu e derbedeu...

Un detectiv intră în încăpere şi îşi agăţă cascheta în cuier, apoi se aşeză. Şeful făcu prezentările. Era detectivul Arthur Semioli. Se uită şi el la fotografie şi clătină din cap:

— Nu-l cunosc.

— Îl vor găsi agenţii FBI, zise Chris Jones care se grăbea să reintre în lumea civilizată.

Arthur Semioli răspunse batjocoritor în timp ce muşca dintr-un sandvici cu păstramă:

— Sigur, ei găsesc şi obiectele pierdute! Un singur tip cred că vă poate ajuta. Numai să vrea.

— Cine?

— Maxim Semionov, patronul ziarului *Novoie Russkoie Slovo*[18] cotidianul de limbă rusă care apare la noi. El

18 *Noua Rusie liberă (n.a.)*

cunoaşte pe *toată* lumea şi are mii de informatori. Numai că nu prea stă la discuţii cu oamenii noştri.

— Unde îl putem găsi? întrebă Malko. E aici, pe Brighton Beach?

— Nu, are birourile în Manhattan. Cumpăraţi ziarul şi găsiţi adresa în capul paginii.

Malko şi cele două gorile se despărţiră de detectivi. Nu mai aveau ce face pe Brighton Beach.

— Vreau repede la un McDonald's! zise rugător Chris Jones. O să crăp de foame!

*

* *

La numărul 111 pe Fifth Avenue, se afla o clădire veche, înnegrită de poluare, mai la marginea oraşului, în dreptul lui Union Square, în zona aglomerată a prestigiosului bulevard. Holul era atât de slab luminat încât lui Malko îi fu greu să găsească plăcuţa cu firma cotidianului, care se afla la al cincilea etaj.

— Aşteptaţi-mă aici, le spuse el lui Chris şi lui Milton.

La telefon se dăduse drept un ziarist neamţ care făcea o anchetă în legătură cu mafiile din New York. Birourile păreau părăsite. Străbătu mai multe încăperi până dădu de o secretară care îl introduse la Maxim Semionov, un bărbat bine făcut, chel şi cu privirea vicleană. Acesta îl primi pe Malko destul de călduros şi începură să vorbească despre criminalitatea din New York.

După aceea, Maxim Semionov îi spuse că a fost disident şi că a făcut cinci ani de gulag, apoi a înfiinţat acest ziar. Malko îl asculta cuminte. Cei din FBI îi spuseseră că Maxim Semionov stătuse cinci ani la închisoare în Uniunea Sovietică, dar nu din motive politice, ci din cauza unor escrocherii...

Revenind la subiectul care îl adusese aici, Malko scoase din servietă câteva fotografii. Într-una era Iuri Ivankov, zis

şi *Iaponşcik*[19] un mare bandit din Moscova, pe care Malko îl întâlnise acum doi ani în Cayman Islands.[20]

Maxim Semionov îl recunoscu imediat.

— Se zvoneşte că ăsta a murit, comentă el.

Malko scoase a doua fotografie furnizată de FBI.

— Anatoli Kozirev! A escrocat Trezoreria Statelor Unite cu douăzeci şi patru de milioane de dolari. L-au arestat acum o lună şi jumătate în New Jersey, spuse ziaristul.

Atunci, Malko îi strecura fotografia lui Arcadi Şurbanov. Semionov îi aruncă o privire rapidă.

— Îmi arătaţi numai morţi! glumi el. E Arcadi, boxerul. A fost împuşcat săptămâna trecută la Secţia 61 de pe Brighton Beach.

— De ce?

Rusul se strâmbă.

— Cine ştie? Cuiva i-a fost teamă să nu vorbească prea mult. Vom afla într-o bună zi...

— Şi acesta?

Îi împinse lui Semionov fotografia luată din cafe-barul *Arbat*, refăcută în aşa fel încât să rămână doar patronul şi bărbosul necunoscut.

— Acesta este Victor Lişin, patronul localului *Arbat.*

— Şi celălalt?

— E Karkov Balagula. I se mai spune şi Karkov Tătarul.

Malko reuşi să-şi păstreze calmul. Norocul îi surâdea.

— Face parte din mafia de pe Brighton Beach?

Maxim Semionov râse sec.

— El?! Nici vorbă! Este un *vori u zakone.*[21] O mare japiţă care a stat la Moscova şi la Kiev pentru că e ucrainean.

— De ce i se spune Tătarul?

— Pentru că susţine că, după mamă, e tătar din

---

19 *Japonezul (n.a.)*

20 *Aluzie la SAS nr. 114,* L'or de Moscou, *în versiunea românească,* Umbra lui Jirinovski *(n.a.)*

21 *Mare bandit (n.a.)*

Crimeea. Sună bine, căci tătarii sunt la modă acum.

— Are vreo afacere aici?

Devenind dintr-odată mai puţin amabil, ziaristul rus împinse fotografia.

— Nu. M-am mirat foarte tare când l-am văzut la *Arbat.* Cred că era în trecere. Sincer să fiu, nu prea am chef să vorbesc despre el. Dacă îi ajunge la ureche...

— Nu va afla nimic.

Maxim Semionov se uită la Malko cu o expresie plină de gravitate.

— Karkov Balagula este *extrem* de periculos. Nu am chef să mă spânzure de lustră cu capul în jos şi să-mi taie beregata.

Capitolul VIII

Malko avu timp să reflecteze la informaţia lui Maxim Semionov. Nu trebuia să se ambaleze prea tare. Fiind doar un vagabond, Karkov Balagula putea foarte bine să nu aibă nicio legătură cu Operaţiunea Lucifer. Partea „tătară” nu ducea nicăieri. Tătarii, trăind la început în peninsula Crimeea, situată în sudul Ucrainei, fuseseră deportaţi cu miile în ţinutul care se cheamă astăzi „Tatarstan”, la mai bine de o mie de kilometri în nordul Moscovei, sub pretextul că au colaborat cu nemţii. După dezmembrarea Uniunii Sovietice, unii dintre ei reveniseră pe meleagurile natale şi nu aveau nicio legătură cu fosta Iugoslavie.

Cu toate acestea, Malko era convins că atentatul cu gaz sarin care a eşuat fusese pus la cale de un grup puternic şi bine organizat. Pericolul era îndepărtat complet numai în clipa în care se ajungea la căpetenie, parcurgând filiera treaptă cu treaptă. Probabil că Balagula era una dintre

trepte.

Malko fixa figura întunecată a lui Maxim Semionov.

— Nu voi cita niciodată cuvintele dumneavoastră, dar spuneţi-mi mai multe despre acest personaj.

Flatat, Maxim se lăsă rugat, apoi se duse şi închise cu un gest teatral uşa biroului.

— Bine, zise, o să vă spun câte ceva. Karkov Balagula este unul dintre cei mai feroce şi cei mai bogaţi afacerişti din noul val. Deşi grosul se află la Kiev, are multe afaceri şi la Moscova. Deţine o bancă şi câteva operaţiuni de import-export. Câştigă milioane de dolari. Anul trecut a venit cu nişte prieteni de la Kiev ca să petreacă Revelionul la *Rasputin,* plătind şapte sute cincizeci de dolari de persoană pentru o seară!

— Face afaceri în SUA?

— Nu cred. A venit să investească nişte bani într-o agenţie imobiliară. Toţi bandiţii fac la fel, căci e mai sigur decât în Rusia.

— Mi-ar plăcea să-i iau un interviu, propuse Malko. Puteţi să mă ajutaţi?

Maxim Semionov se posomorî.

— Este imposibil. Şi-aşa v-am spus prea multe.

Se ridică împăunându-se şi îl conduse pe Malko. Imediat ce coborî, el sună la biroul CIA.

— Puneţi FBI-ul să asculte telefoanele lui Maxim Semionov imediat ce este cu putinţă, îi ceru el lui Howard Allenwood.

Îi povesti pe scurt cum a decurs întrevederea cu ziaristul rus şi zise în încheiere:

— Nimic nu ne indică implicarea lui Karkov Balagula în afacere, dar nu trebuie să neglijăm niciun amănunt, mai ales în punctul în care ne aflăm...

Howard Allenwood îl întrerupse imediat:

— Voi face absolut tot ce va fi necesar, dar aş dori să ne întâlnim cât mai repede. Am noutăţi.

*
* *

Howard Allenwood avea faţa trasă şi brăzdată de riduri adânci. Îndată ce Malko intră în birou, scoase dintr-un sertar un obiect transparent care semăna cu o un bloc dreptunghiular din plexiglas şi i-l întinse lui Malko.

— Uitaţi-vă bine la el!

Malko luă obiectul. De fapt, erau două folii din plexiglas groase de un centimetru fiecare, lipite între ele, închizând la mijloc o foaie de hârtie.

Era o simplă foaie de hârtie bătută la maşină. În marginea de sus, recunoscu sigla pe care a o mai văzuse deja: vulturul cu două capete, ţinând două săbii încrucişate în gheare cu inscripţia „Pentru Dumnezeu. Pentru Serbia.” Dedesubt, era un mesaj compus dintr-un singur rând: *„The US government has ten days to evacuate Bosnia.”*

Nedumerit, Malko răsuci blocul din plastic pe toate feţele.

— De ce au etanşat astfel mesajul? întrebă Malko.

— FBI a primit azi-dimineaţă la sediul din Federal Piaza o scrisoare într-un plic maroniu adresată directorului. Cum toată corespondenţa care ajunge aici e trecută prin detectorul de material exploziv, acesta nu a semnalat nimic. În concluzie, scrisoarea a fost adusă la secretariat. Secretara a desfăcut-o. Plicul era dublat în interior cu o folie de aluminiu ca să fie etanş. Conţinea doar această foaie de hârtie. După două minute de la deschiderea plicului, secretarei a început să-i fie rău. Nu a putut fi salvată. Hârtia era impregnată cu sarin.

— *Himmel Herr Got!* exclamă Malko stupefiat.

Se înşelase. Pe terorişti, moartea lui Serghei Artemiev şi arestarea lui Arcadi Şurbanov nu îi destabilizase, căci loveau în continuare chiar sub nasul lor.

Puse blocul din plastic pe biroul înaltului funcţionar şi se

întoarse la locul lui. Zgomotul caracteristic al brichetei Zippo îl făcu să se întoarcă. Howard Allenwood îşi aprindea o ţigară.

— Abia mai îndrăznesc să ridic receptorul, mărturisi el. John Deutch a fost convocat la Casa Albă împreună cu directorul general al FBI şi cu ministrul justiţiei. Nimeni nu ştie cum să procedeze. Preşedintele îi roagă insistent să nu spună nimic presei. Dar e un joc extrem de periculos. Dacă următoarea scrisoare va fi trimisă la *New York Times,* însoţită de câteva explicaţii, vă imaginaţi ce se va întâmpla! Preşedintele se află la mijloc: ori îşi retrage cuvântul dat bosniacilor, ori îşi asumă riscul unui atentat de amploare.

Vocea secretarei din interfon îi întrerupse:

— A venit domnul Meselson.

— Pofteşte-l înăuntru, zise americanul. Este Matthew Meselson, directorul Institutului de Control al Armelor Biologice din Washington. A venit de acolo cu un avion special.

În birou intră un bărbat nici prea înalt, nici prea scund, cu ochelari cu lentile groase, cu figură severă şi cu o servietă veche în mână. Înainte de a se aşeza, îi salută pe Malko şi pe Howard Allenwood. Şeful Diviziei Operaţiuni nu pierdu timpul cu introduceri:

— Acum câteva zile, v-am cerut sfatul, începu el. Astăzi, ameninţarea începe să capete contur. Avem nevoie de sprijinul dumneavoastră. Iată ce se petrece.

Îi spuse întâmplarea cu scrisoarea-capcană şi îi explică ameninţarea care plana deasupra Americii. Matthew Meselson examină scrisoarea pusă în plastic, apoi i-o înapoie lui Allenwood. Îl întrebă calm:

— Ce doriţi să ştiţi?

— Ce trebuie să facem.

Un zâmbet palid lumină chipul auster al omului de ştiinţă.

— Prindeţi haimanalele! îi sfătui el.

Howard Allenwood îi aruncă o privire de gheaţă.

— Asta ne străduim să facem... Dar deţinem foarte puţine elemente. Există vreun mijloc tehnic de prevenire?

Matthew Meselson aprinse o ţigară şi rămase pe gânduri.

— În afară de a determina toată populaţia New York-ului să poarte o mască de gaze cu filtru special, nu văd nimic altceva, răspunde el. Aveţi noroc că e iarnă... Fiind un gaz care se evaporă extrem de rapid, o dată cu creşterea temperaturii, sarinul devine şi mai volatil. Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, nu văd nicio modalitate de prevenire a unui asemenea tip de atentat. Singurul antidot este atropină care trebuie injectată.

— Astăzi au lovit în FBI, dar e vorba doar de un avertisment, spuse omul de la CIA. Dacă cel care avea cutia cu sarin nu ar fi fost lovit de taxi, a doua zi, gazul ar fi fost împrăştiat în sistemul de aer condiţionat dintr-o clădire...

— În douăzeci de minute, toate persoanele din interior ar fi murit, completă Matthew Meselson. Există nenumărate moduri de răspândire a gazului în locurile publice sau chiar pe străzi. Fiindcă este mai greu decât aerul, rămâne la nivelul solului...

Howard Allenwood rămase tăcut şi buimac. Văzând cât este de dezamăgit, omul de ştiinţă făcu un gest de neputinţă.

— Vă înţeleg, zise el, dar nu am o reţetă miraculoasă. Suntem vinovaţi cu toţii că am fabricat arme atât de periculoase. Într-o bună zi, totul se va îndrepta împotriva omenirii.

— Mulţumesc, spuse Howard Allenwood. Bineînţeles că nu trebuie să pomeniţi *nimănui* de această discuţie.

— Evident, îi promise Matthew Meselson. Vă urez noroc.

Se ridică şi îşi luă servieta neagră, uzată. După ce plecă,

directorul general al Diviziei Operaţiuni se uită fix la Malko şi spuse:

— Aţi auzit... Există doar *o soluţie.*

— Da, să-i găsim pe nemernici... Să-l găsim mai întâi pe Karkov Balagula. Ori punem capăt acestei orori, ori avansăm serios în ancheta noastră.

*

* *

Se întunecase demult afară. În mod excepţional, secretara lui Howard Allenwood rămăsese peste program ca să aducă sandviciuri şi cafea şefului ei şi lui Malko. Cu mânecile cămăşii suflecate, americanul îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi.

— Cred că am făcut tot ce ne-a stat în puteri! oftă el.

De când a plecat Matthew Meselson, a trimis mesaje tuturor serviciilor capabile să-i ajute să-l găsească pe Karkov Balagula atât în Statele Unite, cât şi în afara lor. De la FBI, la serviciile prietene, inclusiv toate birourile CIA. Şi poliţia metropolitană din New York a fost mobilizată în toate districtele şi în toate serviciile poliţiei criminale. Operaţiunea Lucifer a căpătat un caracter prioritar. Malko a întocmit o fişă a planului de căutare. Cel mai mare impediment era că nu se putea acţiona în mod deschis. Karkov Balagula nu trebuia să afle că e căutat.

Howard Allenwood le ceruse celor de la NSA[22] să analizeze mesajele interceptate, inclusiv acelea de pe Internet, în speranţa că vor descoperi numele caidului ucrainean. De-acum înainte, se întindea peste lume o imensă pânză de păianjen invizibilă. Însă rezultatul eforturilor nu era garantat. Dacă se deplasa dintr-un loc într-altul, o făcea neîndoielnic sub un nume fals, iar, pe deasupra, nimeni nu garanta că e amestecat în această afacere cu gazul sarin. Deocamdată, era singura pistă pe

22 *Naţional Security Agency (n.a.)*

care o aveau.

Malko reuşi să termine sandviciul cu păstramă când telefonul sună. Americanul răspunse:

— Cei de la FBI m-au anunţat că Alexis Panenko a luat în seara asta cursa Air France pentru Paris, cu legătură prin Moscova, zise el după ce a închis. Nu există nicio acuzaţie împotriva lui, aşa că l-au lăsat să plece.

Malko se gândi rapid.

— E cam ciudat. Dacă se ascunde ca să nu fie bănuit că e băgat prea tare în această afacere, înseamnă că Balagula se află aici...

— Se poate, recunoscu americanul. Dar cred că am făcut tot ce-am putut ca să-l dibuim...

Se uitară unul la celălalt neputincioşi. La sfârşitul secolului XX, o ţară atât de puternică precum America era ţinută în şah de un grup terorist hotărât şi feroce. Să iei ostatică o naţiune întreagă şi să dezarmezi un guvern era o formă de război absolut.

Forţele tradiţionale nu erau pregătite să distrugă un nucleu minuscul de răufăcători. Aveau nevoie de o reţea de urmărire subterană, bazată pe informaţii extrem de greu de adunat. Malko încercă să facă un plan în minte. În afară de Novinka Grinenko, alte persoane care să-l ajute în anchetă nu mai existau. Era convins însă că ea nu ştia nimic *de la sursă.* Dar cunoştea mediul în care se învârteau mărunţii gangsteri din Little Odessa. Or, un om atât de important ca Balagula nu trecea neobservat pe lângă această faună. Tânăra nu ştia că Malko îl identificase pe prietenul amantului ei. Poate că numele acestuia îi va trezi un amănunt cât de mic în memorie.

— Mă duc s-o văd pe Novinka Grinenko, zise el.

*

* *

Înfăşurată din cap până-n picioare în rochia ei din lână

neagră, îl asculta pe Malko cuminte ca o icoană. O găsise în faţa televizorului, sorbind un cocteil roşu, un amestec de Ciontreau, votcă, lămâie verde şi cranberry juice. Părea că nu-şi aduce decât foarte vag aminte de atitudinea ei din seara trecută şi îl primi pe Malko mai mult ca prietenă decât ca o parteneră de sex. El îi spuse cine era bărbatul din fotografie şi cu ce se ocupa.

— Dacă Balagula se găseşte în New York, cum aş putea să dau de el? o întrebă Malko.

Novinka se gândi o clipă încreţindu-şi fruntea. În orice caz, se vedea că doreşte să-l ajute. În final, spuse:

— Balagula ăsta e un *bandit!*

Folosise cuvântul în ruseşte care însemna deopotrivă şi haimana şi terorist.

— Sunt convins.

Un zâmbet răutăcios apăru pe faţa tinerei ucrainence.

— Bandiţii ăştia au doar două lucruri în cap: gologanii şi „păsărica”. Nici el nu cred că e altfel.

— Unde vreţi să ajungeţi? o întrebă el surprins de această analiză lapidară.

— Dacă e în New York cu afaceri, în mod sigur n-a venit cu nevasta. Primul lucru pe care îl face, e să caute o fată frumoasă ca să se culce cu ea. Bandiţilor nu le plac americancele, tot o rusoaică sau o ucraineancă îşi aleg.

— Şi ce-i cu asta?

— Am nişte prietene care ies cu tipi ca Balagula pentru gologani, spuse Novinka. Dacă e în oraş, atunci pe ele trebuie să le întrebăm.

Malko începu s-o asculte cu atenţie.

— Excelentă idee, aprobă el. Dar cum le găsim?

— Vă pot ajuta! zise simplu Novinka Grinenko.

Termină repede cocteilul Cointreau-cosmopolitan şi luă telefonul pe genunchi. O sună mai întâi pe una Ludmila, dar nu o găsi, apoi îşi continuă cercetările sunând pe rând la restaurante, la baruri, la hoteluri, adresându-se când în

ucraineană, când în rusă.

Malko nici nu o mai putea urmări. Novinka „sărea” de la o fată la alta, punându-le la treabă pe toate cunoştinţele ei. După vreo douăzeci de minute, închise telefonul dezamăgită.

— Am făcut tot ce-am putut, zise ea, dar nu am reuşit să dau de fata care trebuie. I-am lăsat peste tot mesaje să mă caute. Vreţi să aşteptaţi?

— Bineînţeles!

Ea zâmbi:

— Atunci ne vom uita la sfârşitul serialului!

*

* *

După vreo jumătate de oră, telefonul sună. Malko asistă la o convorbire animată în ucraineană, dar nu înţelese mare lucru. După aceea, Novinka puse mâna pe receptor şi zise:

— E prietena mea, Ludmila. Nu-l cunoaşte pe Karkov Balagula, însă are o prietenă care iese cu un tip, iar acesta îl ştie bine.

— Cum îl cheamă?

— Gregor Limonov. L-am cunoscut şi eu când căutam de lucru. Are mai multe restaurante şi apartamente. Ludmila mi-a spus că plasează bani pentru Balagula.

— Cum pot să dau de Gregor Limonov?

Ea discută din nou în ucraineană.

— Zice că a văzut maşina lui Limonov în faţa restaurantului. Trebuie să fie încă acolo pentru că o prietenă de-a ei ia masa cu el...

— Unde?

Ea vorbi iar în ucraineană, dar se opri jenată.

— Vrea cinci sute de dolari ca să vă spună...

Malko nu ezită nicio secundă.

— Sunt de acord. Vine aici?

Ea discută din nou.

— Vă aşteaptă la *Black Sea Bookshop.* E situat la intersecţia Bulevardului Coney Island cu Brighton Beach Avenue. La un sfert de oră de aici.

— Cum o s-o recunosc?

— E înaltă, frumoasă, are un palton negru de astrahan. Îi daţi cele cinci sute de dolari?

— Evident!

Novinka închise imediat telefonul, scuzându-se cu un zâmbet:

— Îmi pare rău, dar are mare nevoie de bani.

— Nu vă faceţi probleme, zise Malko în timp ce se ridica. Sper să merite.

*
* *

Black Sea Bookshop era un magazin lung, cu faţada înnegrită aflat la capătul Bulevardului Coney Island, amplasat exact sub metroul aerian. Malko intră singur, lăsând cele două gorile în maşină. Ca majoritatea magazinelor din împrejurimi, şi acesta se închidea la miezul nopţii. Cum intrai în el, casa era pe dreapta, iar încăperea era lungă şi joasă. Într-o tăcere plină de evlavie, cumpărătorii îşi căutau fericirea în mijlocul miilor de cărţi de ocazie scrise în limba rusă. Observă imediat în fundul librăriei o fată foarte înaltă, blondă, cu figura dură, îmbrăcată cu o haină neagră de astrahan, şi se apropie de ea.

— Sunteţi Ludmila?

— Da. Aveţi banii?

Malko scoase din buzunar cinci bancnote de câte o sută de dolari. Ludmila îi înşfăcă imediat şi îi dosi în buzunarul paltonului de astrahan.

— Limonov mănâncă la *Wintergarden Restaurant,* în

capătul Străzii a Şasea. E o fundătură care dă în *Boardwalk.* Are un Mercedes 600 verde cu număr de New York. Maşina e parcată în faţă.

— Cum arată tipul?

— O namilă urâtă, cu un nas mare şi poartă mereu o şapcă neagră. E bine?

— Da.

Străbătu librăria şi ieşi. Malko aşteptă câteva clipe, apoi se duse la Chris şi Milton.

— *Wintergarden* se află la doi paşi de aici, zise el după ce îi puse la curent cu cele întâmplate.

— Să anunţăm FBI-ul, îl sfătui Chris Jones.

CIA neavând nicio putere asupra poliţiei pe teritoriul american, în acest caz, numai FBI-ul putea să intervină. Malko reflectă câteva clipe.

— Mi-a venit ideea să încerc ceva mai deosebit, zise el. Nu ştim dacă Karkov Balagula se află în New York. Poate să bântuie oriunde în lume. Dacă va fi interogat de FBI, Gregor Limonov se va închide precum o scoică şi îşi va preveni prietenul şi asociatul.

Iată ce vă propun...

*

* *

Mercedesul 600 era parcat exact în faţa restaurantului *Wintergarden*, cu botul spre mare. Strada 6 se înfunda în faleza la care se putea ajunge pe nişte scări din piatră. Localul era în formă de L, iar accesul se făcea prin Strada 6, care era complet pustie. Malko urca faleza bătută de un vânt rece care venea dinspre ocean. Câţiva bătrâni ucraineni îşi plimbau câinii. Parcă ar fi fost la Deauville. Reveni pe faleză în speranţa că Gregor Limonov va ieşi repede din restaurant. Cu puţin înainte de miezul nopţii, uşa se deschise şi în prag apăru o pereche.

Fata, o blondă cu trăsături bine conturate, cu o şapcă gri

de blană pe cap şi un palton gros din stofă de lână, era mai înaltă cu vreo cincisprezece centimetri decât bărbatul. El semăna cu o ciupercă din cauza pălăriei cu boruri mari, după moda anilor ’50. Înfofolit într-o haină neagră din piele, stil Gestapo, corespundea perfect descrierii făcute de Ludmila. Acesta îi deschise însoţitoarei lui portiera Mercedesului, iar el se aşeză la volan. Malko prevăzuse totul în amănunt. Cherokee era aproape lipit de Mercedes, încât acesta nu putea să plece.

Chris şi Milton coborâră şi se postară în dreptul portierelor din faţă. Cum motorul Mercedesului mergea, rusul nu aprinse farurile. Nedumerit, Malko se apropie. Gregor Limonov nu avusese cum să-i observe.

La început, el nu distinse decât o masă informă, abia pe urmă îşi dădu seama ce se petrecea înăuntru. Mafiotul nu mai avusese răbdare. Cu o mână sigură orienta ceafa tinerei blonde, preocupată să-l pompeze ca o sondă. Nici măcar nu îşi scosese pălăria, iar fata părea că îşi alesese un desert foarte natural. Gregor Limonov era atât de absorbit, că abia îl zări pe Malko care deschise portiera...

Vântul rece pătrunse înăuntru, iar matahala întoarse capul. Malko îi întâlni privirea mai întâi furioasă, apoi înnebunită. Fata îşi vedea de treabă cu stoicism. Malko se retrase şi îi zise lui Chris Jones în ruseşte:

— *Davai!*

Gorila se aplecă şi îl înşfăcă de guler pe Gregor Limonov şi îl smulse cu toată puterea de pe scaun. Inevitabil, o trase şi pe fată după el. Ea se ridică dintr-odată îngrijorată. Gregor Limonov se zbătea pe trotuar, înjurând în rusă ca un apucat.

Malko se aplecă şi îi zise fetei în rusă:

— Să nu faci vreo mişcare!

Mută de groază, ea se ghemui pe scaun, în timp ce Milton Brabeck se aşeză la volan în locul lui Limonov. Malko îi poruncise să nu deschidă gura. Pe întuneric, cu

haina lui şi cu trăsăturile parcă cioplite în piatră, putea foarte bine să treacă drept cecen... Chris Jones îl ridică pe Gregor în picioare şi îl târa spre piaţă.

— Ce se... Cine eşti? întrebă derbedeul.

Drept răspuns, Chris Jones îi înfundă ţeava obuzierului israelian în stomac. Malko îi spuse în şoaptă:

— Gregor, tu vii cu noi.

Rusa lui era perfectă, bineînţeles, cu puţin accent, însă cum în fosta Uniune Sovietică existaseră atâtea „accente”... Gregor Limonov se împotrivi. În timp ce era târât, strigă răguşit:

— *Kto tî*?[23] Ce vrei de la mine?

— *Zatknais!*[24] se răsti Malko.

Se întoarse. Strada era tot pustie, iar Milton Brabeck o supraveghea pe stricată. Cei trei bărbaţi merseră o bună bucată de drum prin nisip, până nu se mai puteau zări de pe faleză. Când ajunseră aproape de mal, iar zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm acopereau protestele lui Limonov, Malko îl trânti în genunchi pe nisip cu o lovitură neaşteptată. Apoi scoase pistolul Beretta de la curea şi propti ţeava în gâtul derbedeului. Atunci Gregor scoase un strigăt înăbuşit. Nu ar fi fost primul borfaş împuşcat când ieşea dintr-un restaurant de pe Brighton Beach. Ultimul fusese lichidat în urmă cu trei luni...

— *Niet! Niet!* bolborosi el.

Malko îi dădu capul pe spate, iar ţeava pistolului se lovi de dinţi.

— *Gde zia on*[25] *„Tatarin*”? întrebă el.

Singura şansă ca rusul să vorbească era să-l ia drept alt mafiot. Chiar dacă nu l-a mai văzut până acum, ar putea merge... Gregor Limonov se înăbuşea şi încercă să îndepărteze de gură ţeava pistolului, bolborosind cuvinte

---

23 *Cine eşti?*

24 *Taci din gură! (n.a.)*

25 *Unde e...*

neînţelese, apoi reuşi să articuleze:

— *Ia nie znaiu!*[26]

Malko apăsă şi mai tare ţeava armei.

— *Ti vratî!*[27]

Omul bolborosea întruna cuvinte fără noimă. Încă nu era destui de speriat. Malko îi dădu un brânci şi îl trânti pe nisip. Cu ţeava la câţiva centimetri de tâmpla borfaşului trase piedica. Declicul metalic îl făcu pe rus să ţipe.

— *Niet! Niet!* Nu trage! îl imploră acesta. E la *Paradise!*

Capitolul IX

— La *Paradise*, pe Emmons Avenue?

— Da, da, aprobă Gregor Limonov, care stătea ghemuit pe nisip. Colţ cu Strada 29.

Lui Malko i se păru prea frumos. Se aplecă şi înfundă ţeava armei în urechea rusului.

— Minţi, se răsti el. Nu este la *Paradise,* am fost acolo. O să crapi!

Îngrozit, Limonov se târî pe nisip şi strigă:

— Ba da, ba da, e la *Paradise,* dar nu în salonul mare, ci într-unul mai mic cu Azeri, patronul.

Pe deasupra lor trecu un pescăruş ţipând. De data asta, Malko era sigur că rusul spunea adevărul. Nici nu visase la aşa ceva. Jubilând, puse arma la centură. Nici nu luă bine mâna de pe mâner, că Limonov se rostogoli, se ridică în picioare dintr-o săritură şi o luă la sănătoasa spre ocean.

Luaţi prin surprindere, Chris Jones şi Malko nu

---

26 *Nu ştiu!*

27 *Minţi! (n.a.)*

reacţionară pe moment, lăsându-l să ia un avans de vreo zece metri.

— Prinde-l imediat! porunci Malko.

Gorila se năpusti cu toată viteza spre el. Lui Malko i se păru că, pe întuneric, rusul alerga într-un mod mai neobişnuit, cu braţul drept îndoit pe piept şi cu mâna la faţă ca şi cum ar fi rănit. Se îndrepta direct spre apă, de parcă avea intenţia să înoate... Malko realiză subit că Limonov scosese din buzunar telefonul portabil şi forma un număr în timp ce fugea. Nu era greu de ghicit pe cine suna! Voia să-l avertizeze pe Karkov Balagula. Trebuia să-l oprească orice s-ar întâmpla.

— Chris! urlă el ca să acopere zgomotul valurilor, întoarce-te!

Gregor Limonov pusese telefonul în buzunar. Se opri şi se întoarse cu faţa spre ei. De la distanţa aceea şi pe întuneric, Malko nu distingea prea bine ce se petrecea. Chris Jones se opri brusc.Bubuitul surd al armei sale *Desert Eagle* se auzi în liniştea nopţii.

Malko zări silueta lui Limonov care fu proiectată înapoi ca bătută de o rafală de vânt. Rusul se prăbuşi pe nisip şi rămase nemişcat. Chris se apropie de el, se aplecă, apoi veni spre Malko alergând.

— A scos un puşcoci din haină, am fost obligat să...

— Cu atât mai rău pentru el! Însă a avut timp să-i telefoneze lui Balagula. Trebuie să-l încolţim înainte să-şi ia tălpăşiţa. Sună-l pe domnul Allenwood!

În timp ce fugea, Chris Jones formă numărul de la CIA la telefonul lui portabil. Când îi văzu înapoindu-se mâncând pământul, Milton coborî din Mercedes.

— Repede! L-am localizat pe Karkov Balagula. E aproape de noi.

După ce îi spuse adresa restaurantului *Paradise* lui Howard Allenwood, Chris Jones întrerupse convorbirea şi spuse:

— FBI-ul va fi acolo în câteva minute.

Lăsând-o acolo pe blonda înspăimântată, cei trei săriră în Cherokee. Malko se urcă la volan şi o luă pe Brightwater Court, paralelă cu Brighton Beach. Vină la stânga pe Coney Island Avenue, apoi la dreapta, pe Emmons Avenue, o arteră ce mergea de-a lungul ţărmului unde erau acostate vaporaşe de croazieră şi şlepuri folosite numai vara. La ora aceasta târzie, Emmons Avenue era pustiu. Telefonul lui Chris Jones sună, iar acesta răspunse.

— Agenţii FBI şi poliţiştii de la Secţiile 60 şi 61 trimit toate vehiculele disponibile, zise el. Precis vor ajunge acolo înaintea noastră.

Mai aveau de parcurs încă un kilometru. Malko se ruga să nu fie în zadar această desfăşurare de forţe. Ajunseră la capătul cheiului. *Paradise* era pe aceeaşi parte, pe malul mării. În spatele lor se auzi urletul unei sirene, iar Malko zări în oglinda retrovizoare un girofar roşu care se apropia. FBI-ul era pe drum. El încetini puţin ca să caute restaurantul. Emmons Avenue se bifurca la un moment dat, cele două drumuri fiind despărţite de o fâşie de pământ. După un minut, zări firma localului, exact în clipa în care patru oameni ieşeau din el îndreptându-se către platforma centrală unde erau parcate nişte maşini. În întuneric, nu reuşi să distingă figurile.

Cei patru bărbaţi se suiră într-o maşină oprită în partea cealaltă a platformei. Era un Mercedes care demară în scrâşnet de frâne, îndreptându-se în direcţia opusă.

Malko fierbea de furie. Platforma nu-i permitea să le bareze drumul fugarilor. Fu nevoit să parcurgă încă vreo cincizeci de metri ca să poată întoarce. Fusese cât pe-aci să lovească două maşini ale FBI-ului care veneau din faţă. Se opriră în mijlocul Bulevardului Emmons, iar din ele ţâşniră mai mulţi oameni înarmaţi, cu căştile FBI-ului pe cap. Maşina care venea în urma lui Malko se opri în faţa restaurantului, iar ocupanţii ei coborâră în grabă. Urletul

mai multor sirene se amplifica, auzindu-se din toate părţile. Întorcându-se din drum, Malko străbătu în viteză Emmons Avenue către vest, cu privirea aţintită în depărtare la farurile roşii ale maşinii cu care cei patru fugiseră de la *Paradise.*

— Cheamă FBI-ul, strigă el la Chris, şi spune-le că Balagula nu mai este la *Paradise*!

Înainte de intersecţia cu Coney Island Avenue, se mai întâlni cu încă două vehicule ale FBI-ului care se îndreptau în viteză spre *Paradise...* Chris Jones urla în telefonul portabil, explicând celor din Cartierul General al FBI ce se întâmpla.

— Ne îndreptăm către vest, strigă el. Acum suntem pe Neptune Avenue.

Bulevardul nu prea era circulat, iar Mercedesul dinaintea lor gonea în mare viteză. Malko era furios la culme şi încerca să se calmeze zicându-şi în sinea lui că era destul de simplu să încercuiască sudul cartierului Brooklyn cu forţele de care dispunea.

— Vedeţi ce număr au? îl întrebă Milton Brabeck care stătea pe bancheta din spate.

— Nu, răspunse Malko, sunt prea departe.

Distanţa dintre cele două maşini nu se micşora niciun pic. Mercedesul vină la dreapta pe Shell Road, o şosea largă ce ducea spre nord.

— Încearcă să ajungă pe Belt Parkway, anunţă Chris Jones care stătea aplecat deasupra unei hărţi. Intersecţia e la o jumătate de milă mai departe.

Era marea autostradă urbană ce trecea prin Gravesend Bay ajungând în partea de nord a Brooklyn-ului. Dacă mergeai în sensul opus, spre est, ajungeai la aeroporturile din New York. Deodată, chiar înainte de a intra pe Belt Parkway, Malko zări girofarurile mai multor maşini de poliţie care barau accesul pe Shell Road şi pe Belt Parkway. În acelaşi timp, auzi o sirenă urlând în spatele

lor.

Un alt vehicul al poliţiei apăru de pe un drum transversal.Stopurile Mercedesului se aprinseră, acesta frână cu o sută de metri înainte de baraj, apoi o luă la stânga. Când ajunse şi Malko în locul unde a dispărut, văzu că o luase pe un drum plin de noroi care se strecura printre stâlpii de ciment ce susţineau Belt Parkway şi un gard împrejmuitor din metal. Se angajă şi el pe acel drum.

La dreapta, în spatele gardului, se întindea un depou imens de material rulant. Numai vagoane cât vedeai cu ochii. Merseră încet câteva minute, apoi se auzi o sirenă în spatele lor. FBI-ul era pe urmele lor.

Maşina urmărită de ei se opri brusc. Malko abia avu timp să frâneze, oprindu-se de-a curmezişul drumului, între gard şi un maidan cu gunoaie. Cei patru pasageri ai Mercedesului săriră din el şi, în aceeaşi clipă, unul dintre ei deschise focul asupra maşinii lui Malko cu un pistol-mitralieră. El, Chris şi Milton abia avură timp să se lase în jos, în timp ce parbrizul zbură pe deasupra capetelor lor făcut ţăndări.

Tirul încetă, iar ei coborâră şi se adăpostiră în spatele stâlpilor groşi din beton care susţineau Belt Parkway. Locul era absolut sinistru, presărat cu carcase de maşini abandonate, cu resturi de tot felul, cu frigidere vechi aruncate şi băltoace urât mirositoare. Malko înţelese pe dată de ce fugarii coborâseră din maşină. Drumul era înfundat de gardul împrejmuitor care se prelungea sub Belt Parkway. Maşina FBI-ului se opri în spatele lor, iar din megafon se auzi în noapte o voce cavernoasă.

— FBI! Sunteţi înconjuraţi. Înaintaţi cu mâinile ridicate!

În acest timp, patru agenţi speciali săriră din maşină înarmaţi cu puşti automate şi pistoale. Vestele antiglonţ aveau pe spate sigla FBI scrisă cu litere galbene fosforescente. Dar fură primiţi cu o ploaie de gloanţe.

Doi oameni se prăbuşiră la pământ, dintre care unul cu

genunchiul zdrobit, iar ceilalţi doi se adăpostiră, deschizând la rândul lor focul. Adversarii erau invizibili, ascunşi după Mercedes. Arma *Desert Eagle* a lui Chris Jones bubui, ochind siluetele vagi care alergau în întuneric. Schimbul de focuri se prelungi câteva minute. Mai veniră încă trei maşini pline cu agenţi FBI şi cu poliţişti care se aşezară în rând. Un proiectil lumină fundătura.

Liniştea se aşternu din nou. Mercedesul model 280 parcă scăpase dintr-un cutremur. Nu mai avea niciun geam intact, caroseria era ciuruită, cauciucurile dezumflate de tot. Malko înaintă spre un grup de poliţişti înarmaţi până în dinţi, în vreme ce o voce dădea întruna ordine precise în megafon. Zări un bărbat culcat pe o parte, iar lângă el se întindea o baltă. Îi curgea sânge din ureche, dar mai strângea în mână un pistol-mitralieră. Ochii erau larg deschişi către cer. Avea în jur de cincizeci de ani şi tenul închis la culoare.

Malko ocoli maşina ciuruită de gloanţe şi descoperi grilajul depoului întredeschis. Cei trei supravieţuitori spărseseră lacătul cu pistolul şi se strecurasem în interiorul depoului imens, în timp ce bărbatul împuşcat le acoperea retragerea.

Malko îşi roti privirea peste miile de vagoane înşirate cât vedeai cu ochii pe şine paralele luminate slab de felinare. Nu se zărea nici ţipenie de om. Cei trei erau departe acum fiindcă aveau un avans de câteva minute. Depozitul se întindea pe mai bine de un kilometru.

Deşi era foarte riscant, Malko alergă de-a lungul unei garnituri de vagoane, în timp ce poliţiştii se împrăştiară în toate direcţiile. Zona era plină de ascunzători, însă fugarii nu vor cădea în capcană... Când ajunseră în capătul nordic al depoului, nu mai văzură pe nimeni. Apăru şi un elicopter al poliţiei care începu să măture garniturile încremenite cu lumina proiectorului, zburând pe deasupra lor.

După douăzeci de minute, după ce ajunseră la cealaltă margine a depoului, fură nevoiţi să recunoască adevărul: fugarii le scăpaseră. Revenind la maşină, pe Malko îl abordă unul dintre şefii de la FBI care asistase la şedinţa ţinută imediat după asasinarea lui Arcadi Şurbanov.

— O să-i prindem, zise el. Tot Brooklyn-ul e împânzit de agenţi. Avem mai mult de o sută de vehicule şi patru elicoptere care trebuie să ne vină în ajutor. Dacă mai sunt încă acolo, vom scotoci în fiecare vagon.

Malko preferă să nu-i răspundă. Cadavrul era înconjurat de un grup de poliţişti. După cum scria în acte, îl chema Otari Shinkin, negustor, domiciliat pe Hubbard Street, în Brighton Beach la numărul 368. Mercedesul 280 era al lui. Aparate de radio şi telefoane portabile zăceau peste tot.

Apărură şi elicopterele şi se învârteau deasupra depoului. Echipa tehnică a FBI urma să sosească în curând ca să ia amprentele şi alte dovezi palpabile de pe maşină.

Cherokee nu mai putea fi folosit. Chris Jones rechiziţionă o maşină a Secţiei 61 de poliţie. Aici nu mai aveau ce să caute.

*

* *

— Karkov Balagula era bine mersi în maşina aceea, anunţă Howard Allenwood. L-au recunoscut nişte martori care se aflau la *Paradise.*

Malko murea de ciudă. Situaţia devenise şi mai frustrantă. Datorită metodelor nu prea ortodoxe, reuşise să dea de urma lui Karkov Balagula, iar acesta îi scăpase printre degete. Ludmila meritase cu prisosinţă cele cinci sute de dolari, însă de-acum încolo, Karkov Balagula ştia că e căutat...

Malko se întoarse la *San Regis* cam pe la ora două

dimineaţa, iar pe la opt se întâlni cu directorul Diviziei Operaţiuni în biroul acestuia din clădirea Panam. Soarele strălucea, un vânt rece sufla peste Manhattan, iar meteorologii prevesteau un viscol puternic.

— Aţi mai aflat ceva de aseară? îl întrebă Malko.

— După ce s-au împrăştiat, FBI-ul nu s-a lăsat păgubaş, răspunse americanul. Acum îi purecă pe Gregor Limonov şi pe Otari Shinkin. Cei de la FBI n-au auzit de niciunul dintre ei...

Telefonul direct sună. După o discuţie scurtă, Howard Allenwood închise tulburat.

— Agenţii FBI ne cheamă în Brooklyn. Au găsit ceva într-un depozit ce îi aparţine lui Gregor Limonov.

*
* *

În Bensonhurst, Strada 13 era blocată la ambele capete de maşini ale poliţiei. Era un cartier sinistru, compus în mare parte din depozite şi de magherniţe cârpite cu scânduri, amplasate în mijlocul unor mici grădiniţe părăginite. Un ofiţer superior din FBI îi întâmpină pe Howard Allenwood, pe Malko şi pe „doicile” acestuia, apoi îi conduse într-un vast depozit ce măsura aproximativ o mie de metri pătraţi, prost luminat şi ticsit de lăzi.

Tot locul gemea de poliţişti. O echipă ce purta combinezoane cu sigla ABC cerceta cu precauţie zona. Traversară depozitul şi ajunseră în dreptul unei trape deschise în podea. O scară din metal ducea la subsol de unde venea o duhoare îngrozitoare. Un agent special dădu fiecăruia câte o mască de gaze pe care şi-o puseră înainte de a coborî.

Jos, duhoarea era de nesuportat, în ciuda măştilor de pe figură. Un poliţist lumina cu o lanternă o cadă plină cu un lichid maroniu din care ieşeau nişte gaze urât mirositoare de ţi se făcea greaţă. Lângă cadă, pe o cârpă găurită,

zăceau rămăşiţele unui cadavru. Se mai vedea încă sârma ghimpată cu care fusese legat fedeleş.

— Uitaţi-vă ce a rămas din bietul Barry Sodmak, avocatul lui Arcadi Şurbanov, zise un agent FBI. I-au tras câteva gloanţe în cap şi pe urmă i-au aruncat cadavrul în acid.

Malko se uita gânditor la rămăşiţele fără contur. Jocul de puzzle începea totuşi să capete un înţeles. Serghei Artemiev, Arcadi Şurbanov şi, după aceea, Gregor Limonov. Iar deasupra tuturor, se înălţa umbra lui Karkov Balagula, Tătarul. Urcă scara. Howard Allenwood discută câteva clipe cu agenţii FBI, apoi veni lângă el.

— Agenţii au început să supravegheze depozitul de abia din dimineaţa asta de pe la şase. Am pus în alertă toate birourile pentru imigrări...

Malko era plătit iar ei poate ieşeau din Statele Unite fără probleme...[28]

— Acum suntem aproape siguri că Limonov este amestecat în complotul cu gazul sarin. Ar fi de mirare ca Balagula să nu fie şi el, fiindcă îl cunoştea pe Arcadi Şurbanov care i-a furnizat gazul lui Serghei Artemiev.

— Gregor Limonov e mort, observă Howard Allenwood. Ne mai rămâne Karkov Balagula. Dacă vă interesează părerea mea, să ştiţi că a şters-o deja.

— Se prea poate, recunoscu Malko.

— Dar unde poate fi?

Malko zâmbi.

— Cred că s-a dus în ţara lui de baştină, fosta Uniune Sovietică.

— Mi se pare logic, zise americanul, dar asta nu ne fereşte de riscul unui atentat. Încet, încet, vom descoperi că tot mai mulţi oameni sunt implicaţi în acest complot. Nimic nu ne poate spune că, în afară de Balagula, nu mai

---

28 *Aluzie la SAS nr. 120,* Ramenez-mei la tete d'EI Coyote, *în versiunea românească,* El Coyote şi cartelul drogurilor *(n.a.)*

sunt şi alţii ascunşi pe aici, pregătiţi să lovească.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, zise Malko. FBI se va ocupa de anchetă. Însă, atât timp cât nu l-am găsit pe tătar, sabia lui Damocles ne atârnă deasupra capetelor.

— Să ne întoarcem în Manhattan, sugeră americanul, vom întocmi planul acolo.

După ce se urcară în Buick, Malko îşi dădu seama că nici măcar nu îi mulţumise lui Novinka.

— Puteţi s-o mutaţi pe Novinka Grinenko la *San Regis* pentru câteva zile sub protecţia FBI-ului? întrebă el. Dacă Balagula află tărăşenia cu fotografia, nu aş dori să fiu în pielea ei când acesta se va răzbuna.

— Nicio problemă, acceptă distrat Howard Allenwood.

*
* *

— Alexis Panenko a murit, îl anunţă Howard Allenwood cu voce monocordă, după ce citise telegrama adusă de secretară. Azi-dimineaţă, la Moscova. Un necunoscut l-a îmbrâncit sub roţile metroului în staţia *Kirovskaia.* Cred că acest asasinat este răzbunarea lui Karkov Balagula care a aflat de indiscreţia patronului localului *Rasputin.*

Pe măsură ce timpul trecea, „Tătarul” părea băgat până la gât în această afacere.

— Mai există şi alte informaţii în legătură cu Balagula? întrebă el.

— Centrala din Moscova mi-a trimis o notă în această privinţă. Dar nu am aflat mare lucru. Acolo este un aşa-zis prosper *delovik,*[29] adică un borfaş care face afaceri profitabile datorită legăturilor pe care le are cu mafia şi cu puterea. În fosta Uniune Sovietică sunt o grămadă ca el.

— Mă întreb un lucru, începu Malko. Mi se pare că Balagula ăsta e un om bogat. De ce s-ar implica el într-un act terorist care să pună pe urmele lui atâţia oameni?

---

29 *Om de afaceri în sens peiorativ (n.a.)*

Howard Allenwood se uita la el de parcă nu-l vedea.

— Nici că se putea o întrebare mai nimerită, zise el. Însă avem o problemă extrem de serioasă de rezolvat. În scrisoarea trimisă la sediul FBI, se promitea un atentat în următoarele zece zile. De atunci au trecut două. Ne-au mai rămas încă opt ca să dezamorsăm un mecanism de neînlăturat. Aveţi vreo idee?

Malko se aşeză în faţa directorului general al Diviziei Operaţiuni.

— Da, spuse el. Numai că este *unica* noastră şansă.

Capitolul X

Howard Allenwood îşi scoase ochelarii şi îi şterse distrat cu batista. În câteva zile, îmbătrânise cu zece ani.

— Vă ascult, zise el cu voce obosită.

— Acum avem toate motivele să credem că Balagula se află la originea problemei noastre. După părerea mea, el nu acţionează în interesul lui, dar asta este o altă mâncare de peşte. Am epuizat toate mijloacele de a-l prinde.

— Şi noi, şi FBI-ul continuăm să-l căutăm, obiectă americanul.

Malko îi aruncă o privire plină de amărăciune.

— Să nu mai visăm cu ochii deschişi. Nici chiar FBI-ul nu poate înfăptui un miracol. Poate cu timpul, ar ajunge la un rezultat, însă acest timp ne lipseşte nouă cel mai mult.

— Aşa este, recunoscu americanul.

— Să-mi continuu ideea, zise Malko. Balagula este un mafiot care se bazează îndeosebi pe afacerile din Kiev. De asemenea, e o persoană de care toată lumea are frică. Şi pe bună dreptate. După ce li s-a întâmplat lui Arcadi

Şurbanov, lui Alexis Panenko şi lui Barry Sodmak, mă îndoiesc amarnic că vom mai găsi informatori. O singură persoană ne poate ajuta: Vladimir Sevcenko. De altfel, a şi făcut-o.

Howard Allenwood îşi puse ochelarii din nou.

— Sunt de acord. De ce atâta vorbărie? Puneţi mâna pe telefon şi chemaţi-l!

Malko zâmbi ca un sloi de gheaţă.

— Dragă Howard, acum câteva zile, nici măcar nu voiaţi să auziţi de Sevcenko. Nu l-am sunat deloc după ce mi-a lăsat o droaie de mesaje. De-atunci, nici că a mai sunat!

— Unde vreţi să ajungeţi?

— Trebuie să-i facem jocul lui Sevcenko şi să-i dăm ceva în schimbul ajutorului său.

Howard Allenwood se încruntă.

— Cred că sunteţi prea pesimist. E un mafiot care se va simţi flatat dacă ni-l vom apropia. Ştie că după un timp poate obţine nişte avantaje de la noi. La ce bun să ne mai târguim cu el?

În mod cert, americanul nu înţelegea nimic din ce se petrece în lume. Malko va reuşi să-l convingă doar dacă va pune punctul pe i.

— De acord, zise el, îl sun chiar acum pe Vladimir Sevcenko de aici. Conectaţi difuzorul ca să auziţi şi dumneavoastră.

Se uită la ceas. Din cauza fusului orar, la Kiev trebuia să fie cinci după-amiază. Luă lista cu numerele de telefon pe care i le dăduse traficantul de arme şi îl formă pe cel de la birou. Secretara îi răspunse în ruseşte. Vladimir Sevcenko era plecat.

— Puteţi să-l găsiţi la telefonul portabil, îi sugeră secretara.

Ucraineanul se ajunsese...

Malko formă numărul celularului. Repetă figura de patru ori la rând. Nu făcea apel. La cea de-a cincea încercare,

soneria se declanşă şi auzi vocea ursuză a lui Sevcenko.

— Sunt Malko Linge, zise el.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi ucraineanul îi răspunse furios:

— De pe m-aţi sunat?

— Mai întâi, ca să vă mulţumesc şi pe urmă să...

Vladimir Sevcenko îl întrerupse cu violenţă:

— Nu mai vreau să aud de povestea asta. Din cauza dumitale, acum am necazuri.

— Ascultaţi-mă, insistă Malko împăciuitor, pot să vin la Kiev să vă explic.

— Nu vreau să mai discut cu dumneavoastră. Nici în Kiev, nici în altă parte! urlă ucraineanul în aparat. Dacă vă prind pe aici, vă trag un glonţ în căpăţână!

Îi trânti telefonul în nas. Descumpănit, Howard Allenwood îi înfruntă privirea lui Malko.

— Aveţi o problemă, zise el.

— Şi încă una mare de tot, accentuă Malko. Înainte să fie omorât, Alexis Panenko i s-a plâns lui Sevcenko. Ajutându-mă, acesta a încălcat regulile mediului în care se învârte. Şi nici nu a obţinuţ nimic în schimb.

— Întrezăriţi vreo soluţie?

— Poate, dar depinde de dumneavoastră...

— De mine? se miră americanul.

— Vladimir Sevcenko nu este nici filantrop, nici mare admirator al Statelor Unite. Puteţi să-i promiteţi şi medalia Congresului american, şi o strângere de mână din partea preşedintelui Clinton, că tot nu-i pasă. În primul rând, este un afacerist. Dacă vreţi să se răzgândească, trebuie să-i oferiţi o motivaţie.

— Cum?

— Să faceţi un târg cu el. Ceva după care să saliveze şi să-l determine să-şi asume nişte riscuri.

— Ce anume?

— Ceea ce mi-a spus mie: să furnizeze arme bosniacilor.

Chipul lui Howard Allenwood se lumină.

— Ah, desigur! Sunaţi-l din nou şi spuneţi-i că suntem de acord. După aceea, luaţi primul avion până la Kiev!

Malko scutură din cap.

— Dumneavoastră nu aţi înţeles bine. Eu nu îi spun poveşti cu zâne lui Vladimir Sevcenko. Vreau să mă mai bucur încă de câţiva ani de trai îmbelşugat la Liezen. Am văzut cum a procedat la Istanbul cu cei care l-au dus cu preşul. Vă mai amintiţi, nu? Stingherit, Howard Allenwood aprobă din cap.

— Bine, admise el, dar ştiţi foarte bine că deciziile de genul acesta nu depind de mine. Şi nici de John Deutch. Puteţi obţine undă verde numai de la Preşedinţie. Avem nevoie de ordinul secret al preşedintelui. Puteţi să-i explicaţi acest lucru lui Sevcenko?

Malko îl ţintui cu o privire de gheaţă.

— Dacă ţineţi neapărat, puteţi să-i explicaţi chiar *dumneavoastră.* Vă dau toate numerele din Kiev. Puţin îi pasă lui de toate meandrele birocraţiei prezidenţiale. Nu îşi riscă viaţa pentru cuvintele dumneavoastră dulci. Dacă vreţi să colaboreze cu noi, atunci convingeţi administraţia Casei Albe sau totul se duce de râpă! Eu nu mă duc la Vladimir Sevcenko cu mâna goală, ci cu un angajament scris şi semnat de John Deutch, de exemplu.

— *My God!* oftă americanul. Nu vă daţi seama? Tipul e un derbedeu, un traficant, un asasin!

— Dacă vă convine să gazeze jumătate din populaţia New York-ului, se răsti Malko, vă priveşte.

Howard Allenwood se încruntă.

— Nu glumiţi cu astfel de lucruri!

— Nu glumesc deloc, sunt pragmatic, atâta doar. Alternativa este un atentat soldat cu consecinţe incalculabile din punct de vedere uman şi politic. Ştiţi la fel de bine ca şi mine. Nu e momentul să facem pe îngerii...

Howard Allenwood se ghemui în fotoliu.

— Bine, bine, zise el abia auzit. Mă duc la Washington cu prima cursă şi mă întâlnesc cu consilierul Casei Albe care urmăreşte afacerea.

— Eu cred că, dacă mai stau pe gânduri, înseamnă că sunt nebuni de legat. Dar nu vă lăsaţi dus de nas. Nu ţine cu promisiuni. Ne trebuie un angajament *scris* ca să ne târguim cu Sevcenko.

Howard Allenwood înghiţi anevoie.

— Malko, începu el, ştiţi foarte bine că în genul acesta de afaceri nu sunt folosite niciodată documente scrise foarte clare.

— Mi-e teamă că, în cazul de faţă, acest lucru e indispensabil, răspunse Malko. Sevcenko nu trăieşte de azi, de ieri. Aveţi aici datele firmei sale. Faceţi în aşa fel încât să obţineţi un document scris destul de compromiţător pentru ca nimeni să nu poată reveni asupra lui. Plus un ordin de executare imediată.

De data asta, reuşi să-l convingă pe Howard Allenwood. Malko îl privea cum se îmbracă şi pune hârtia în servieta-diplomat.

— Fug la aeroportul La Guardia, zise americanul. Rugaţi-vă pentru mine!

*

* *

Era unsprezece dimineaţa şi, neavând ce face, Malko aştepta în camera de la *San Regis* să se întoarcă Howard Allenwood, care plecase în seara precedentă. Americanul aşteptase două ore pe aeroport din cauza vremii nefavorabile şi ajunsese la Washington foarte târziu. Temperatura de afară mai scăzuse cu cel puţin zece grade.

Telefonul sună, iar el răspunse. Abia auzea, dar recunoscu totuşi vocea lui Howard Allenwood.

— Sunt în avion, zise el. Într-o oră şi jumătate ajung la birou. Totul este bine.

— Perfect, strigă Malko să se facă auzit. Ne întâlnim acolo.

De acum înainte, conta fiecare oră. Mai rămăseseră doar şapte zile până la expirarea ultimatumului prin care New York-ul era ameninţat cu un nou atentat cu gaz sarin.

*
* *

Pe Howard Allenwood drumul la Washington îl epuizase. Pentru prima oară, Malko îl văzu luând din băruleţ o sticlă de *Defender classic* şi turnându-şi o porţie dublă.

— Nu a fost deloc uşor! oftă el. Era gata-gata să mă întorc cu mâna goală. A trebuit să intervină preşedintele...

— Ce mi-aţi adus? îl întrebă Malko neîncrezător.

— Trei lucruri, răspunse americanul. Mai întâi, o scrisoare de intenţie adresată lui Vladimir Sevcenko în calitate de preşedinte al firmei sale. Prin ea i se cere să ia legătura cu ataşatul nostru militar din Kiev, generalul James Klastrom. Scrisoarea poartă semnătura consilierului general al preşedintelui care răspunde de Bosnia.

— Bine, aprobă Malko. Ce mai aveţi?

— Copia unei telegrame secrete adresate generalului Klastrom prin care este autorizat să înceapă negocierile cu Vladimir Sevcenko pentru livrarea materialului. În fine, o listă cu armamentul de care avem nevoie şi cu preţurile pe care suntem dispuşi să le plătim. Cred că e de-ajuns, nu?

— Sper, făcu Malko fără să-şi arate entuziasmul. Plec diseară.

— Aşteptaţi puţin, zise Howard Allenwood. Am obţinut şi plecarea „doicilor” dumneavoastră! La Kiev, sunteţi aşteptaţi de şeful centralei noastre, Teddy Atlas. Vorbeşte rusa şi ucraineana. Au mai rămas doar şapte zile până la expirarea ultimatumului!

— Nu e de glumit, răspunse Malko.

*
* *

Aparatul Airbus A 310 aparţinând companiei Air France, cu ruta directă Paris-Kiev cobora în mod regulat şi se puteau distinge mai bine detaliile peisajului acoperit de zăpadă. O alternanţă colorată de păduri şi de pajişti presărate din loc în loc cu câteva sătucuri. Totul era neted ca-n palmă. De vreo oră, zburau pe deasupra Ucrainei. Alături de Malko, Chris şi Milton priveau miraţi ţinutul de câmpie care, o dată, făcuse parte din URSS.

— Aici e plin de rusnaci! oftă Milton Brabeck. E-adevărat că nu sunt prea răi?

— Depinde, răspunse Chris Jones care studiase problema. Nu sunt numai ruşi. Pe lângă ei mai trăiesc şi alte naţii cum ar fi kirghizii, azerii, tadjicii, uzbecii şi cecenii...

„Ne pregătim să aterizăm la Kiev, se auzi vocea stewardesei. Este ora patru, iar temperatura a coborât până la minus şaptesprezece grade.”

— Ce înseamnă asta? întrebă Milton Brabeck, care nu era familiarizat cu astfel de climă.

— Înseamnă că e *foarte* frig, îi explică Malko. Dar au votcă destulă.

Ca să fie mai sigur, Milton Brabeck dădu pe gât cocteilul „Old James”, un amestec de Cointreau, lămâie verde şi rom St.-James. Nişte avioane Tupolev 154 vopsite în culorile noii companii ucrainene stăteau aliniate pe pistă. Aeroportul nou-nouţ avea un aer provincial. Numai ce coborâră din avion, că un bărbat blond, tânăr, cu părul în ochi, cu un aer vesel şi cu capul descoperit, înaintă spre ei.

— Eu sunt Teddy Atlas. Bine aţi venit la Kiev! Vă rog să mă însoţiţi.

Fiindcă erau cu el, ajunseră în clădirea aerogării cu un microbuz privat, iar cu formalităţile terminară într-un timp record. Documentele vămii mai purtau încă antetul fostei

URSS. Teddy Atlas glumea în ucraineană cu vameşii şi cu poliţiştii. Unuia dintre ei îi strecură un cartuş de Gauloises blondes.

— Se dau în vânt după ele, spuse el. Pe aici, majoritatea ţigărilor americane sunt fabricate prin Polonia, Dumnezeu ştie cum şi din ce...

Chris şi Milton se uitau cu respect la uniformele verzi ale miliţienilor. Pe unul din pereţi era o reclamă la votca americană Smirnoff. Chris i-o arătă cu degetul.

— Vezi că sunt civilizaţi...

Afară, îi aştepta un Chevrolet roşu aprins care se distingea imediat dintre Lada, Jiguli, Neva şi altele scăpate din Comecom[30]. Dar se puteau zări şi destule Mercedesuri şi BMW-uri, unele chiar ultimele modele. După cinci minute, ajunseră pe o autostradă pustie ce străbătea o pădure imensă de mesteceni cu ramurile încărcate de zăpadă. Aproape că se întunecase, deşi era abia ora cinci. Câţiva călători aşteptau cu stoicism în staţiile de autobuz, încotoşmănaţi ca nişte eschimoşi.

— Asta îmi aduce aminte de Doctor Jivago, observă Milton Brabeck care citise multă literatură.

— Ajungem la Kiev într-o jumătate de oră, le spuse Teddy Atlas. Am un mesaj pentru dumneavoastră, i se adresă el lui Malko.

Acesta despături hârtia şi citi. Era un mesaj scurt de la Howard Allenwood: „Nu pierdeţi nicio clipă! Noroc.” Într-un fel, acest avertisment avea o justificare. „Consumaseră” deja o zi cu cele şapte ore de decalaj de fus orar, plus durata călătoriei. Mai rămăseseră doar şase zile.

— Maşina împreună cu Viktor, şoferul, vă stau la dispoziţie, zise şeful Centralei din Kiev. Trebuie să primesc foarte curând şi echipamentul acestor domni.

---

30 *Fostul CAER, creat în 1949. Care cuprindea URSS, Albania. RDG. Bulgaria. Ungaria, Polonia, România, Cehoslovacia. Mongolia, Cuba şi Vietnam. A fost desfiinţat în 1991 (n.t.)*

Chris Jones şi Milton Brabeck răsuflară uşuraţi. Fără arsenalul lor, se simţeau în pielea goală.

— Îl cunoaşteţi pe Karkov Balagula? îl întrebă Malko pe şeful centralei.

Teddy Atlas îşi dădu părul pe spate şi zâmbi.

— De câteva zile, tot la întrebarea asta răspund... Am auzit de el, atât. Este un mare bandit care câştigă foarte mulţi bani. Nici nu ştiu dacă se află la Kiev. I-am întrebat pe cei din SBU[31], dar susţin că nu ştiu nimic despre el.

— Dar de Vladimir Sevcenko aţi auzit?

— Am auzit şi de el. Ştiu că are birourile la hotelul *Ukrainia,* în centru, dar nu face parte din ţintele mele.

— Şi care ar fi acestea?

— Iranienii şi Ucraina politică. Facem tot posibilul să nu-i lăsăm să se apropie prea mult de ruşi.

— E o treabă uşoară?

— Costă enorm! oftă Teddy Atlas. Nu există ţară mai coruptă. Nici măcar FMI nu mai ştie ce să facă. Uitaţi-vă şi dumneavoastră!

Mergeau de-a lungul Niprului care era total îngheţat. Marele fluviu şerpuia ca o reptilă argintie tăind câmpia în două. Stând pe vine lângă o maşină, un miliţian cu şapcă şi cu uniformă gri deşuruba de zor placa de înmatriculare sub privirea resemnată a posesorului... Teddy Atlas izbucni:

— Pe aici, aceasta este principala metodă de jecmăneală. Acum arma miliţienilor nu mai e revolverul, ci şurubelniţa. Nu pleacă nicăieri fără ea. Când un şofer refuză să plătească amenda pentru te miri ce i se năzare miliţianului, pac, îi scoate plăcuţa... După aceea, încep să se tocmească.

— *Thanks God* că nu trăim aici, oftă Chris Jones.

Mai merseră puţin de-a lungul fluviului şi, după ce trecură de staţia unui funicular, ajunseră pe coasta

---

31 *Slaşi Besjeki Ukrainia. Serviciul de Informaţii ucrainean (n.a.)*

îngheţată care ducea spre centrul oraşului. Kievul era o aşezare foarte veche, odinioară capitala primului stat rus şi rivala vestitului Constantinopol, cu superbe construcţii în stil baroc din secolul al XIX-lea, cu picturi spălăcite şi înnegrite, dar măreţe, alături de hidoasele clădiri staliniste. Cele două cartiere elegante erau situate pe coline, iar pe malul celălalt al Niprului se aliniau chichineţele hidoase construite după război, care adăposteau mai mult de trei milioane de locuitori. Trecură pe lângă anticele troleibuze verzi care se chinuiau să urce panta, ajungând într-o piaţă mare de unde pornea o impozantă arteră.

— Acesta este Bulevardul Kreşceatik, zise Teddy Atlas, Champs-Élysées din Kiev. La dreapta, e fostul Muzeu Lenin, iar vizavi, hotelul *Nipru,* unde veţi locui.

Muzeul Lenin semăna cu un cub impunător, acoperit cu o cupolă urâtă. Ca să supravieţuiască, directorul închinase un etaj unor firme străine. Statuia lui Lenin, din bronz, de la parter, ce cântărea treizeci şi opt de tone, fusese sfărâmată bucată cu bucată şi evacuată discret în toiul nopţii... Hotelul *Nipru,* cu cele douăsprezece etaje ale sale, era la fel de vesel ca oricare alt hotel din reţeaua Inturist.

Se opriră în parching şi, imediat, un tânăr neras, cu o căciulă din lână înfundată pe urechi, se apropie de ei, ademenindu-i cu votcă suedeză Absolut şi ţigări Gauloises blondes, bineînţeles, în dolari.

— Ce, asta este moneda lor? întrebă Chris Jones surprins.

— Da, karbovaneţul, îi explică Malko în timp ce Viktor se ocupa de bagaje. Să ştii de la mine că nu o să auzi niciodată cuvântul ăsta din gura cuiva. Ucrainenii le spun „cupoane” şi, cum un dolar valorează cam o sută optzeci de mii, toată lumea le raportează la moneda americană.

Holul hotelului *Nipru* era sinistru din cauza luminilor foarte palide. Lângă un magazin închis, era o expoziţie de

dantele de provenienţă autohtonă. Pe dreapta, era recepţia, acaparată de câteva duduci dolofane şi machiate foarte ţipător, sigure de puterea lor de seducţie. Teddy reveni cu cheile şi cupoanele pentru micul dejun.

— Dumneavoastră staţi la cinci, le spuse el gorilelor, la etajul unsprezece nu mai sunt camere libere. Mâine aranjez eu treburile. Vreţi să vă odihniţi puţin?

— Unde e hotelul *Ukrainia?*

— La intersecţia Bulevardului Volodimirska cu Lva Tolstogo. Ştie Viktor.

— Îmi duc bagajele sus şi mergem, zise Malko.

De abia era ora şase şi avea totuşi şansa să-l prindă pe Vladimir Sevcenko. La etajul al unsprezecelea, o angajată stătea cu ochii în televizor, în timp ce supraveghea întreg nivelul, de la un mic birou instalat în mijlocul culoarului, după obiceiul învechitului sistem sovietic. Când Malko trecu prin faţa ei, abia catadicsi să ridice capul.

Camera era proaspăt zugrăvită în culori ţipătoare şi domnea o căldură moleşitoare. În Ucraina, dacă plăteai bine, aveai căldură, dacă nu... De la fereastră se vedea Niprul cu pojghiţa lui de gheaţă, iar crângul cobora până la fluviu, pe malul căruia se înălţa un arc ciudat şi alb, ca un curcubeu pe care au uitat să-l vopsească. Acesta era monumentul construit în cinstea nepieritoarei prietenii ruso-ucrainene... Când trecu din nou pe lângă ea, femeia îi zâmbi, de data asta insistent. Având în vedere salariul, nu era cazul să facă nazuri dacă picau ceva bănuţi în plus.

În holul slab luminat, se întâlni cu Milton Brabeck şi Chris Jones, ghemuiţi unul în celălalt ca nişte iepuri speriaţi.

— E îngrozitoare! făcu Milton.

— Ce?

— Camera... Paturile sunt ca la Sing-Sing, caloriferul nu merge, nu avem apă caldă şi, într-un sfert de oră, au întrerupt curentul de trei ori. Şi, colac peste pupăză, fata

de la etaj vorbeşte numai ruseşte...

— Avem totuşi televizor, adăugă Milton Brabeck cu optimismul lui proverbial. Dar se vorbeşte numai în ruseşte.

— Aranjăm noi mai târziu, promise Malko. Au fost nevoiţi să vă dea o cameră destinată clientelei locale care nu s-a dezbărat încă de socialism.

Îi explică lui Viktor unde voia să ajungă, iar şoferul se angajă pe Bulevardul Kreşceatik, mărginit de un amalgam de clădiri baroce de prin 1900 şi hidoasele blocuri înălţate în perioada stalinistă. Aproape la fiecare colţ de stradă, întâlneai restaurante, alimentare de stat cu faţade urâte şi vitrine goale.

Hotelul *Ukrainia,* corabie antică din era comunistă, eşuată la intersecţia dintre cele două mari artere, nu arăta nici el mai bine. Avea aceeaşi faţadă înnegrită şi părăginită. Când intrai în hol, aveai impresia că ai călătorit în timp şi te-ai pomenit aici în urmă cu optzeci de ani, din cauza luminii gălbui, a obişnuitelor *barioşka* ce ofereau produse extrem de scumpe şi a ghişeelor de schimb... Ucraineni cu şepci, cu paltoane groase şi cu bocanci, stăteau tolăniţi pe canapele, lângă inevitabilii *stukaşi*[32] din SBU, îmbrăcaţi ca cerşetorii, puşi tot timpul pe harţă.

Malko se duse să ceară lămuriri. Toată aripa dreaptă, de fapt cea mai mare, fusese transformată în birouri. La baza monumentalei scări cu mocheta roasă până la urzeală, plăcuţele din cupru cu numele firmelor erau înşirate unele lângă altele. Găsi repede firma lui Vladimir Sevcenko, Import-Metal, care se afla la etajul al treilea.

Decât să se hazardeze să ia liftul micuţ ca o cutie de chibrituri, Malko şi cele două „doici” urcară scările. Fiecare etaj avea culoare imense, întunecate şi neîncălzite. Aceasta era aripa capitalistă! Când ajunse la etajul al treilea, Malko se adresă unui supraveghetor ce semăna cu

32 *Spioni (n.a.)*

o morsă, cu şapca înfundată pe cap, şi înfuleca un cârnat. Cu gesturi graţioase, omul îi indică Import-Metal la capătul culoarului, pe dreapta. Uşa camerei cu numărul 354 era capitonată cu piele. Malko o deschise şi pătrunse dintr-odată în alt univers. Era un birou elegant, cu pereţii gri deschis, cu o lumină care cădea indirect dintr-un tavan fals, unde domnea o temperatură constantă şi o muzică plăcută în surdină.

În încăpere, se găseau cinci persoane: doi bărbaţi cu staturi impresionante, tolăniţi pe o banchetă, şi trei secretare aşezate în faţa unor calculatoare ultramoderne. Erau tinere, bine îmbrăcate şi frumos fardate. Una dintre ele, care părea de pe revistă, îi adresă lui Malko un zâmbet ce semăna mai mult cu o invitaţie la sex oral.

— *Dobreden.* Ce doriţi?

— Vreau să vorbesc cu Vladimir Sevcenko.

— Preşedintele nu primeşte pe nimeni fără programare, zise secretara cu părere de rău. Trebuia să daţi un telefon.

Malko se întoarse spre cei doi bărbaţi care se uitau la el intrigaţi şi le recunoscu pe cele două gorile care l-au însoţit pe Vladimir Sevcenko la Istanbul.

El se adresă în ruseşte unuia dintre ei, un roşcovan monstruos şi păros ca un animal.

— Djokar, mă mai ţii minte? De la Istanbul... Du-te şi spune-i lui Volodia că am venit.

Cecenul dispăru pufnind ca un cal nărăvaş în spatele uşii capitonate cu piele verde. Secretarele îşi văzură ele treaba lor.

*
* *

— Ce naiba cauţi aici?

Uşa capitonată fu dată de perete, iar Vladimir Sevcenko, numai în cămaşă, apăru cu un pistol enorm în mână. De când s-au întâlnit la Istanbul, nu s-a schimbat deloc.

Aceleaşi trăsături dure, nasul rupt, ochi mici şi vicleni, statura impresionantă şi acelaşi ten extrem de alb care i-a inspirat pe cei din GRU să-l poreclească „Faţă-Palidă”.

Secretarele îşi băgară iar nasul în dosarele lor şi Djokar, roşcovanul, se duse la loc făcându-se mic. Vladimir Sevcenko înaintă, un pas spre Malko, agitându-i pistolul pe sub nas şi tutuindu-l în ruseşte.

— Ţi-am *interzis* să vii la Kiev, începu el tot în rusă. O să-ţi trag două gloanţe-n cap!

Neînţelegând o iotă din ce spunea, Chris şi Milton îşi dăduseră totuşi seama că nu era vorba de o atitudine prea prietenească. Cum nu dispuneau de niciun fel de armă ca să-i asigure protecţia lui Malko, începură să se simtă stânjeniţi. Cu un surâs amical, Malko încercă să spună şi el ceva cu voce blândă.

— Vladimir, am venit să-ţi propun o afacere foarte interesantă!

— Mă doare-n cot! urlă Sevcenko. Te omor!

Cele trei secretare loveau de zor tastele calculatorului ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic. Vladimir Sevcenko se întoarse către cei doi ceceni şi le porunci ceva pe limba lor. Se ridicară amândoi o dată şi se năpustiră în direcţia lui Malko. Puţin mai calm, ucraineanul îi zise:

— Djokar şi Abbi te conduc la aeroport. Rămân acolo până te urci în avion. Dacă refuzi, o să-ţi zdrobească oasele! *Davai!*

Malko avu impresia că era ridicat de o macara. Djokar îl cuprinse cu braţele pe la spate... Apoi se întoarse ca să-l aşeze cu faţa spre uşă, iar Abbi o deschise. Chris Jones, care i-ar fi rupt vertebrele cervicale şi unui dinozaur, îl lovi în ceafă cu muchia palmei pe Djokar. Acesta îi dădu drumul lui Malko. Milton, care avea mai mult bun-simţ, se năpusti asupra lui Vladimir Sevcenko şi îi trase cu precizie un picior. Pistolul zbură cât colo şi ateriză drept în nasul unei secretare. Fata începu să urle cu faţa plină de sânge.

Dându-şi seama că plecarea nu mai figura pe ordinea de zi, Abbi închise uşa şi se aruncă asupra lui Milton Brabeck. Îşi încleştă mâinile în jurul gâtului şi îl răsturnă peste birou strângându-l cu putere. Chris Jones, care scăpase pentru puţin timp de Djokar, se întoarse către Abbi şi îi trase un picior zdravăn în piept, gata-gata să i-l despice. Cecenul se încovoie cu un horcăit de vier rănit. Chris se uită în jurul lui, zări un computer Apple mijlociu, îl ridică şi îl trânti cu toată puterea în capul lui Abbi.

Ţeasta cecenului crăpă o dată cu calculatorul... Când Vladimir vru să se repeadă la Malko, mai răsturnă încă unul din greşeală... Pe cel de-al treilea îl folosi Milton Brabeck aruncându-l la întâmplare în faţa lui. Îl nimeri pe Vladimir chiar în piept.

Cum schimbul acesta de amabilităţi părea să mai dureze, Malko se băgă sub un birou ca să caute pistolul. Îl găsi lângă o secretară ghemuită după scaunul ei şi vru să se ridice imediat. Până la urmă, ajungeau ei la o înţelegere, Doar nu bătuse atâta drum ca să pornească un război. Cele patru gorile se luară la bătaie, clătinându-se când într-o parte, când în alta, distrugând şi ce a mai rămas intact în încăpere. Se auzea doar zgomotul înfundat al loviturilor. Sprijinindu-se de uşa biroului, Vladimir Sevcenko, suflând anevoie, cu ochii roşii, arătă cu degetul spre Malko.

— Nu pleci viu din oraşul ăsta!

Malko adună mapa de pe jos şi îi zise:

— Deschide-o şi citeşte ce-i înăuntru, *niekulturnii!* Ţi-am adus o avere!

Vladimir Sevcenko ezită câteva clipe, până când înţelese semnificaţia cuvântului „avere”. La Istanbul, avusese destule motive să-l creadă pe Malko. Cu un ordin scurt, îi opri pe cei doi ceceni. Gorilele rămaseră pe loc, pândindu-se cu neîncredere. Vladimir Sevcenko dispăru în birou, trântind uşa în urma lui.

Cele trei secretare ieşiră încetişor de pe unde se adăpostiseră. Peste tot erau împrăştiate hârtii, plus cele trei calculatoare bune de aruncat. Fata pe care o lovise cu pistolul îşi tampona nasul spart smiorcăindu-se. Atmosfera era încă destul de tensionată. Un angajat întredeschise uşa, dar o închise repede la loc. Niciodată să nu întrerupi o discuţie de afaceri. După două minute, Vladimir Sevcenko apăru cu un zâmbet radios. Dintr-un salt ajunse lângă Malko şi îi trase o pupătură exact pe gură.

— *Izvinite! Izvinite!*[33] bolborosi el. *Davai!*

Malko zări documentele aduse de el împrăştiate pe biroul ucraineanului. Secretara cu nasul spart se încumetă să rostească câteva vorbe în limba ei.

— Vrei un ceai? întrebă Vladimir Sevcenko.

— Da.

Nici nu ieşi bine fata, că ucraineanul o chemă înapoi. Scoase din buzunar un sul de bancnote de o sută de dolari şi strecură câteva în palma secretarei care, pur şi simplu, îi sărută mâinile.

— Câştigă doar o sută de dolari pe lună şi poate că vrea să se opereze la nas. E foarte mulţumită, îi explică el.

Lată, în sfârşit, un patron social... Vladimir Sevcenko îl conduse pe Malko în biroul lui şi se aşeză zâmbindu-i bucuros.

— Cât vrei să capeţi la afacerea asta?

— Vladimir, începu Malko, târgul nostru are o condiţie nescrisă.

Ucraineanul nu se tulbură.

— Care?

— Am nevoie de ajutorul tău.

Vladimir Sevcenko sări din fotoliu ca propulsat de o rachetă. Cu pumnii strânşi, se aplecă peste birou roşu de furie. Malko se bucură că a păstrat pistolul.

— Ţi-am spus să nu-mi mai pomeneşti niciodată de

---

33 *Iartă-mă (n.a.)*

povestea asta! urlă ucraineanul. Doar ştii ce a păţit Arcadi Şurbanov, nu?

— Da.

— Şi Alex?

— Ştiu, a fost împins sub roţile metroului la Moscova.

Malko se străduia să-şi păstreze calmul, ţinând pistolul pe genunchi, Vladimir îl pândea ca o fiară sălbatică.

— Şi asta nu îţi ajunge? mârâi Ucraineanul.

— Nu aici e problema, răspunse Malko răbdător. Am o misiune pe care mi-a încredinţat-o guvernul american şi încerc s-o îndeplinesc. Dar pentru ăsta, am nevoie de tine. În cazul acesta, eu îţi ofer o afacere care îţi aduce trei sute de milioane de dolari din vânzările de arme. A trebuit să mă bat cu Casa Albă ca să te impun cu forţa. La Washington nu te cunoaşte nimeni...

Poate că era mai bine aşa... Vladimir Sevcenko se dezumflă ca un cozonac crescut. Malko dădu atacul final.

— Nu vreau să te forţez. Dacă refuzi, plec aşa cum am venit. Turcii care sunt doar intermediari, au alţi pretendenţi în Georgia. Eşti liber să faci ce vrei.

Vladimir Sevcenko se aşeză greoi în fotoliu, luă un pachet de Gauloises blondes, aprinse o ţigară, suflă fumul afară şi zise:

— *Dobre.* Cu ce pot să te ajut?

Malko nu-şi arătă uşurarea. Trecuse de primul obstacol.

— Îl caut pe Karkov Balagula, zis şi Tătarul. Trebuie să mă ajuţi să-l găsesc.

Vladimir Sevcenko se încruntă.

— E foarte greu. „Tatarin” este un om extrem de puternic şi se bucură de multă protecţie atât aici, în Kiev, cât şi la Moscova. Eu am crezut că în Little Odessa a fost o mică porcărie locală. Eram dator cu un serviciu şi te-am ajutat. Acum, ce treabă mai ai cu Balagula?

— Deocamdată nu pot să-ţi spun.

Vladimir Sevcenko reflectă câteva clipe, apoi ridică din

umeri.

— *Dobre.* Ce vrei?

— Mai întâi să-l găsesc.

— Şi după aceea?

— Să-l prind. Viu.

— Viu?!.

Vladimir Sevcenko repeta întruna cuvântul cu stupefacţie, apoi clătină din cap.

— E ca şi cum mi-ai cere să-ţi prind un tigru înfometat.

— Da, un tigru care valorează cincizeci de milioane de dolari, sublinie Malko... Aproape cât comisionul tău. Bine, da sau nu?

Ucraineanul trase din ţigară câteva clipe, uitându-se în tavan. Malko parcă şi vedea cum funcţionează rotiţele creierului său primitiv.

— Da, zise el, în sfârşit. Dar cred că fac o porcărie.

— Ştii unde să-l găseşti?

— *Niet.*

— Să ştii că nu avem timp de pierdut.

— *Haraşo*

Luă telefonul şi un carneţel. Sună pe rând vreo cinci persoane şi discută scurt în ucraineană. Apoi se ridică şi îşi puse haina.

— La drum. Mergem să mâncăm.

*

* *

Zaporosnie, situat pe Petrasahaidaşnoho, marea arteră din vechiul cartier Podol ce se întindea pe malul Niprului, era restaurantul cel mai scump din Kiev. Vladimir Sevcenko obişnuia să vină des aici. Ospătăriţele blonde, îmbrăcate într-o ciudată ţinută cu dungi, îl întâmpinară cu un servilism nedisimulat, instalându-l împreună cu Malko în salonul de la primul etaj. Masa de lângă ei era ocupată de cele patru gorile, cecenii, Chris şi Milton. Deşi nu

schimbau o vorbă între ei, se mulţumeau să zâmbească, să se privească cu afecţiune, ca nişte animale din aceeaşi specie, şi fără niciun fel de ranchiună din cauza neînsemnatului diferend pe care l-au avut mai devreme. Din moment ce şefii lor se înţelegeau, nu mai aveau niciun motiv să se păruiască.

După obiceiul rusesc, aperitivele erau deja aşezate pe masă. Nu numai zacusca, ci şi băuturile alcoolice de lux alese cu grijă: votcă Absolut, şampanie Taittinger Comtes albă din 1988, scotch *Defender classic,* coniac Gaston de Lagrange XO, plus o selecţie de vinuri excelente de Bordeaux, dintre care Château-Latour din 1982. Într-o ţară în care salariul mediu era de o sută douăzeci de franci pe lună, iar pensionarii trăiau dintr-o pensie de trei ori mai mică, această masă era un lux enorm.

Vladimir Sevcenko ridică cupa cu şampanie.

— Pentru viitor!

O bău pe nerăsuflate, apoi zise:

— Îmi place la nebunie bucătăria franţuzească. Mă duc des la Paris ca să cumpăr mobilă. Am deschis o galerie de lux pe Bulevardul Kreşciatik. Cumpăr de la Claude Dalie şi de la Romeo, şi o vând aici de patru ori mai scump. Oamenii de afaceri vor numai mobilier de lux, căci se scaldă în dolari...

Li se servi pate de ficat în aspic, adus direct din Landes. Ucraineanul îl gustă şi spuse:

— Karkov Balagula este un excelent *delovik.* Înseamnă că problema ta cu el valorează mulţi dolari...

În mintea lui, numai o neînţelegere de ordin financiar putea justifica un masacru. Malko rătăcea cu privirea pe frescele de pe pereţi, care reprezentau nişte muzicanţi din Caucaz, şi răspunse evaziv:

— Da, confirmă el, este foarte importantă.

Vladimir Sevcenko termină de mâncat în clipa în care telefonul portabil sună strident şi mult. Răspunse, ascultă

destul de mult fără să spună nimic, apoi întrerupse convorbirea. Îl fixă pe Malko cu ochii lui mici şi răi.

— Cine mai ştie că eşti în Kiev?

— Doar americanii. De ce?

— Fiindcă o persoană pe care nu o cunosc, dar care are numărul celularului meu, tocmai mi-a semnalat prezenţa ta aici. Nu trebuie să ne mai întâlnim. Există un *contract* pentru capul tău.

Capitolul XI

Malko înghiţi gălușca fără să scoată o vorbă. Brusc, ambianţa catifelată şi elegantă de la *Zaporosnie* se transformă în ceea ce era de fapt: un ostrov al luxului artificial într-un oraş aflat în plină derivă în care mafiile feroce fac legea, pentru că, în realitate, Legea nu există. Vladimir Sevcenko dădu la o parte pateul şi îşi aprinse o ţigară, suflând cu furie fumul afară ca şi acum astfel ar scăpa de toate grijile. Ameninţarea pe care o primise însemna că Balagula dispunea în Kiev de o reţea eficientă de informatori. Iar pontul nu putea să vină decât de la aeroport, prin intermediul poliţiştilor din serviciul Imigrări. Într-o ţară cu salarii de nimic, nu era greu să corupi un funcţionar.

În fosta Uniune Sovietică, un „contract” nu era o vorbă în vânt... La Moscova, bancherii şi oamenii de afaceri erau omorâţi în fiecare săptămână, iar ucigaşii nu erau niciodată arestaţi. Vocea hodorogită a lui Vladimir Sevcenko îl smulse din gândurile lui.

— Este o treabă serioasă, începu el. „Cecenii” tăi nu pot să te apere singuri. „Tatarin” e în stare să vină cu o armată...

Chris şi Milton ar fi fost de-a dreptul încântaţi dacă ar fi auzit că le-a atribuit calificativul de „ceceni”. Cu toate astea, în gura lui Vladimir Sevcenko, suna ca un compliment.

— Deci e la Kiev, începu Malko.

Ucraineanul scutură din cap, luă telefonul portabil şi i-l arătă lui Malko.

— Nu neapărat. Cu ăsta poţi să dai ordine oriunde te-ai afla.

Cel puţin dintr-un punct de vedere, fosta Uniune Sovietică făcuse unele progrese.

— Acest lucru poate să schimbe ceva?

— Da, zise mafiotul. „Tatarin” este foarte periculos. Dacă te ajut, devin duşmanul lui şi e un risc enorm pentru mine. Măcar să ştiu şi eu pentru ce. Dacă e vorba de lovele…

Chelneriţele aduseră friptura de miel. Malko nu răspunse imediat. Nu putea să-i pomenească lui Sevcenko despre gazul sarin fără să aibă undă verde de la CIA.

— Nu vrei să-mi spui? îl întrebă ucraineanul pe un ton agresiv.

— Nu *pot* să-ţi spun, îl corectă Malko. Trebuie să mi se permită acest lucru.

Vladimir Sevcenko atacă friptura ridicând din umeri.

— Cere permisiunea, bine? Până atunci, hai să bem, să halim şi să ne regulăm! Nicio problemă.

Malko nu putea să-i spună că era o problemă… Mai avea şase zile până la expirarea ultimatumului dat de misteriosul grup terorist. Ucraineanul devora mielul cu poftă, udându-l liniştit cu *Defender classic.* Se aplecă spre Malko.

— Am un mic *side-business* pentru tine. Ceva ce am putea vinde *direct* bosniacilor.

— Ce anume? întrebă Malko nedumerit.

— Un portavion.

Avu impresia că Vladimir Sevcenko glumea. Însă acesta scoase din servietă o fotografie şi i-o strecură printre sticlele de scotch şi Château-Latour. Într-adevăr, înfăţişa un portavion sub pavilion rusesc.

— Se numeşte *Novosibirsk,* preciză cu mândrie ucraineanul. Deocamdată putrezeşte în portul militar din Sevastopol. Marinarii care nu sunt plătiţi vând totul ca să-şi cumpere mâncare. Putem să-l obţinem doar cu zece milioane de dolari, adică unu la sută din costul de construcţie! Bineînţeles, avioanele sunt vândute separat. Din afacerea asta, ne alegem cu câte două milioane de dolari de căciulă.

Malko nu ştia cum să reacţioneze. Să izbucnească în râs sau să-şi exprime dezamăgirea. Venise în Ucraina ca să încerce să oprească un atentat care se putea solda cu consecinţe înspăimântătoare, iar acum primeşte propunerea să vândă un portavion. Fosta Uniune Sovietică înnebunise de-a binelea...

— Vladimir, zise el, musulmanii bosniaci nu au ieşire la mare...

— Şi ce dacă? răspunse ucraineanul făcând un gest de nepăsare cu mâna. Când nu vor avea nevoie de el, pot să-l lase la Sevastopol. Doar acolo se poate întreţine, nu? Eu îmi trimit Mercedesul la Budapesta că aici nu se pricepe nimeni să-l repare.

Malko nu vru să se lanseze într-o discuţie inutilă.

— Mai vedem noi, dacă totul merge bine, promise el.

Cina luă sfârşit. Vladimir Sevcenko îl lăsă pe Malko să plătească: patru sute cincizeci de dolari... În timp ce coborau la vestiar, îl apucă subit grija de situaţia supărătoare în care se afla.

— Vladimir, începu Malko, „contractul” acela e serios?

— Nici că se poate mai serios, confirmă ucraineanul. De ce întrebi?

— Pentru că nu am venit cu arme.

Vladimir Sevcenko făcu un gest galanton.

— Nicio problemă, vino la birou.

*

* *

Din dulapul blindat aflat în biroul lui, Sevcenko putea să înarmeze un batalion întreg şi cu RPG 7 pe deasupra... Chris Jones şi Milton Brabeck se uitau înăuntru cu uimire, ca nişte copii la vitrina amenajată pentru Crăciun... Chris cântărea în mână o vestă antiglonţ care avea în jur de zece kilograme. Vladimir Sevcenko îl aprobă ca un cunoscător ce era.

— E făcută cu kevlar şi cu plăci de ceramică. Le am de la trupele de *Spetnaţ*[34]. Opreşte tot, în afară de Dragonov.

Gorilele îşi aleseseră fiecare ce a vrut. Două pistoale-mitralieră Borzo, varianta rusească a Ingram-ului, două pistoale Makarov, model Kommando, de calibrul 12,7 milimetri şi multă muniţie. Vladimir Sevcenko îndesa într-o pungă din plastic grenade rotunde şi încărcătoare.

— Te aştept mâine aici, îi aminti el lui Malko. Dacă nu vrei să vorbeşti, e mai bine să pleci din Kiev.

Holul hotelului *Ukrainia* era pustiu. Viktor, şoferul ambasadei aştepta răbdător.

— Mai întâi ne ducem la *Nipru,* îi ordonă Malko.

Se ocupă de soarta celor două gorile. După interminabile explicaţii, reuşi să obţină pentru ei o cameră la acelaşi etaj. Se făcuse o greşeală. Camera pe care o primiseră era rezervată în mod obişnuit localnicilor care plăteau doar douăzeci de dolari... Fata blondă de la etajul lor regreta mult că pleacă. Cum arăta cu ciorapii negri şi pieptul generos, putea să se autoînchirieze pe post de radiator.

Imediat ce intră în cameră, Malko îl sună pe şeful Centralei din Kiev, Teddy Atlas. Ca toate hotelurile din

---

34 *Comandouri de elită (n.a.)*

fosta URSS, nici *Nipru* nu dispunea de linie telefonică directă pentru fiecare cameră.

— Veniţi la mine, îl invită americanul. Ştie Viktor adresa. Aştept telefonul dumneavoastră. Am primit deja două mesaje de la Langley.

*
* *

— FBI nu a dat de urma lui Karkov Balagula, zise Teddy Atlas. Crede că a plecat din America. Aţi găsit vreun indiciu în Kiev?

— Încă nu, mărturisi Malko, dar am o mare problemă.

— *Relax!* îl sfătui americanul. Aici, viaţa însăşi constituie o problemă.

Americanul locuia într-un bloc cu apartamente moderne situat pe Şervonoarmişka. Era complexul Malculan al concernului american, care îl terminase de construit după normele occidentale. Iniţial, fusese un proiect abandonat de stat. Dar cum nimic nu era simplu în Ucraina, intrările care dădeau în bulevard nu fuseseră terminate. Accesul în clădire se făcea prin spate, mai întâi printr-o fundătură fără nume, apoi treceai pe sub o boltă, traversai un teren viran şi ajungeai la un grilaj păzit. Malko rămase surprins când dădu nas în nas pe culoar cu doi puşcaşi marini înarmaţi cu câte un M.16.

Apartamentul şefului centralei părea golit în vederea unei mutări. Practic nu avea altă mobilă decât două canapele şi o măsuţă joasă. Teddy Atlas se duse la bucătărie şi aduse o sticlă de *Defender* şi una de Smirnoff. Umplu paharele oftând.

— De trei ani stau aici. Trei sferturi din personalul ambasadei locuieşte în bloc, inclusiv ambasadorul care stă sub mine. Are încălzire şi e cât de cât confortabil. Merge, pentru cinci mii de dolari...

— Pe an? îl întrebă Chris Jones.

— Nu, pe lună. Totul este foarte scump. Ei, ce problemă aveţi?

Malko îi explică. Lui Teddy Atlas îi pieri zâmbetul ce veşnic îl avea pe buze.

— O să trimit o telegramă cifrată „flash”, zise el, am tot ce-mi trebuie... Langley se află la ananghie şi mă îndoiesc că mă va refuza.

— Altfel, Vladimir Sevcenko nu va colabora cu noi, zise Malko.

Americanul îşi aprinse o ţigară Gauloises blondes. Cumpărase un cartuş de la *free-shop*-ul de pe aeroport.

— Tipii din SBU trebuie să ştie ceva despre Balagula, zise el.

SBU era succesorul KGB-ului local şi se ocupa deopotrivă de securitatea internă şi externă, de contraspionaj, chiar şi de lupta împotriva mafiei.

— Dacă ar putea să ne ajute... spuse Malko plin de speranţă.

Americanul îi domoli entuziasmul.

— Nenorocirea e că majoritatea mafioţilor sunt foşti agenţi KGB! Au prieteni care câştigă trei sute de dolari pe lună la SBU şi nu refuză nici cel mai mic serviciu pentru a-şi dubla leafa. Se simt şi ei mai bine aşa... Mâine ne vom întâlni cu unul dintre ei, „corespondentul” meu, generalul Bogdan Baikovo. Lucrează în cabinetul directorului general al SBU, generalul Radşenko. L-am invitat la prânz la *Slavuta,* pe strada Gorki. Dacă îl avem pe el, poate că nu vom mai apela la Sevcenko. Cei puţin, la început.

— Ce părere aveţi de povestea cu „contractul”? întrebă Malko.

— Trebuie s-o luăm în serios. Mafioţii ucid precum respiră şi nu sunt pedepsiţi în niciun fel. Singurul lucru pe care guvernul îl controlează într-adevăr este desfiinţarea armamentului nuclear strategic. S-ar putea spune că se scladă în dolari. În rest...

Malko căscă.

— Vă las să trimiteţi telegrama, zise el. Pe mâine.

— Viktor ştie unde este restaurantul. Cât timp aşteptăm veştile, încercaţi să nu ieşiţi prea mult din hotel.

După ce au trecut pe lângă puşcaşii marini, se pomeniră pe străzile pustii, slab luminate, care se transformaseră în adevărate patinoare. Municipalitatea nu mai avea bani pentru alimentarea plugurilor cu combustibil, deci numai arterele principale erau curăţate de zăpadă. Hârburile de troleibuze şi de autobuze verzui contribuiau şi ele la aspectul bătrânicios al oraşului, cu clădirile prost întreţinute care dăinuiau aici de aproape un secol.

*

* *

— La te uită, generalul Baikovo a şi sosit, observă Teddy Atlas. Americanul tocmai cobora dintr-o Neva gălbuie şi lovită, cu număr ucrainean, care se potrivea perfect cu peisajul şi arătă spre un Mercedes 600 gri, cu şoferul la volan, care staţiona pe Strada Gorki, exact în faţa uşii roşii a restaurantului *Slavuta.*

— Aceasta e maşina lui de serviciu? întrebă Malko mirat.

Teddy Atlas râse cu poftă.

— Maşina lui de serviciu e un Jiguli cu două sute de mii de kilometri la bord, plus o roată de rezervă. În afara orelor de serviciu, generalul Baikovo e om de afaceri. Conduce o companie care se ocupă de exportul deşeurilor din metal.

Slavuta semăna cu o sală de biliard din cauza lămpilor cu abajururi verzi care atârnau deasupra meselor. Lat în spate, cu părul grizonat şi tuns foarte scurt, cu cap de mujic, generalul Baikovo strânse călduros mâna lui Teddy Atlas, sub privirile încremenite ale gorilelor. În ochii lor, Dumnezeu şi Scaraoţchi se îmbrăţişau.

Şeful Centralei din Kiev îi strecură discret omologului

său un pachet ce conţinea o sticlă de Cointreau, una de *Defender* şi două cartuşe de ţigări Gauloises blondes. După aceea, făcu prezentările şi comandă caviar pentru toată lumea.

Ofiţerul ucrainean vorbea bine engleza şi părea foarte flămând. Teddy Atlas aşteptă să termine cele două farfurii pline cu caviar, apoi atinse problema legată de încredere:

— Domnul Linge cercetează cazul unui cetăţean Karkov Balagula, zis şi Tătarul. Un mafiot care a făcut ravagii în Statele Unite. Credem că are o bază şi aici, în Kiev. Numele lui vă spune ceva?

Generalul Baikovo îşi termină mai întâi caviarul, apoi răspunse:

— Am auzit de el, zise. Este un *delovik* şi o mare lichea. Se ocupă cu extorcări de bani, cu cazinouri, cu baruri. Are multe afaceri şi la Moscova, chiar şi o bancă. După 1989, şi-a construit un imperiu de multe ori, folosind teroarea.

Adăugă apoi uitându-se la Teddy Atlas:

— Vă mai aduceţi aminte de Taras Pogrebi, patronul Clubului de fotbal din Doneţk?

— Da, răspunse Teddy Atlas.

— A refuzat să-i cedeze un teren lui Balagula. De aceea se temea şi era însoţit întotdeauna de cel puţin zece gărzi de corp. Într-o zi, a vrut să asiste la un meci al clubului său. Ca să ajungă la stadion, trebuia să treacă printr-un pasaj. În mijlocul acestuia, se afla o maşină abandonată cu o sută de kilograme de TNT. Taras Pogrebi a fost pulverizat cu gărzi de corp cu tot... De atunci Balagula nu şi-a mai făcut griji.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Malko.

Generalul făcu un gest evaziv.

— Nimeni nu a mai dat nas în nas cu el.

— Se ocupă de politică?

Generalul Baikovo se uită la Malko sincer mirat.

— De politică? Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Are legături cu fostul KGB? Sau are vreun rol în politică?

— Cu KGB! Dar *toată lumea* a avut legături cu KGB-ul, strigă generalul. Chiar premierul nostru Marciuk conduce Primul Directorat aici, în Kiev. Iar eu am lucrat în KGB toată viaţa. Sediul SBU este în clădirea KGB-ului! S-a terminat cu el. Singura politică e să facem dolari... Iar la acest lucru, Balagula se pricepe cel mai bine.

— Ştiţi ceva în legătură cu afacerile lui de la Moscova? insistă Malko.

— Nu cunosc.

— La Kiev are vreo afacere oficială?

Generalul îşi turnă un pahar cu Smirnoff.

— Se spune că el este adevăratul proprietar al barului de noapte *Hollywood,* un local foarte frecventat care are şi cazinou.

— Are un apartament sau o vilă în Kiev?

— Deţine un apartament pe Strada Bankivska la numărul 15, etajul al patrulea, în cartierul Peciersk, dar nu ştiu dacă locuieşte în el. Acolo şi-a instalat amanta, una pe care o cheamă Irina Bondarenko. A fost Miss Ucraina. A cumpărat apartamentul cu două milioane de cupoane...

Malko făcu rapid un calcul în minte.

— Două milioane de cupoane? Asta înseamnă puţin mai mult de zece dolari...

Generalul Baikovo zâmbi jenat.

— A fost un şiretlic. Apartamentul a aparţinut unui profesor care a locuit în el de ani de zile. Când s-a făcut privatizarea, municipalitatea i l-a vândut. Atâta a costat. Balagula l-a obligat să i-l vândă lui cu aceeaşi sumă, apoi l-a ucis şi l-a îngropat în pădure. Undeva pe lângă Cernobîl. Corpul nu a fost găsit niciodată.

— Cum a procedat?

— Are prieteni în *berkut*[35]. Ei au dreptul să umble peste

35 *Forţele speciale de poliţie (n.a.)*

tot. Au îngropat cadavrul pentru o mie de dolari. Acum, dacă Balagula ar vrea să vândă apartamentul, ar câştiga trei sute de mii de dolari.

Era o poveste demnă de luat în seamă... Generalul Baikovo râgâi şi se uită ostentativ la ceasul Rolex din aur, considerând că a spus destule în schimbul acestui festin. Teddy se grăbi să-l întrebe:

— Aţi putea să obţineţi un permis de portarmă pentru cei trei prieteni ai mei?

Figura generalului se lumină imediat când auzi o cerere atât de modestă.

— Veniţi cu mine în Strada Volodimirska, propuse el. Îl veţi obţine numaidecât.

În timp ce americanul se ocupa de acte, Malko îl întrebă:

— Ştiţi cumva dacă Balagula se află în Kiev?

— Călătoreşte mult, răspunse ucraineanul, şi deseori cu paşapoarte false. Dar pot să mă interesez. Sponsorizează echipa de fotbal a SBU. O să-i întreb.

Chris Jones şi Milton Brabeck schimbară priviri înspăimântate. Să fi fost oare Al Capone naşul echipei de base-ball a FBI-ului?...

Plecară cu toţii şi se urcară în maşina cu care venise fiecare. După un sfert de oră, se opriră în faţa Cartierului General al SBU. Impresionant, imensul sediu cu patru niveluri construit din piatră roz, cu balcoane numai la etajul al doilea, ocupa un bloc întreg. Înăuntru era murdar, întunecos şi urât. Urcară la etajul al doilea unde se afla biroul generalului Radşenko. De la fereastră se zăreau cupolele catedralei Sfânta Sofia, capodoperă a artei bizantine, pe care Stalin intenţionase s-o radă de pe faţa pământului şi s-o transforme în parcare...

Malko observă o vitrină încuiată cu cheia, plină cu brichete Zippo, aşezate cu mare grijă. Teddy Atlas îi şopti lui Malko la ureche:

— Le adoră! I-am promis că o să-i fac rost de o sută cu

sigla SBU. Cu asta o să-l fac să-mi mănânce din palmă.

Generalul Baikovo reveni după câteva minute cu trei formulare completate de mână pe o hârtie gălbuie, ce păstra încă antetul KGB-ului.

În timp ce Malko le examina, generalul îl trase de o parte pe Teddy Atlas şi discutară ceva în şoaptă, apoi veniră lângă el. De-abia când ajunseră în stradă, americanul îi spuse vestea cea rea:

— Mi-a făcut o confesiune. Nimeni nu se poate atinge de Karkov Balagula în Kiev. Are prea multe relaţii şi bani. Se teme că viaţa dumneavoastră e în pericol. Ar prefera să nu rămâneţi prea mult aici.

— Am crezut că ucrainenii vă mănâncă din palmă, spuse Malko mirat.

— Aşa este, dar numai în anumite privinţe, mărturisi şeful centralei CIA. În acest caz, este vorba de o afacere *internă.* În fosta Uniune Sovietică, problema mafioţilor este extrem de delicată. Dacă scormonim puţin, ne dăm seama repede că am dat de vechile structuri: ori de Partidul Comunist, ori de KGB. Aparatcikii şi-au vândut ţara tot lor. Fiindcă încearcă să salveze aparenţele, tratează în subteran cu aceşti *deloviki.* Dacă este aşa, atunci Karkov Balagula este doar un om de paie aflat în slujba unor oameni mult mai puternici. Acest lucru ar putea explica amestecul pe care îl are în afacerea cu gazul sarin.

— Haideţi să mergem la ambasadă, îi sugeră Malko. Poate a sosit vreun răspuns de la Langley.

*

* *

Ironia sorţii a vrut ca încântătoarea clădire ce găzduia Ambasada SUA de pe Strada Koţubinskoho numărul 10, să fie fostul sediu al Partidului Comunist din cartier... Semăna cu un hotel particular, aşezat în mijlocul unei grădini şi cu

acoperişul plin de antene.

Teddy Atlas verifică biroul secretarei. Nu primise nimic.

— Am trimis mesajul ieri la miezul nopţii. Acum la Washington e abia ora cinci.

— Cred că Howard Allenwood hoinăreşte el pe undeva, conchise Malko.

Cu fiecare oră ce trecea, se îngrădea şi libertatea lui de a acţiona... Or, fără sprijinul lui Vladimir Sevcenko, era aproape neputincios. Se uită la ceas. Era ora trei, deci la Washington se făcuse deja opt dimineaţa. Trebuia să-şi mai omoare timpul măcar un ceas.

— Mă duc să dau o raită pe la apartamentul din Strada Bankivska, zise el. Poate mai culeg vreo informaţie.

Înveselit brusc, Chris Jones se ridică sprinten.

— Poate că o să vedem şi cum arată o Miss Ucraina...

Milton Brabeck scoase o revistă *Playboy* cumpărată de la hotelul *Nipru* cu o fată pe copertă care avea un piept cu o circumferinţă de o sută douăzeci de centimetri.

— Ah, aşa, făcu el dezamăgit. Ale noastre arată de o mie de ori mai bine.

Bietului Malko nu îi ardea de glume. Mai rămăseseră doar cinci zile până la expirarea ultimatumului dat de teroriştii cu sarin. Se afla la Kiev de douăzeci şi patru de ore şi nu avansase nici cât negrul sub unghie. Or, în curând va începe numărătoarea inversă pe ore, nu pe zile ca până acum...

Capitolul XII

Când se ridică de pe bancheta din spate a Mercedesului 600, Irina Bondarenko îşi depărtă coapsele atât, cât cei doi miliţieni care păzeau Banca Centrală a Ucrainei să-i poată

zări slipul din satin de culoarea fildeşului, care costase lejer salariul lor mizer câştigat în două luni de muncă. Adăugând acestui artificiu şi un surâs devastator, ea străbătu mica distanţă ce separa intrarea blocului ei de bancă. Semeaţă, cu puloverul ei galben canar, ce se vedea pe sub haina din piele şi se mula pe pieptul plin şi generos, cu cizmele fine şi cureaua lată, nu îi lipsea nimic din farmecul unui personaj din benzile desenate, cu subiect erotic. Înainte de a ajunge sub porticul clădirii, ea se întoarse şi zise:

— Boris, ai grijă să nu uiţi nimic!

Tânărul şofer blond tocmai se pregătea să scoată din portbagaj mai multe sacoşe ce reprezentau târguielile pariziene ale Irinei. Dar asta nu era tot. Se îndrăgostise pe loc de un obiect absolut insolit al arhitectului Claude Dalie, pe care îl vizita de câte ori se ducea la Paris. Era un pat „Imperial” acoperit cu o cuvertură din mătase brodată cu fire de aur şi argint, cu panglici roz tot de mătase. Nici măcar în superproducţiile hollywoodiene nu văzuse asemenea lux. Plătise fără să clipească şaptezeci de mii de dolari, dar, în schimb, primise cadou o toaletă Ludovic al XV-lea din lemn de trandafir. Se ducea în fiecare lună la Paris, risipind într-o veselie dolarii amantului său, Karkov Balagula. Se bucura de câteva avantaje fiindcă era amanta recunoscută a unui mare mafiot...

Tânăra intră în holul slab luminat unde spânzurau nişte cabluri electrice. Zugrăveala de pe pereţi se scorojise şi acum se desprindea în bucăţi mari, iar pe jos penele de păsări zburau în toate părţile luate de curent. În aer plutea un miros de varză şi de slănină râncedă. Cu toate astea, era cea mai elegantă clădire din Kiev, situată într-un cartier „select”. Irina strâmbă din nas agasată. Mirosul acesta îi aducea aminte de copilăria ei petrecută într-un sat din apropiere de Kiev. A plecat de acolo ca să lucreze la oraş şi a participat la primul concurs de frumuseţe

organizat pe vremea perestroikăi. După aceea, totul a decurs de la sine. Lucrase mai întâi ca vânzătoare într-un magazin, apoi a găsit un tânăr afacerist care i-a devenit amant. Dar acesta a făcut marea greşeală s-o ducă într-o seară la *Hollywood* ca să danseze. Irina se îmbrăcase cu o tunică din vinilin de un roşu-pompier care se mula pe trup ca a doua piele şi se oprea undeva foarte sus deasupra genunchilor.

Atunci venise un chelner şi îi invită pe amândoi la masa patronului. Privirea lui Karkov Balagula o străpunse ca un laser, observând-o în amănunt, de la gura mare şi moale, până la glezne. Irina semăna cu o madonă apetisantă, din cauza ochilor mari şi migdalaţi, ce băteau înspre albastru-verzui, a părului blond revărsat pe umeri, a nasului puţin coroiat şi a expresiei blânde. Când Balagula se ridicase ca s-o invite să viziteze împreună localul, ea nu a râs de el.

Deşi purta pantofi cu puţin toc, mafiotul nu depăşea un metru şaizeci şi îi venea fetei până la umăr. Dar statura era impresionantă, cu umeri laţi ca de docher, cu un piept bombat care se ghicea prin cămaşă. Avea alura unui animal puternic. La cap semăna cu Genghis-Han mult mai brutal, dar cu părut blond tuns scurt.

Începuse vizita cu mezaninul care domina ringul de dans. Cum ajunseră în primul con de umbră, Karkov Balagula o lipise pe Irina de un stâlp şi începu s-o frământe cu mâinile ca un orb, cotrobăind între coapse până când reuşi să-i smulgă slipul. În timp ce ea se prefăcea că se zbate, Tătarul eliberă din strânsoarea pantalonilor de catifea un membru imens în raport cu înălţimea lui, o culcă pe Irina pe o masă goală şi o străpunse dintr-un singur elan, până la rădăcină. Ţipătul fetei se pierdu în vacarmul muzicii. Din câteva mişcări de du-te-vino, Balagula termină într-o ultimă zvâcnire a bazinului, mai, mai s-o sfârtece. După aceea se aranjase şi îşi continuase vizita ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Când reveniră la masă, o miră

dispariţia însoţitorului său.

— Îl durea capul şi s-a dus acasă, o anunţă şeful de sală în timp ce îi turna o cupă de şampanie Taittinger Comtes albă din 1988.

Irina se prefăcuse că îl crede. Realitatea era că, imediat ce ajunsese la mezanin, trei gorile ale lui Balagula îl târâseră pe amantul ei până la parcare şi îi trăseseră două gloanţe în cap. În timp ce Irina îşi sărbătorea cu şampanie noul amant, corpul celuilalt era transportat cu maşina în pădurea Ivankiv, unde avea să fie îngropat lângă alte victime ale ferocităţii Tătarului.

Irina plecase de la *Hollywood* în Mercedesul 600 al lui Balagula. Nu ajunseră bine acasă la el, că o dezbrăcă din câteva mişcări şi o examină în cele mai mici detalii ca pe un armăsar. Îi cântări în palme sânii grei şi o adulmecă precum o fiară sălbatică.

În ciuda unei temeri vagi, pământie la faţă, Irina îl lăsă să facă ce voia. Asta se petrecuse acum patru ani. De atunci, viaţa ei s-a transformat într-un basm pentru oameni mari. În schimb, nu avea dreptul să pună întrebări, nici măcar atunci când amantul ei dispărea săptămâni de-a rândul, trebuia să facă exact ce îi spunea el, să-i satisfacă toate capriciile sexuale şi să se îmbrace cât mai provocator posibil. În rest, putea să facă ce voia. Karkov Balagula dorea să se ştie bine că avea cea mai frumoasa fată din Ucraina. O dusese chiar şi la operă, deşi avea oroare şi o purtase în cele mai bune restaurante din Kiev. O făcuse să descopere Moscova, Parisul, Monte-Carlo. Învăţase să joace la ruletă, să se fardeze, să-şi aleagă îmbrăcămintea fără să se uite la preţ. Balagula cumpărase un magazin în Kiev, lângă restaurantul *Studio,* ca să-şi poată cumpăra ultimele creaţii Gianni Versace, Fendi sau Cannel. Trebuia doar să intre şi să-şi aleagă... Dar ei i se părea mult mai amuzant să se ducă la Paris.

Irina Bondarenko nu îşi făcea prea multe probleme,

trezindu-se dintr-odată în Rusia aceasta postcomunistă, în care banii curgeau râuri în jurul ei. Nu îndrăznea să le spună părinţilor cât cheltuia fiindcă nu ar fi crezut-o. Le trimitea în fiecare lună câte trei sute de dolari ca să trăiască împărăteşte.

Liftul se opri la etajul al patrulea, vizavi de uşa capitonată cu piele şi asigurată cu numeroase încuietori a apartamentului ei. Din casă se auzea pisica persană mieunând. Imediat ce deschise, felina veni şi se frecă de cizmele ei. Când se aplecă s-o mângâie, se simţi luată pe sus de o mână puternică strecurată între coapse.

— *Dobreden!* zise cu voce veselă Karkov Tătarul.

Ea se întoarse stupefiată.

— Erai aici!

Stătea în picioare şi îi zâmbea, cu torsul gol şi lanţurile din aur groase de două degete ajungându-i până la stern, cu mijlocul înfăşurat într-un prosop, masiv şi sexy, cu corpul lui de culturist. Karkov fusese odinioară luptător, şi asta se vedea.

— Ai crezut că e altcineva? o întrebă el mai în glumă, mai în serios.

Irina observă în ochii lui negri o scânteie de pericol. Amantul ei era gelos foc. Exista un singur mijloc de a-i îndepărta crizele de gelozie şi de a întrerupe imediat un interogatoriu care ar fi durat ore în şir şi care ar fi putut să se termine rău...

Ea începu să se frece de prosopul lui cu mişcări lente şi imperceptibil unduioase, uitându-se fix la amantul său. În acelaşi timp, îi mângâia pieptul cu mâinile, apoi prinse mameloanele între degete, stârnind vârfurile cu o extraordinară îndemânare... Karkov Tătarul era o fiinţă simplă de felul lui. Începu să mârâie, dansând pe loc precum un urs, în timp ce, sub prosop, sexul se mărea cu o viteză uluitoare. Irina îl masă puţin, apoi zise cu o privire rugătoare:

— Îmi place cum te exciţi.

Cu un gest brutal, el îşi smulse prosopul, iar Irina, fără să-şi scoată măcar haina de piele, se lăsă imediat în genunchi pe mocheta pufoasă şi afundă încet membrul congestionat în gura imensă. Fascinat, Karkov Balagula îşi privea sexul absorbit de buzele elastice. Era tot la fel de plăcut ca senzaţia în sine. Mulţumind cerului că a dat peste o secătură atât de minunată, care ştia să se poarte ca cea mai ascultătoare târfă, îi scoase haina şi începu să-i frământe sânii cu ambele mâini peste puloverul ei galben canar. În culmea plăcerii, prinse capul blond şi începu să-l mişte în sus şi-n jos, afundându-se în gura primitoare cât putea demult.

Era pe punctul de a termina, când Irina se smulse şi ridică spre el o privire zglobie, întrebându-l:

— Ce mi-ai adus de pe unde ai umblat?

Gata să-l apuce apoplexia, Karkov Tătarul răcni plin de ciudă. Scorpia ştia cum să-l manevreze! O apucă pe Irina de mijloc, o ridică şi, din câţiva paşi, ajunse în dormitor şi o aruncă în pat. Ea ateriză cu picioarele desfăcute. Amantul îi smulse minunatul slip de satin, care îi făcuse pe cei doi miliţieni să viseze frumos, şi se afundă în pântece dintr-un singur elan. Irina se arcui. Iubitul ei era atât de puternic încât, după fiecare despărţire mai lungă, ea suferea când o pătrundea. Însă, numai simpla vedere a sexului şi acest simulacru de viol o transformau pe dată într-un vulcan. Stând în picioare la marginea patului, Karkov Tătarul îi ridică fetei picioarele şi o exploră cu mişcări ample ale bazinului, însoţite de strigătele Irinei.

— Opreşte-te! Mă doare!

Nu era adevărat. Se simţea minunat, însă aceasta era regula jocului.

— O să te fac să te doară şi mai rău! mârâi Balagula.

Se retrase, o răsturnă pe Irina cu faţa în jos şi, practic cu un avânt, se lungi peste trupul care se unduia ca şi cum

ar fi vrut să-i scape. Reuşi totuşi să nimerească şanţul dintre fese şi se afundă dintr-odată până la rădăcină. De data asta Irina ţipă de-a binelea, căci amantul ei n-a avut milă. Simţindu-şi sexul încorsetat în teaca strâmtă, acest lucru îi provocă o senzaţie atât de puternică, încât o mai violă puţin, apoi se răspândi înăuntru. După această explozie, mai execută câteva mişcări de du-te-vino între fesele apetisante.

Ritualul fusese îndeplinit. De fiecare dată când se revedeau, el se bucura de toate orificiile. Era ca un fel de inventar... Irinei îi plăcea forţa lui bestială. Karkov se smulse brusc din ea şi îi zise:

— Acum că am terminat cu baia, mă duc să fac şi puţină saună.

Rămasă singură, Irina se dezbrăcă, îşi puse un halat din satin şi îşi prepară un Cointreau-Caïpirinha, cu lămâie verde şi gheaţă pisată. De când văzuse şi altă lume, în afară de votcă, descoperise o grămadă de lucruri sofisticate...

Oftă de uşurare când mângâie un alt obiect achiziţionat de la decoratorul Claude Dalie, o minunată sofa cu pernuţe din mătase galbenă şi catifea verde care o făcea să se simtă Ecaterina, împărăteasa Rusiei. Cele cinci calorifere răspândeau în casă o căldură plăcută. Se simţea bine. Totul era nou, scump şi luxos.

*
* *

Malko ajunse în capătul Străzii Bankivska, la numărul 15. Cartierul Peciersk ce se întindea pe una dintre colinele Kievului avea un farmec aparte, cu străduţele în pantă, cu trotuarele acoperite cu zăpadă şi casele vechi cu tencuiala decolorată. Bineînţeles că nu erau întreţinute, însă o anumită grandoare plutea totuşi în aer.

Coborî din maşina Neva pe care i-o împrumutase Teddy

Atlas ca să nu atragă atenţia şi trecu pe sub portic. Zări cutiile de scrisori cu numerele apartamentelor şi interfoanele, dar nu era niciun nume. Pe casa scărilor era întuneric, firele electrice atârnau peste tot, iar pe hol era praf şi mizerie... Lui Malko îi venea greu să creadă că un om cu puterea şi cu reputaţia lui Balagula putea să trăiască aici. Aşa o fi în fosta Uniune Sovietică. Normele erau total diferite.

Malko nu avu curajul să urce la etajul al patrulea şi se întoarse la maşină cuprins de deznădejde. Fără ajutorul lui Vladimir Sevcenko, misiunea lui era condamnată.

Chris Jones şi Milton Brabeck se uitau năuci la străzile înzăpezite, la puţinele magazine care semănau cu nişte băcănii săteşti, la oamenii încotoşmănaţi şi la tramvaie. De departe, Niprul îngheţat semăna cu un şarpe imens şi alb care se pierdea în peisajul hibernal. Malko nu slăbea din ochi telefonul portabil primit de la Teddy Atlas. În fiecare moment se temea că va suna şi va primi vestea cea rea... Bineînţeles că Vladimir Sevcenko nu era persoana ideală căreia să-i încredinţezi un secret de stat, dar era o soluţie mai bună decât o catastrofă.

Când intră din nou în biroul lui Teddy Atlas, acesta fuma nervos o ţigară. Îl primi pe Malko cu un zâmbet rece.

— Tot n-am primit nimic! Am mai trimis un mesaj la Langley.

Acolo era unsprezece dimineaţa. Băură puţin ceai în timp ce se uitau la CNN ca să treacă timpul mai repede. Pe Malko îl mai frământa o întrebare. Dacă reuşeau să-l localizeze pe Balagula şi să ajungă la el, cum puteau ei să-l neutralizeze? Nici nu se punea problema să conlucreze oficial cu ucrainenii. Numai un tip ca Sevcenko dispunea de logistica necesară...

*

* *

Karkov Tătarul ieşi din saună roşu ca racul sub privirea tandră a Irinei care se mulţumise doar cu un duş. Îi întinse telefonul portabil care suna. Balagula nu folosea niciodată telefoanele obişnuite ca să nu poată fi localizat.

Aşezat pe un taburet, asculta în linişte. Irina părăsise discret baia. Nu voia să se amestece în treburile amantului ei... Timp de două ore, acesta stătuse în baie, iar ea pregătise un borş şi caviar cumpărat de la Paris de la magazinul Petrossian. O ruinase, dar era incomparabil mai bun decât ceea ce se găsea în Kiev. Soneria ascuţită a celularului ţârâia întruna. Uneori auzea vocea gravă a iubitului, fără să înţeleagă ce spune. Când veni lângă el, i se păru îngândurat.

— Nu ai vorbit cu nimeni?

Ea râse.

— Eşti gelos!

El clătină din cap.

— Nu pe fundul tău, o contrazise el cu eleganţă. Nu te-a urmărit nimeni de la aeroport?

Ea făcu ochii mari.

— Nu cred. Întreabă-l pe Boris. De ce?

— Aşa, i-o tăie el.

El nu-i vorbea niciodată despre afacerile lui, deşi legătura lor era diferită de aceea a celorlalţi mafioţi şi iubitele lor. Aceştia îşi împărţeau timpul între familie şi cuceririle uşoare. În schimb, Irina ocupa un loc aparte în viaţa lui Karkov, lucru rar întâlnit în mediile în care, de regulă, femeile ca ea nu contau. Dar, în felul lui, Balagula era nebun după ea, şi fata ştia acest lucru.

Se aşezară la masă, iar cutia cu Beluga Petrossian de două sute cincizeci de grame nu le ajunse nici pe o măsea. La fel şi sticla de votcă. După ce mai dădu nişte telefoane, Karkov Tătarul se lungi pe patul mare.

— Să nu spui nimănui că eu sunt în Kiev, zise el deodată.

Irina îşi zise în sinea ei că era cam ciudat, dar nu spuse

nimic. Ca să mai destindă puţin atmosfera, îl întrebă:

— Vrei să vezi ce mi-am adus de la Paris?

De obicei, îi plăcea la nebunie s-o vadă defilând prin faţa lui într-o rochie nouă fiindcă îi venea cheful s-o posede imediat, chit că abia făcuseră dragoste. Acum se mulţumi doar să mormăie ceva şi îşi luă altă sticlă de votcă. Irina se instală confortabil în salon cu ultimul roman de la editura *Harlequin...* După un timp, auzi sforăituri în camera de alături şi se duse să vadă ce se întâmplă. Karkov Balagula dormea dus în încăperea supraîncălzită şi vorbea în somn. Sticla de votcă era goală... Irina se apropie şi desluşi câteva cuvinte.

— Am făcut o prostie! Am dat-o în bară...

Ea îi atinse uşor pieptul, iar el se trezi tresărind. Din reflex, se repezi la noptieră să ia pistolul Makarov. Apoi o zări pe Irina şi căzu la loc obosit. În acest apartament cu uşa blindată, nu avea de ce să se teamă. Fata îşi dădu seama că nu văzuse afară cele cinci BMW-uri în care stăteau de obicei gărzile ei de corp. Toţi erau nişte indivizi feroce, foşti paraşutişti în Afganistan. Karkov Balagula se frecă la ochi.

— Ai vrea să mergi undeva la soare? o întrebă el.

— În Florida?

Era visul ei.

— Nu, nu în Florida, mai repede în Brazilia... Până atunci, du-te diseară la *Hollywood* să-i duci o scrisoare lui Avdişev.

— Nu poţi să vii şi tu?

— Nu. Anunţă-i pe Grivana şi pe Mişa. Te vor însoţi ei. Spune-le că sunt plecat din oraş.

Grivana şi Mişa erau doi dansatori tineri care dădeau spectacole la *Hollywood.* Homosexuali şi frumoşi ca nişte zei, o învăţau pe Irina să danseze când aveau timp liber. Grivana[36] căpătase porecla de la părul lung care îi cădea

---

36 *Coamă, în limba ucraineană (n.a.)*

pe umeri ca lui Iisus Hristos.

Irina nu spuse nimic. Era prima oară când amantul ei îi cerea să se ducă singură la *Hollywood.* Într-adevăr se petrecuse ceva neobişnuit.

Capitolul XIII

Malko şi Teddy Atlas se uitau la textul care ieşea din maşina de decodat, trimis direct de la Langley. Făcea parte din categoria „flash”, urgenţă absolută. Un sunet strident ce se auzise din sala de transmisiuni îi avertizase pe la ora şase şi jumătate dimineaţa. Cele două cuvinte de la început îi liniştiră: *„We authorize...”* Totuşi, Malko citi în continuare mesajul de la Casa Albă, preluat apoi de CIA. Era mai degrabă ambiguu. Într-adevăr i se acorda permisiunea să-i dezvăluie lui Vladimir Sevcenko adevărul în legătură cu Operaţiunea Lucifer, însă o frază mai alambicată îi sugera că în cazul în care va exista o divulgare publică, CIA ar putea să-l facă răspunzător de toate exfiltrările...

Uşurat, Teddy Atlas îşi aprinse o ţigară. Îşi reluase expresia şugubeaţă, aproape copilăroasă.

— Birocraţii ăştia ar trebui să iasă mai des pe teren... zise el deodată. Bine, e rândul dumneavoastră să jucaţi. Eu vă voi pune la dispoziţie toată logistica din centrală, ceea ce nu înseamnă mare lucru. Dacă se pregăteşte o operaţiune paramilitară, am autorizarea să fac apel la o bază US Air Force din Ungaria.

— Am putea chiar să ocupăm şi Ucraina, observă Malko. Nemţii au făcut-o deja în 1941, dar nu le-a prea purtat

noroc.

Teddy Atlas zâmbi, apoi suflă fumul afară.

— Fiţi foarte atent. Karkov Balagula este un tip extrem de periculos. Dacă doriţi, putem chema şi alte „doicuţe”.

— Mă mulţumesc cu Chris şi Milton şi cu „produsele locale”, zise Malko. Nu am venit la război. Probabil că Balagula se află încă în Statele Unite. Sau la Moscova. Sau în altă parte. Deocamdată mă duc să-i dau vestea cea bună lui Vladimir Sevcenko.

— Prea bine. Ţineţi-mă la curent.

*

* *

Numai în cămaşă, Vladimir Sevcenko se legăna ca un urs în fotoliu, trăgând dintr-un trabuc cubanez, cu picioarele cocoţate pe un superb birou Ludovic al XV-lea, cumpărat de la Claude Dalie. Îl ascultase pe Malko fără să-l întrerupă şi fără să exprime cea mai mică nedumerire. În biroul secretarelor, care îşi reluase aspectul obişnuit, Chris şi Milton le zâmbeau „omologilor” ceceni. Chris îi oferise lui Djokar o superbă brichetă Zippo pentru colecţie, iar roşcovanul nu se mai sătura să o rotească între degetele lui groase.

— N-aş fi crezut niciodată o poveste ca asta, zise în sfârşit Vladimir Sevcenko. Credeam că e vorba de droguri, de contrabandă cu arme nucleare cu Iranul. Aici sunt mulţi iranieni. Dar la aşa ceva nu m-am gândit... Nu văd de ce s-a amestecat Karkov în treaba asta...

— Pentru bani? sugeră Malko.

Ucraineanul clătină încetişor din cap.

— Poate să câştige mult mai mult fără niciun risc. Numai cazinourile îi aduc două milioane de dolari pe lună. Bineînţeles că are şi cheltuieli. Nu, face doar un serviciu. Pe la noi, toate treburile merg cam aşa. Nu-i poţi refuza un serviciu unui prieten.

— Ce prieten i-ar fi putut cere să împrăştie sarin în New York?

Ucraineanul se uită chiorâş la Malko.

— Când am fost în Iugoslavia, am întâlnit o grămadă de sârbi smintiţi în stare să facă asemenea lucruri. Numai că aceştia sunt *politicieni*, nu oameni de afaceri. La Kiev nu am văzut aşa ceva. La urma urmei, Karkov Balagula nu are nicio legătură cu ei... E o treabă politică la mijloc.

— Cui a vrut Karkov Balagula să-i facă acest serviciu? insistă Malko.

— Oamenilor care îl ajută în afaceri... Aici poate foarte bine să fie chiar şeful SBU. Dar Balagula nu are aşa mare nevoie de ei ca să accepte o învoială ca asta. Nicio persoană cu bun-simţ nu îşi asumă riscul enorm să asmută o Americă întreagă pe urmele lui. În concluzie, vine din cu totul altă parte.

— De la Moscova?

— Da, s-ar putea. Grosul profitului obţinut de Tătar vine din afacerile cu petrol. Puţini oameni ştiu acest lucru.

— Din petrol? întrebă Malko surprins.

Se gândise mai degrabă la arme sau la droguri.

— Da, confirmă Sevcenko. „Tatarin” s-a băgat în multe chestii, ca toată lumea de teapa lui: extorcare de fonduri, prostituţie, jocuri de noroc, stupefiante. Acum trei ani, a înfiinţat, prin reprezentanţi, o societate de import-export pentru produse petroliere. Cumpără petrol brut din Rusia, îl rafinează în Ucraina şi îl vinde tot în Rusia, în Ucraina sau în străinătate. Pe hârtie, totul pare foarte simplu şi nu necesită multă bătaie de cap. Nu vede petrolul niciodată, şi nici ceea ce iese din rafinării. Are nevoie doar de nişte relaţii la Moscova ca să obţină licenţa de export pentru petrolul rus. Dar de relaţii *sus-puse.* Cu o licenţă ca asta, oricine poate să facă avere. În Ucraina, totul e floare la ureche: rafinăriile nu au un strop de petrol ca să-l prelucreze. Iar pentru asta, nu pretind mare lucru.

Telefonul îl întrerupse, lăsând timp lui Malko să reflecteze. Ceea ce povestea Sevcenko era mai mult decât îngrijorător, deoarece complotul venea din sferele înalte de la Moscova. Acest lucru însemna că războiul rece a reînceput, mult mai viclean, bazat pe bunele şi vechile metode ale KGB-ului. Când nu poţi să ataci duşmanul pe faţă, atunci treci la înţelegeri subterane. Dacă Ali Agça ar fi reuşit să-l omoare pe papă, Polonia ar fi recăzut imediat în noaptea comunistă pentru multă vreme de-acum încolo... Vladimir Sevcenko închise telefonul.

— Să fie oare KGB-ul? continuă Malko.

— KGB-ul nu mai există, acum e FSB. Nu cred că un organism oficial rus să se implice într-o poveste ca asta. Mai mult, nici nu se ştie cine comandă acum la Kremlin. Există mulţi nebuni furioşi, persoane care urăsc Statele Unite, care vor să răzbune onoarea ruşilor, care se cred în secolul al XIX-lea, când sârbii apărau creştinătatea de turci... În vechea mea casă,[37] mai sunt încă destui ofiţeri care consideră că războiul rece ar trebui să reînceapă.

Malko nu îşi lua ochii de la Vladimir Sevcenko. Se întrebase de la bun început de ce s-a amestecat un mafiot într-o treabă ca terorismul politic. Sevcenko îi dădea un răspuns posibil. Ucraineanul arătă cu indexul butucănos spre ei.

— Acum îţi pun o întrebare. Să presupunem că îl găsim pe „Tatarin”. Îl omorâm?

Făcu gestul prin care mimă că îi trage un glonţ în cap.

— Nu, răspunse Malko, trebuie să ajungem la sponsor.

— Deci, să vorbim cu Tătarul.

Malko se uită la el surprins.

— Crezi că ar fi posibil? Karkov Balagula ştie că CIA şi FBI-ul sunt pe urmele lui, ca de altfel tot ce înseamnă puterea americană. Doar nu e nebun. Noi nu putem apela la SBU.

---

37 *GRU (n.a.)*

Vladimir Sevcenko se abţinu să nu pufnească în râs.

— Aici suntem în Ucraina! SBU nu se va distra să-i facă rău unui om care pune pe roate toate rafinăriile din ţară. E iarnă, este nevoie de căldură, deci nu îi este frică. Fireşte că la New York e altfel. Aici, ţie trebuie să-ţi fie teamă. Există totuşi şi o parte bună... Nu aveţi conflicte *serioase.* Nici el nu îţi datorează bani ţie, nici tu lui, nu vă disputaţi teritorii, nu i-ai luat femeia, deci nu aveţi nimic de împărţit, aşa că poţi să vorbeşti cu el.

Era o perspectivă neaşteptată.

— Cum? întrebă Malko.

— Cu ajutorul meu, zise Vladimir Sevcenko adresându-i un zâmbet larg. „Tatarin” mă cunoaşte. Nu am lucrat niciodată împreună, dar nu am avut conflicte. Dacă îi transmit că vreau să vorbesc cu el, voi obţine un răspuns. După aceea, te descurci.

— În mod sigur nu se gândeşte că a fost identificat, sublinie Malko. Asta ar schimba lucrurile în favoarea lui.

— Ai înţeles tot ce ţi-am spus! strigă Sevcenko. Acum vine problema cea mai grea. Tu îi oferi frumuşel un paşaport american, o grămadă de dolari, iar el opreşte totul.

Lui Malko îi veni în minte următoarea lozincă: „Nu discutăm cu teroriştii!” Proclamaţie batjocorită într-o veselie de toate statele de pe pământ. Vladimir Sevcenko era un om pragmatic.

— În seara asta cinăm la *Hollywood,* zise ucraineanul. Cârciuma este a Tătarului, dar e administrată de mâna lui dreaptă, Iuri Avdişev. Mă ştie. Îndată ce va afla că sunt acolo, va veni să mă salute. Atunci, îi voi transmite mesajul. Iuri are numărul celularului lui „Tatarin”, aşa că îl poate găsi oriunde. Organizez o *razborka*[38] şi vorbeşti cu el atunci.

— Foarte bine, spuse Malko, o să-l anunţ şi pe Teddy

38 *Întrevedere (n.a.)*

Atlas.

*
* *

Locul era sinistru, înconjurat de depozite, de terenuri virane, de străzi neluminate ca lumea. Aceasta era periferia din nord-estul oraşului Kiev. Malko se urcă în Mercedesul 600 blindat alături de Vladimir Sevcenko. Conducea Djokar, iar Abbi stătea lângă el. În spatele lor, Chris şi Milton veneau cu Chevroletul ambasadei, condus de Viktor, şoferul mucalit.

— Am ajuns! spuse Vladimir Sevcenko.

Firma cu litere mari şi luminoase agăţată de acoperişul clădirii anunţa barul de noapte, *Hollywood*, situat în capătul interminabilei străzi Frunze.

Opriră într-un parching, pe trei sferturi neocupat, aproape de intrare. Viktor veni şi-i şopti ceva la ureche lui Vladimir Sevcenko. Acesta ridică din umeri.

— Ce-a spus? îl întrebă Malko.

— Zice că am fost urmăriţi... *Nicevo!*

Înainte de a intra în bar, ucraineanul îi şopti lui Malko:

— Aici toată lumea e obligată să-şi ducă hainele la vestiar. Spune-le prietenilor tăi să păstreze cadourile de la mine...

Malko le transmise mesajul. Djokar şi Abbi ascunseseră deja artileria sub puloverele groase. În faţa casei se afla vestiarul. Cuminte, Djokar cumpără bilete pentru toată lumea. Lăsară paltoanele la garderobă. Nu puteau discuta între ei din cauza muzicii asurzitoare ce ţâşnea din difuzoarele imense. După ce trecuseră de primul control, în dreapta lor, zăriră mai multe săli de biliard, aparate de schimbat monede şi un magazin. Chris Jones rămase îndelung pironit în faţa unei perechi de pantofi care costau

patruzeci şi şase de milioane de cupoane. Erau totuşi din piele de crocodil. În ringul de dans încăpeau lejer trei sute de persoane, iar în jurul lui erau aşezate mesele cu estrada în spate şi cabina disc-jockey-ului. La mezanin, erau tot atâtea locuri ca şi jos. Parcă erau în America, nu în Ucraina! Pe un ecran imens era un clip cu Michael Jackson, estrada era înconjurată cu reclame de la Coca-Cola, iar deasupra străjuia o enormă sticlă gonflabilă de votcă Smirnoff, veghindu-i parcă pe dansatori. Vladimir alese o masă mai aproape de bar, iar pe gorile le aşeză lângă ei. O chelneriţă care părea venită direct dintr-un bordel din 1900, cu un decolteu pătrat şi ciorapi negri gen plasă, aduse imediat o sticlă de *Defender,* una de votcă Absolut şi una mare de doi litri de şampanie Taittinger Comtes rosé, din 1986... Numai migdalele erau ucrainene. La *Hollywood,* stilul de viaţă american era la mare cinste. La magazin nu se vindeau şepci, ci ultimul model de brichete Zippo cu bine cunoscuta siglă Harley Davidson.

Fiind în mare vervă, Vladimir Sevcenko mângâie crupa picoliţei, apoi o apucă de coapsă şi o forţă să se aplece spre el ca să-i şoptească ceva la ureche.

— Mi-am rezervat-o puţin mai încolo, zise el.

Din fericire, Chris şi Milton nu înţelegeau deloc rusa. Cu ochii cât cepele, analizau acest straniu local...

— Parcă am fi la noi, observă Milton Brabeck.

Chris Jones destupă o sticlă de *Defender* şi o adulmecă.

— Ai dreptate, confirmă el.

Picoliţa se întoarse cu o sticlă de coniac Gaston de Lagrange VSOP şi una de Perrier pentru Vladimir care îşi pregăti imediat un cocteil bine garnisit.

Şase bărbaţi se aşezară la masa vecină, îmbrăcaţi toţi cu canadiene şi pulovere groase, nebărbieriţi, cu mutre de lichele. Fiecare avea telefonul lui portabil. Sticle de tot felul începură să apară pe masă şi ciocniră imediat. Nu se auzea decât clinchetul paharelor. Mai mâncau, mai

glumeau în şoaptă, mai dădeau câte un telefon, dar nu dădeau nicio atenţie spectacolului. Vladimir Sevcenko îi explică lui Malko tot cu voce joasă:

— Sunt nişte *recketiri.*[39] Lucrează pentru „Tatarin”.

— Cum procedăm?

— Bem şi privim fetele frumoase, făcu ucraineanul. În mod sigur Iuri Avdişev va coborî să vorbească cu noi.

Spectacolul începu, o palidă imitaţie a show-ului de la *Lido,* cu fete frumoase de picau, dar slabe ca dansatoare. Publicul – format numai din bărbaţi – îşi bătea joc de ele, dar nu-şi lua ochii de la fesele strânse în vinilin fluorescent. După spectacol, ringul de dans fusese invadat. Fetele dansau între ele sau cu clienţi, frecându-se de aceştia fără să se mişte din loc. Atmosfera începuse să devină sordidă. La masa de alături, paharele erau ciocnite întruna. Vladimir Sevcenko dădea semne de nerăbdare.

— Dacă *feta svimia*[40] nu coboară în cinci minute, o-ntindem, şuieră el printre dinţi. Au camere de luat vederi peste tot, deci ştie că sunt aici.

Chris Jones îi dădu imediat un cot lui Malko.

— Ia uitaţi-vă acolo, pe scară!

O blondă grozavă tocmai cobora treptele. Avea figură de madonă şi un corp de zeiţă pus în valoare de o rochie neagră foarte mulată, brodată cu mai multe rânduri de perle cusute de material. Înainta cu un mers semeţ, escortată de doi efebi prea frumoşi ca să fie cinstiţi, zvelţi şi musculoşi. Unul dintre ei avea părul aproape la fel de lung ca al blondinei. Trecură pe lângă masa lor, iar Malko reuşi să admire în treacăt crupa de vis şi picioarele lungi manechin. Cei trei se îndreptau spre ieşire. Vecinii lor de masă se ridicară toţi o dată şi îi urmară.

— Este Irina, amanta Tătarului, zise încetişor Vladimir Sevcenko.

---

39 *Gangsteri (n.a.)*

40 *Porcul ăla (n.a.)*

Când ajunseră la uşă, motanul cu plete puse pe umerii blondinei o haină foarte lungă de samur. Ea se făcu nevăzută în noapte precum o prinţesă. Karkov Tătarul avea gusturi bune...

— Înseamnă că Balagula e în Kiev? întrebă Malko.

— Nu prea cred, nu am văzut maşinile celor care îl păzesc, răspunse ucraineanul. Întotdeauna vine însoţit de cinci BMW-uri, doar aşa, ca să impresioneze, căci nu îndrăzneşte nimeni să-l atace. Cred că Irina a venit la Iuri Avdişev. De aceea nu a venit să vorbească cu mine.

— Ce caută băieţii ăia cu ea?

— Sunt nişte dansatori pederaşti, făcu Sevcenko dezgustat. Tătarul nu o lasă să plece singură de acasă. Dacă e cu ei, nu se teme de nimic.

— Este foarte frumoasă.

— A fost Miss Ucraina, observă cu un râs libidinos Vladimir Sevcenko, dar în general pe la noi femeile sunt foarte frumoase. Pot să vă găsesc zece ca ea.

Lui Malko îi venea să-l întrebe de ce atunci când l-a cunoscut la Viena era însoţit de oribila Hildegarde Feldbach, bătrâna păpuşă Bărbie...

Se scurseseră zece minute. Plictisit, Sevcenko îi făcu semn picoliţei. Îi strecură o bancnotă de zece dolari.

— Du-te sus la Iuri şi spune-i că a venit prietenul lui, Volodia.

O plesni peste lese ca să plece mai repede. Fata se întoarse numaidecât.

— Iuri Avdişev nu e aici în seara asta, zise ea.

Malko avu senzaţia că ucraineanul îi va trage o palmă, dar se abţinu şi mormăi:

— *Dobre, dobre...*

Îndată ce fata se îndepărtă, izbucni:

— *Ebani!*[41]

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

---

41 *Imbecilul! (n.a.)*

— S-a întâmplat că imbecilul ăsta de Avdişev i-a ordonat să spună că nu e aici.

— Poate că aşa e!

— *Niet!* Este întotdeauna aici. El ţine socotelile cazinoului. Iar micuţa Irina a fost la el. Altminteri, nu avea ce să caute sus.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Dar nu-mi place...

Vladimir Sevcenko îşi pierduse puţin din siguranţa de la început. Se gândea în timp ce molfăia ţigara.

— Mă duc sus, zise el. Altfel, îmi stric reputaţia, iar aici, când îţi strici reputaţia...

Tocmai se pregătea să se ridice când apăru Teddy Atlas, la fel de zâmbitor şi cu părul în ochi. Veni la masa lor şi se aşeză lângă Malko. El observă imediat expresia din privirea americanului care nu se prea potrivea cu zâmbetul afişat. Îi şopti lui Malko cu voce egală:

— Când veneam, am surprins o discuţie în parcare. Erau oamenii lui Karkov Balagula. Vă aşteaptă la ieşire ca să vă omoare.

Capitolul XIV

Teddy Atlas era alb ca varul. După ce se descărcă, zări sticla de *Defender* şi îşi turnă o porţie dublă de scotch pe care o dădu pe gât dintr-odată. Din obişnuinţă, Malko aruncă o privire spre masa goală de lângă ei. Iată de ce gangsterii îşi stricaseră petrecerea.

Se uită şi la figura lui Vladimir care auzise şi el

avertismentul. Ucraineanul era la fel de nepăsător ca un jucător de pocher căruia îi veniseră patru şi deodată. Dansatoarele evoluau din nou pe scenă pe o muzică de rock’n roll.

Brusc, Vladimir Sevcenko şuieră printre dinţi:

— Nemernicul de Avdişev o să ne-o plătească!

Muşchii maxilarului puternic se încordau sub piele, iar ochii se transformară în două linii. Malko, intrigat, îl întrebă pe Teddy Atlas:

— Sunteţi sigur?

— Când am venit cu bătrâna mea Neva, începu americanul, am văzut nişte tipi care se fâţâiau prin parcare. Doi avea Kalaşnikovuri... Am oprit special lângă ei. Când am coborât, au aţintit armele asupra mea. După aceea, altul vorbea cu o chelneriţă la intrare şi l-am auzit spunând: „Ne anunţi imediat ce afurisitul ăla de Sevcenko achită nota de plată.”

— Dacă e aşa, de ce nu ne atacă aici? întrebă Malko.

— Asta ar însemna să le închidă cârciuma, explică ucraineanul. Toate conturile se reglează în parchinguri.

Malko le făcu un semn discret lui Chris şi Milton şi îi puse în temă.

— Avem tot ce ne trebuie, zise gorila. Abbi şi Djokar, la fel.

— Cam uşurel pentru oamenii cu Kalaşnikovuri care ne aşteaptă în parcare, zise scurt Malko. În plus, asta nu e răfuială între bande.

Vladimir Sevcenko îi spuse la ureche:

— Ai dreptate! Vom proceda altfel. Mai întâi, ne ducem să ne luăm hainele de la vestiar şi ne prefacem că plecăm. Aşa vom fi siguri că ceilalţi rămân în parcare.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, continuă ucraineanul cu un zâmbet răutăcios, o să-i facem o vizită nemernicului de Iuri Avdişev. Aici mă laşi pe mine să acţionez. Dacă ne cred

slabi, mâine vom zăcea aici morţi cu toţii.

Imediat, Vladimir Sevcenko ceru nota de plată, o achită cu un teanc gros de bancnote, se opri la bar să-şi cumpere un trabuc, apoi se îndreptă fără grabă spre vestiare. Garderoba era gratuită, aşa cum a fost întotdeauna în Rusia. Se îmbrăcară cu paltoanele, în timp ce Teddy Atlas, cu veşnica lui haină din piele, se duse în parcare.

— Vă aştept în maşină, zise el.

Vladimir Sevcenko scoase trabucul din gură şi i se adresă lui Malko:

— O luăm din loc.

Lăsându-l pe Viktor lângă un aparat pentru schimbat monede, cei şase bărbaţi veniră din nou la intrare.

— Am uitat ceva, îi spuse ucraineanul paznicului care, văzând atâta desfăşurare de forţe, se postă în faţa lor ca să le bareze drumul.

Trecură pe lângă bar ca să ajungă la scara ce urca la mezanin. Când se văzură sus, Vladimir Sevcenko o luă la stânga, parcurse vreo zece metri şi se opri în faţa unei uşi capitonate cu piele neagră pe care scria în ruseşte: „Intrarea strict interzisă.”

Ucraineanul scoase un pistol masiv şi deschise. Malko venea în urma lui. El zări un tânăr blond tuns periuţă, care se zgâia la televizorul de pe birou. La îndemână, avea un Kalaşnikov cu mâner rabatabil, cu trei încărcătoare puse unul lângă altul.

Ridică capul şi se pomeni cu ţeava pistolului în faţă. Vladimir Sevcenko dădu un brânci Kalaşnikovului care se prăvăli pe podea. În spatele ucraineanului se strecurară şi cele patru gorile cu armele pregătite, ocupând încăperea. Tânărul blond rămase locului ca lovit de trăsnet.

Dintr-un salt, Vladimir Sevcenko ajunse la cea de-a doua uşă pe care o împinse. Malko zări un bărbat solid, năsos, cu părul negru şi rar. Era îmbrăcat cu un pulover vechi de culoare gri, strâns pe pieptul puternic, iar în mâinile

butucănoase avea un telefon. Tot peretele din spate era împânzit cu ecrane de supraveghere. Vizavi, pe o canapea joasă, stăteau încă două gorile numai în tricou, cu jeanşi şi bascheţi care se uitau la un televizor cu sonorul dat la minim.

Când nepoftiţii dădură buzna în încăpere, cei trei bărbaţi rămaseră încremeniţi. Solidul închise telefonul.

— *Dobreden*, Iuri, zise Vladimir Sevcenko.

Omul deschise gura să spună ceva. Dar Vladimir Sevcenko îi şi întoarse spatele. Cu calm, ca la un stand de tir, ochi capul blondului de lângă primul birou şi apăsă pe trăgaciul pistolului Makarov. Împuşcătura fu asurzitoare. Ţeasta tânărului blond explodă. Glonţul îl nimeri direct în faţă, zdrobindu-i oasele şi ieşind prin ceafă cu o parte din creier. Căzu secerat pe o parte după birou. Şocat că îl omorâse atât de brutal, Malko nici nu avu timp să se împotrivească. Vladimir Sevcenko îi zise cu voce egală:

— Spune-le cecenilor tăi să păzească uşa dinspre culoar. Dacă vin ceilalţi, să tragă primii.

Malko le traduse cu glas stins lui Chris şi Milton care se retraseră sideraţi. Solidul rămase nemişcat cu amândouă mâinile pe birou. Dar ochii mari şi negri, lipsiţi de expresie, nu-l slăbeau o clipă pe Sevcenko. Acesta se apropie cu pistolul în mână, iar Abbi şi Djokar îl acopereau.

— Iuri, sunt foarte furios pe tine! Ţi-am trimis un mesaj şi tu l-ai nesocotit! Mi-ai trimis vorbă că nu eşti aici.

Malko văzu mărul lui Adam cum se plimbă în sus şi-n jos. Reuşi să schiţeze un zâmbet care se transformă în strâmbătură şi îi zise indignat:

— Nu a venit nimeni să mă anunţe! Cui i-ai spus?

— Fetei care m-a servit, Tatianei.

Iuri Avdişev făcu un gest liniştitor.

— Nu a îndrăznit să-mi transmită mesajul.

Vladimir Sevcenko clătină din cap prefăcându-se că îl

crede, apoi îndreptă ţeava pistolului către cele douăsprezece ecrane care filmau toate punctele strategice din local.

— Iuri, nu ai văzut când am sosit? Ce, ai dat în orbul găinilor?

— Cred că eram la telefon. Altminteri, aş fi venit să te salut.

Fără să răspundă, Vladimir Sevcenko scoase ţigara din gură şi o stinse tacticos de tâmpla lui Iuri Avdişev. Acesta se dădu înapoi ţipând de durere.

Calm, Sevcenko puse din nou ţigara în gură şi trase de două ori ca să vadă dacă nu s-a stins, apoi zise pe un ton ameninţător:

— Iuri, nu face pe deşteptul cu mine!

Avdişev îşi tampona uşor arsura, strâmbându-se de durere. Ucraineanul reluă netulburat:

— Probabil că te întrebi ce caut aici?

Iuri îi aruncă o privire plină de ură şi bolborosi un răspuns neînţeles. Arătându-l pe Malko, Sevcenko zise:

— Prietenul meu vrea să vorbească cu Tătarul despre o afacere importantă. Unde este?

Toată lumea părea ca a uitat de cadavrul din camera de alături. Cele două gorile ale lui Avdişev rămaseră nemişcate ca nişte statui de ceară, sub privirile vigilente ale cecenilor. Iuri depărtă mâinile într-un gest de neputinţă.

— Vladimir, ştii foarte bine că nu stă într-un loc, se mişcă întruna. Nu-mi spune niciodată unde se duce. Nu l-am văzut cam de multişor…

Vladimir îi zâmbi suflând fumul afară.

— Iuri, e primul adevăr pe care mi-l spui. Dar ştii cum să dau de el, nu-i aşa?

— Nu, el mă sună întotdeauna.

Vladimir Sevcenko dădu iarăşi din cap ca şi când ar medita asupra răspunsului interlocutorului său. Tăcerea se

prelungi câteva secunde, tulburată doar de muzica ce venea din ringul de dans, atât de tare încât pătrundea prin pereţii insonorizanţi ai biroului. Apoi, cu un gest calm şi degajat, Vladimir Sevcenko întinse braţul ochind una dintre gorilele aşezate pe banchetă şi apăsă pe trăgaci.

În acest spaţiu îngust, împuşcătura se auzi şi mai asurzitoare. Gorila avea capul dat pe spate, cu fruntea zdrobită. Într-o clipită, faţa bărbatului se transformă într-o mască sângerândă. Partenerul său se dădu repede în lături, ca şi cum moartea ar fi contagioasă.

Vladimir Sevcenko se răsuci pe călcâie. Iuri Avdişev se făcuse mic de tot. Ucraineanul zise cu voce liniştită:

— Iuri, mai ai dreptul doar la un singur răspuns greşit. Vreau să-l suni pe „Tatarin”.

Înmărmurit de atâta violenţă, Malko îl studia pe adjunctul lui Karkov Balagula. Era un dur. Cu grumazul scurt, privindu-şi fix adversarii, părea că uitase de arsură. Mirosul acru de praf de puşcă amestecat cu cel al sângelui devenise aproape greţos. Djokar şi Abbi nu se clinteau din loc. Iuri Avdişev îşi recăpătă suflul.

— Vladimir, începu el pe un ton liniştit, îţi jur că eu...

De data asta, Vladimir Sevcenko trase piedica de tot. Glonţul îi pătrunse celei de-a doua gorile direct în ochi, secerându-l ca şi pe prietenul sau. Nu apucă să zică nici pis, prăbuşindu-se lent pe o parte, apoi pe podea. Îngreţoşat de asemenea măcel, Malko strigă:

— Vladimir, opreşte-te! Ai înnebunit?

Ucraineanul nici măcar nu întoarse capul. Se aplecă peste birou şi zise cu un ton hotărât, dar confidenţial:

— Iuri, vrei să cred că nu poţi să-i dai de ştire Tătarului că sunt gata să-ţi sfărâm ţeasta?

În timp ce vorbea, ridică ţeava pistolului care se găsea acum la douăzeci de centimetri de fruntea acoperită cu broboane de sudoare a lui Iuri Avdişev care rămase mut, sfâşiat. Când cineva ucide cu cruzime în faţa ta trei oameni

doar ca să te convingă că vorbeşte serios, te gândeşti de şapte ori dacă e bine să continui să taci...

Liniştea era apăsătoare, pe fondul acelei muzici zgomotoase. Avdişev se uita cu obstinaţie la pielea roşie care acoperea biroul.

— Iuri, ai amuţit?

Vocea batjocoritoare a lui Vladimir îi provocă lui Malko fiori reci pe şira spinării. Dacă nu ar fi fost problema cu sarinul, ar fi ieşit imediat din încăpere. Însă, în ciuda duritătţii sale, Vladimir Sevcenko lucra în momentul acesta pentru CIA... Cum era aproape paralizat de groază, Iuri Avdişev întinse uşor mâna spre telefonul portabil de pe birou. Îl luă şi îl strânse în palmă.

— Aşteaptă! strigă Sevcenko. Ce număr are?

— 240 8863, zise Avdişev în şoaptă.

Îi şi întinse celularul lui Sevcenko, dar el îl respinse.

— Nu, sună-l tu, e mult mai distractiv aşa.

Liniştea era atât de profundă, încât se auzea sunetul muzical specific tastelor apăsate. Apoi un sunet şi o voce de bărbat.

— Da!

Iuri se uită întrebător la Sevcenko. Acesta întinse mâna.

— Spune-i că vreau să vorbesc cu el şi că ar fi o prostie să închidă pentru că ţi-aş trage numaidecât un glonţ în cap.

Iuri Avdişev spuse câteva cuvinte cu voce nesigură. Malko vedea cum i se zbate vena de la gât. Vocea îi era rugătoare pentru că îi era într-adevăr teamă ca şeful lui să nu închidă. Fiindcă vorbea în ucraineană, Malko nu înţelegea ce spune. Iuri îi întinse în sfârşit telefonul lui Sevcenko. Îşi şterse repede palmele asudate de pantalonii de catifea.

— *Dobreden*, Karkov! zise Vladimir Sevcenko pe un ton jovial.

Malko nu înţelese mai mult. Cei doi bărbaţi discutau în

limba lor. De altfel, convorbirea dură foarte puţin. Vladimir Sevcenko închise primul şi aşeză telefonul pe birou cu un zâmbet fermecător.

— Vezi, am pierdut timpul degeaba...

Poate că nu ar mai fi existat victime, dacă se întâmpla aşa de la bun început... Iuri Avdişev nu zise nimic.

— Acum eşti mulţumit, scrâşni el.

— Da, catadicsi să aprobe Sevcenko. Plecăm.

În ciuda stăpânirii de sine, Iuri Avdişev nu reuşi să-şi ascundă fulgerul de triumf din ochii mari şi negri. Dar se bucura prea devreme. Sevcenko îi făcu semn cu ţeava pistolului să se ridice.

— Iuri, tu vii cu noi, spuse el pe un ton ce nu admitea replică.

Patronul localului *Hollywood* se ridică foarte încet şi îşi puse haina în carouri. Cei cinci bărbaţi ieşiră pe rând alăturându-se lui Chris şi Milton. Imediat ce ajunseră jos, o luară pe coridorul ce ducea în sălile de biliard. Iuri Avdişev mergea în frunte. Când ajunseră la uşa ce dădea pe esplanada îngheţată şi apoi în parcare, Vladimir Sevcenko se aplecă la urechea patronului barului.

— Spune-le oamenilor tăi să vină aici unul câte unul cu mâinile la vedere!

Prudent, Vladimir se adăposti în spatele lui. Din prag, Iuri strigă nişte fraze scurte în ucraineană. Timp de câteva clipe, nu se petrecu nimic. Pe urmă, apăru din umbră un om cu capul plecat şi întunecat la faţă. În urma lui mai veniră încă cinci. Trecură pe lângă grupul lor şi intrară în local. Teddy Atlas apăru şi el imediat după ei.

— Gata, acum nu mai e nimeni, zise el.

Vladimir Sevcenko îl bătu prieteneşte pe umăr pe Iuri Avdişev.

— Vezi că ne-am înţeles până la urmă!

Lăsându-l acolo, se duse fiecare la maşina cu care a venit. După ce parcurseră câţiva metri, cotiră pe strada

Frunze. Vladimir Sevcenko se întoarse spre Malko.

— N-am venit de pomană! „Tatarin” a acceptat să vă întâlniţi.

Părea încântat. Malko, şocat încă de cele trei crime nejustificate, îi răspunse rece şi sceptic:

— Adevărat?

— Da, mâine la ora cinci în piaţa Nezalerknost, preciză ucraineanul. Trimite pe cineva care ne va duce la el.

— Eşti sigur? insistă Malko. Tocmai i-ai ucis trei oameni...

Vladimir Sevcenko lăsă geamul şi aruncă ţigara puţin agasat.

— Nu înţelegi nimic! La început au crezut că suntem mămăligi. Ne şi îngropaseră deja. A trebuit să-i arătăm că suntem *puternici.* Acum putem să vorbim cu el. Crezi că porcul ăla de Iuri ar fi acceptat să discutăm cu „Tatarin” dacă nu i-aş fi omorât gorilele? Aşa a înţeles că putea să moară. Altfel, am fi şi acum acolo, iar când am fi ieşit, ne-ar fi lichidat imediat. Tipii ăia nu contează pentru ei. Îi recrutează din toate cluburile sportive pentru treizeci de dolari pe săptămână. Mâine, vor apărea zece care vor sta la coadă în faţa localului ca să fie angajaţi. Să vezi că data viitoare şampania va fi pe masă înainte să ne aşezăm.

— Ştiau că vom veni...

— Poate că nu, sau ne-au urmărit. Viktor a avut dreptate. Doar ţi-am spus că există un „contract” pe capul tău. Tătarul a crezut că te poate lichida uşor. Acum s-a lămurit că *trebuie* să vorbească cu tine, altminteri, eu sunt pe urmele lui. Asta şi voiai, nu? Ori te tocmeşti, ori îl omori!

Mercedesul mergea pe Volodimirska, pe partea care ducea la hotelul *Nipru.* Vladimir Sevcenko îl lăsă pe Malko în faţa intrării.

— *Dazvidania!* zise el vesel.

Imediat ce plecă, Chris veni lângă Malko zăpăcit.

— Tipii ăştia sunt nişte nebuni furioşi! strigă el. Vladimir a găurit trei...

Nici el nu-şi putea reveni aşa de repede...

— Furioşi, da, dar nu şi nebuni, îl corectă Malko.

Ancheta legată de grupul terorist care ameninţa să „gazeze” cu sarin întreg New York-ul se transformase într-o vizită călăuzită spre mafiile din Est. Şi pe deasupra, cu o călăuză pe măsură: Vladimir Sevcenko. Malko ştia perfect de bine că toţi aceia pe care i-a dibuit de la începutul anchetei erau doar nişte prestatori de servicii. Ca să ajungă la sponsor şi ca să alunge ameninţarea, trebuia să urce una câte una treptele însângerate ale acestei prigoane sălbatice. În sinea lui, era sigur că întâlnirea de mâine constituia o mare problemă, în ciuda asigurărilor „călăuzei” sale. Vladimir Sevcenko judeca exact ca un mafiot. Or, afacerea aceasta era de factură politică, cu reguli pe care nu le sesiza în întregime.

Cu toate astea, nu avea de ales. Mâine, când soarele va răsări deasupra Kievului, mai rămâneau exact şaptezeci şi două de ore până la expirarea ultimatumului.

Capitolul XV

Se lăsa înserarea, transformându-i în năluci pe numeroşii plimbăreţi din piaţa Nezalerknost, deşi afară era un ger de crăpau pietrele. Locul preferat al plimbărilor în familie, piaţa dreptunghiulară cu fântâna arteziană în mijloc, îngheţată de vreo trei luni încoace, urca în pantă

lină din Bulevardul Kreşceatik. Acesta era mărginit de chioşculeţe unde se vindeau jucării, iar negustorii de cărţi îşi etalau marfa direct pe bordurile din piatră. Puştii înfofoliţi ca nişte eschimoşi se dădeau cu săniile într-un părculeţ special amenajat pentru joacă. Pietonii mergeau cu mare atenţie pe solul îngheţat, ca să nu alunece, de aceea aveau cu toţii aspectul unor bătrâni.

Malko opri maşina după piaţă, căci pe cele două drumuri laterale, staţionarea era interzisă. Ziua trecuse foarte încet. Ca să-i mai treacă timpul, Malko îşi ocupase o parte din zi redactând o lungă telegramă pentru Langley. La New York, investigaţiile FBI-ului nu descoperiseră nimic, la fel ca şi cele ale CIA în străinătate. Ameninţarea atentatului cu gaz sarin peste trei zile plana deasupra capetelor lor.

Însoţit de Chris şi Milton, Malko merse câţiva paşi până la ieşirea din pasajul subteran, care traversa Bulevardul Kreşceatik şi ducea la staţia de metrou, acolo unde era aglomeraţia mai mare. Vreo şase Moşi Crăciuni îmbrăcaţi în costumele tradiţionale băteau pasul pe loc în frigul siberian, alături de fotografii care se ofereau să te fotografieze împreună cu familia pentru un milion de cupoane... Vladimir Sevcenko se uită la ceas. Cu enorma căciulă de vulpe şi încotoşmănat cu şuba, semăna foarte bine cu un urs. Malko simţea că îi îngheaţă creierii. Chris Jones suflă:

— Am senzaţia că sunt un sloi de gheaţă.

Mai trecură zece minute fără să se întâmple nimic. Acum era cinci şi douăzeci. Oamenii înfofoliţi cu căciuli şi cu fulare, din care doar ochii se mai vedeau, se plimbau de la un negustor la altul ca în toiul verii. Un vânzător de cărţi se apropie de Malko şi îi propuse să cumpere o broşură despre Kiev. Tocmai se pregătea s-o răsfoiască, când auzi un ţipăt în spatele lui care îl făcu să tresară.

— *Santa Claus!*

Unul dintre cei doisprezece Moşi Crăciuni, care se afla în spatele lui Malko scoase din mânecă un pistol cu amortizor şi se pregătea să-l împuşte în ceafă. Vladimir Sevcenko era cel mai aproape de el şi se repezi ca un buldozer trântindu-l la pământ pe ucigaş, în momentul în care acesta apăsa pe trăgaci. Glonţul nimeri în geamul unui chioşc pe care îl făcu ţăndări.

Falsul Moş Crăciun căzu, dar se ridică repede, tot cu arma în mână. Chris şi Milton aveau deja pistoalele pregătite, dar nu se puteau folosi de ele în mulţime. Nimeni nu a observat nimic altceva decât o simplă îmbulzeală şi un geam spart cu un bulgăre de zăpadă. Moşul Crăciun o luase la sănătoasa, ajungând pe scara din pasajul subteran ce traversa Bulevardul Kreşceatik. Malko, Milton, Chris şi Vladimir se luară după el. Acesta se întoarse şi, văzând că e în pericol, acţionă imediat. O familie cu trei copii urca scările în acel moment. Ucigaşul se aplecă şi îl luă la subsuoară pe un puşti de vreo şase sau şapte ani şi, ridicându-l ca pe un colet, o luă la sănătoasa.

Chris şi Milton se opriră brusc. În Statele Unite, nici chiar cei din Serviciul Secret nu trăgeau în asemenea împrejurări. Însă pe Vladimir Sevcenko nu-l împiedicau astfel de scrupule. Scoase enormul Makarov din buzunar şi îl ochi pe Moşul Crăciun care fugea. Malko apucă doar să-i dea un brânci ca să-l oprească să tragă. Ucraineanul se întoarse spre el atât de înfuriat, încât Malko avu impresia că va trage în el.

— Ce te-a apucat? se răsti Sevcenko.

— Puştiul...

Îşi adună pistolul de pe jos blestemând.

— Eşti slab, nu o să supravieţuieşti mult timp aici!

Străbătură piaţa Nezalerknost şi ajunseră la maşini. Furios şi decepţionat, Malko îi aruncă lui Vladimir Sevcenko:

— Credeam că ai aranjat un dialog!

Ucraineanul se aşeză la volanul Mercedesului 600.

— Şi eu la fel! răspunse el morocănos. Doar am vorbit cu „Tatarin” şi a fost de acord. Dacă nu ar fi fost, nu ar fi vorbit degeaba. Cred că între timp a intervenit altceva.

— A fost obligat să vorbească cu şefii lui. Cred că i-au interzis să se întâlnească cu mine. Ce facem acum?

— Ne ducem la birou să ne încălzim niţel, mormăi Sevcenko.

*
* *

Ceaiul fierbinte nu reuşi să-l încălzească pe Malko, pe care frigul îl pătrunsese până la oase. Avea senzaţia că a ieşit din congelator. Aşezat vizavi, Sevcenko vedea negru în faţa ochilor şi trăgea de zor din ţigară. Ca să se încălzească, golise un sfert de sticlă de scotch... fără gheaţă. Cu luciditatea lui proverbială, Malko, o dată cu eşecul misiunii sale, vedea dusă pe apa sâmbetei şi minunata tranzacţie cu arme aranjată de CIA.

Nu mai era deloc optimist. Se găsea într-un punct mort, iar el intrase deja în cele şaptezeci şi două de ore care mai rămăseseră până la expirarea ultimatumului. Karkov Balagula trebuia să fie la Moscova sau la New York, şi nu mai avea nicio modalitate de a face presiuni asupra lui. Ca să-l sune din nou nu mai servea la nimic altceva decât că îi oferea acestuia prilejul să-i întindă iar o capcană. Se gândea că, aflat la mii de kilometri depărtare, Howard Allenwood număra orele la fel ca şi el. Vladimir Sevcenko se scutură.

— Hai să mâncăm ceva la *Studio.* Ne va ajuta să gândim mai bine.

*
* *

Instalat în fotoliul confortabil din salon, Karkov Balagula

se juca maşinal cu unul dintre lanţurile de aur. În faţa lui, Irina răsfoia luxosul catalog *Romeo,* inspirându-se pentru viitoarele cumpărături, fără să se sinchisească de grijile amantului ei. Pusese ochii pe o măsuţă joasă în formă, de panteră din bronz care îi plăcea mult de tot. Faptul că fusese atacat în oraşul lui, îl înfuria la culme pe Balagula. Şi mai ales, cu ajutorul lui Vladimir Sevcenko. E clar că *americanski* sunt foarte puternici... Se strădui să-şi păstreze calmul. În ultimul timp, se gândise mult. Chiar şi după ce omul trimis să-l lichideze pe agentul americanilor se întorsese cu coada între picioare, nu-l apucaseră pandaliile lui obişnuite. De altfel, eliminarea adversarilor din Kiev nu constituia o prioritate absolută. În altă parte era adevărata lui problemă.

Sperase în sinea lui că seria eşecurilor survenite în New York îl vor scuti de angajamente. I se amintise că nu e nimic, dar că trebuie să-şi respecte contractul în limitele prevăzute, ceea ce nu-i lăsa prea mult timp. Nu era cazul să caute scuze: de altfel, în universul lui, nici nu existau. Karkov Balagula nu-şi făcea nicio iluzie. Dacă nu îşi ţinea promisiunea, îşi semna condamnarea la moarte. Acel *mokruşnik*[42] care îl împuşcase pe Arcadi Şurbanov cu carabina era întotdeauna disponibil şi nu avea sentimente. Viitoarea ţintă putea fi chiar el.

Karkov Balagula nu putea trăi astfel, ascuns în apartamentul lui supraîncălzit. Fireşte că nu şi-ar asuma niciun risc, fiindcă gărzile lui stăteau fot timpul în garaj şi în curte. Iar în apartamentul de sub ea locuiau vreo doisprezece oameni care îi supravegheau pe vizitatori cu ajutorul camerelor de luat vederi. Uşa blindată putea rezista şi unei încărcături explozive. Iar cu ajutorul unor prieteni, dispunea de o linie directă cu Cartierul General al forţelor speciale de poliţie. În zece minute, cincizeci de oameni înarmaţi până în dinţi îi veneau în ajutor.

---

42 *Ucigaş (n.a.)*

Ori proceda astfel, ori se ducea la New York să-şi îndeplinească misiunea. Adică practic să se sinucidă, căci americanii aveau semnalmentele lui, iar el nu subestima puterea unor agenţii ca FBI-ul sau CIA. Nu s-ar mai întoarce niciodată...

Cu ajutorul lui Dumnezeu, găsise o soluţie... Se auzi soneria de la uşă. Pentru ca musafirul să poată ajunge la etajul lui fără să aibă necazuri, însemna că era un prieten.

— Du-te şi deschide, îi zise el Irinei.

Tânăra reveni însoţită de Iuri Avdişev, care nu se simţea în apele lui.

— Stai jos, îngână Balagula fără să-i ofere nimic de băut. Irina, du-te în camera ta.

Fata îl ascultă fără să crâcnească, ducându-se să-şi continue lectura în patrul mare, dar nu închise uşa. Îndată ce rămaseră singuri, Balagula zise cu voce de gheaţă:

— Nu trebuia să le dai numărul meu, Iuri.

Acesta se şi văzu mort. O sudoare rece se prelinse pe şira spinării. Balagula putea să scoată un pistol şi să-l omoare pe loc. Aştepta cu inima bătându-i cu putere. Tătarul îl mai lăsă puţin să fiarbă în suc propriu, apoi reluă:

— Am găsit un mijloc să-ţi iei revanşa.

Patronul barului *Hollywood* crezu că îi plesneşte inima de bucurie.

— Fac tot ce vrei, făgădui el.

— Atunci, ascultă-mă cu atenţie.

*

* *

Irina apăru din camera ei înfăşurată în haina de blană. Fără să-i dea nicio atenţie lui Avdişev, se adresă amantului ei:

— Mă duc la cumpărături. După aceea pot să mănânc la *Studio* cu Grivana şi cu Mişa?

— Dacă vrei, mormăi Balagula, dar ia-l şi pe Vasili.

Vasili era şeful gărzilor de corp. Deşi nu-i convenea să se plimbe cu patru sau cinci gorile după ea, Irina nu discuta ordinele amantului ei. De când se întorsese, acestuia îi cam pierise cheful de viaţă. Se mulţumea să sugă votcă, să mănânce pâine neagră şi să dea telefoane. În lume, mânca icre negre cu lingura, dar când era singur revenea la obiceiurile de om sărac. La gustoasa pâine neagră rusească, care se făcea ghem în stomac. Nici dragoste nu mai făcea!

După ce plecă, el îi spuse lui Avdişev:

— Ai înţeles bine? încearcă să pleci în seara asta. Nu prea mai avem timp.

— Alerg la Boristol,[43] făgădui patronul localului *Hollywood,* bucuros că îşi salvează pielea.

Karkov Balagula îl conduse la uşă, apoi sună la Moscova de pe celular.

— Totul merge bine, zise el. Am găsit o soluţie.

— Mă bucur, răspunse interlocutorul pe un ton glacial. Mai ales pentru tine.

*

* *

— E Irina, amanta lui Balagula! strigă Malko.

Blonda apetisantă tocmai intra în *Studio,* restaurantul la modă din Kiev. Parcă era la Hollywood. Pereţii erau galbeni, feţele de masă, roz, şi peste tot, postere cu Marilyn Monroe. Chelneriţele, îmbrăcare în pulovere mulate, fuste foarte scurte şi colanţi negri, erau unele mai provocatoare decât altele şi aruncau priviri insistente şi alunecoase afaceriştilor care aveau câte un telefon portabil pus pe masă cât mai la vedere. Un pianist cânta jaz, amplificat de nişte difuzoare imense, iar mâncarea era aproape la fel de proastă ca în restaurantele pentru

43 *Aeroportul din Kiev (n.a.)*

automobilişti din California... Situat la doi paşi de hotelul *Nipru,* era noul local la modă din Kiev, construit în fundul unei curţi, chiar lângă un magazin de lux, proprietate a lui Karkov Balagula.

Irina Bondarenko îşi scoase haina de samur şi rămase într-un pulover alb mulat, ce părea pictat pe imensul piept, nişte stretch dintr-o piele neagră foarte fină şi cizme cu tocuri înalte. Era însoţită de un alai bizar: cei doi dansatori de la *Hollywood şi* patru huidume cu frunţile înguste, îmbrăcaţi în geci, care se aşezară la masa vecină.

— Crezi că vine şi Balagula? întrebă Malko.

— M-ar mira, mormăi Vladimir Sevcenko. Ar fi venit cu ea. Oricum nu ne-ar fi folosit la nimic dacă am fi încercat să vorbim cu el. Trebuie să-l găsim şi pe urmă...

Făcu un gest sugestiv ce voia să însemne că îi va tăia gâtul. Lucru ce îi evocă lui Malko o realitate deprimantă. Chiar dacă reuşea să-l lichideze pe Karkov Balagula, tot nu ar fi rezolvat problema lui. Oamenii care trăgeau sforile acestui şantaj politic ar găsi imediat un alt Balagula. Practic, se afla în faţa unei probleme imposibil de rezolvat. Să-l captureze viu pe mafiotul ucrainean şi să-l oblige să dezvăluie numele sponsorului. Semăna cu cea de-a opta muncă a lui Hercule.

Acest gând îl deprimă şi mai tare, făcându-l să-şi termine anevoie hamburgerul tare ca piatra. Instalată sub un poster imens cu Marilyn Monroe, Irina Bondarenko discuta veselă cu cei doi prieteni, dar mai întâi comandase un Cointreau-caïpirinha. Malko se uită la Vladimir Sevcenko şi fu surprins să-l vadă de-a dreptul fascinat de tânăra femeie. Era ciudat, căci nu era stilul lui să leşine după o femeie frumoasă.

Malko încerca să nu se mai gândească la orele care se scurgeau cu repeziciune, grăbind inexorabil expirarea ultimatumului, dar îl aduse pe Sevcenko cu picioarele pe pământ. Brusc, ucraineanul se întoarse către el, zâmbindu-

i cu gura până la urechi.

— Cred că am găsit soluţia la problema noastră, zise el în şoaptă. Cu ajutorul acestei superbe *miloşka*.[44]

Capitolul XVI

— Cum aşa? întrebă Malko, sincer nedumerit.

Zâmbetul lui Vladimir căpătă o tentă de răutate maliţioasă.

— Ai nevoie de „Tatarin”, nu-i aşa? Trebuie neapărat să-l scoţi din vizuină, oriunde s-ar afla. Dar pentru asta o înhăţăm pe *miloşka* şi îi propunem o întrevedere ca să şi-o ia acasă. Dacă refuză, o să i-o trimitem bucăţele, de va afla tot Kievul şi toată Moscova. După asta, nimeni nu-l va mai respecta.

Primul imbold al lui Malko fu să respingă propunerea ucraineanului. Răpirile nu făceau parte din etica lui profesională. Apoi se gândi la miile de newyorkezi nevinovaţi, ameninţaţi de un atentat cu gazul sarin. Se întâlnea cu veşnica problemă enunţată de Jean-Paul Sartre în romanul *Les Mains sales.* Adică să ieşi din normele moralei şi ale dreptului dacă lupţi pentru o cauză dreaptă. Ştia foarte bine că, dacă reuşea, nimeni nu îi va reproşa câteva mici nelegiuiri, cu condiţia ca ele să fie discrete. Numai propria conştiinţă putea să-i arate linia roşie peste care nu avea voie să treacă.

— Poate că e o idee bună, recunoscu el. Dar cu anumite condiţii.

— Care? mormăi Vladimir Sevcenko dezamăgit că n-a sărit în sus de bucurie.

— În primul rând, nu trebuie să-i atingem fetei nici

---

44 *Porumbiţă (n.a.)*

măcar un fir de păr. Chiar dacă Balagula nu cedează.

— *Dobre, dobre,* admise Sevcenko, vădit dezgustat de scrupulele lui Malko. Pe urmă?

Malko se uită înspre masa celor patru gărzi de corp ale Irinei care împărţeau o sticlă de *Defender.*

— Nu e singură...

Vladimir Sevcenko şuieră printre dinţi:

— Nimic mai simplu. E suficient să-i luăm prin surprindere.

Merge, cu noi doi, cu Abbi, Djokar şi „cecenii” tăi, nu? Vom proceda ca atunci, în parcare...

— Ca în parcare?

— Da. Micuţa e cu doi *gomici.*[45] Deci, se vor duce la *Hollywood.* Va trebui doar să-i aşteptăm... Dacă se matolesc bine, nici nu va fi nevoie să-i omorâm.

În mod vădit, această posibilitate îl cam întrista... Cuprins brusc de speranţă, Malko începu să se gândească serios. Cu cât se va comporta ca un mafiot adevărat, cu atât va profita mai mult ca să avanseze cu ancheta.

— Dacă Balagula acceptă o *întrevedere,* putem să hotărâm noi locul? întrebă Malko.

Vladimir Sevcenko aprobă imediat.

— Bineînţeles. *Noi* îi impunem locul de întâlnire. De ce întrebi?

— Poate să fie şi în afara Kievului? Într-un loc pustiu?

— Da. De ce?

— Pentru că în cazul ăsta voi încerca să-l scot din ţară pe Balagula.

Vladimir Sevcenko îşi înălţă sprâncenele stufoase.

— Să-l scoţi din ţară? Cum aşa?

Malko se aplecă peste masă.

— Vreau ca întrevederea să se facă într-un loc unde poate să aterizeze un elicopter. O să chem unul din afară.

Vladimir Sevcenko aprobă în şoaptă.

---

45 *Pederaşti (n.a.)*

— Bună idee. Mă voi gândi la locul de întâlnire. Dar şi la modul de a-l neutraliza pe tătar, pentru că va veni la întrevedere pregătit să ne omoare.

Gândindu-se la planul său, Malko uită că e pe cale să vândă blana ursului din pădure. Pentru moment, punerea în practică a ideii lor nici măcar nu se profila la orizont.

— *Davai!* făcu Sevcenko. Trebuie să ne pregătim. Nu par să se sinchisească de noi.

Plecară de la *Studio* fără ca Irina să le fi remarcat prezenţa. După ce ieşiră, Vladimir Sevcenko schimbă câteva cuvinte cu Djokar, apoi îi explică lui Malko:

— Acum ne întoarcem cu toţii la birou. Djokar şi Abbi se vor întoarce mai târziu cu un telefon portabil şi cu un hârb de maşină ca să-i ascundă pe ceilalţi. Ne vor ţine tot timpul la curent. Asta ne va da răgaz.

*
* *

— Ce bine dansezi! strigă Mişa ca să acopere muzica.

La doi metri de el, Irina Bondarenko se dezlănţuia în ringul de la *Hollywood* pe muzica lui Michael Jackson care ţâşnea tare din boxe. Era atât de sexy că ar fi înnebunit orice mascul. Foarte fardată, cu gura ca o caisă, totul în ţinuta ei era un adevărat îndemn la destrăbălare. Dacă nu ar fi fost amanta oficială a lui Karkov Balagula, până acum ar fi fost violată de nenumărate ori. Însă era protejată de un zid invizibil. Întreg Kievul cunoştea ferocitatea ibovnicului ei şi nimeni nu avea chef să-l înfrunte... În timp ce dansa, se apropie de Mişa uitându-se fix în ochii lui şi îi zise:

— Dacă am merge la tine să bem ceva?

Şi aşa băuseră destul. Irina era la al treilea Cointreau-caïpirinha. Stând pe marginea ringului, Grivana îi privea, afumat bine de atâta votcă. Tânărul dansator trase o ocheadă la masa gărzilor de corp însărcinate cu protecţia

Irinei care nu-i slăbiseră nicio clipă de când au plecat de la *Studio.*

— Le spui?

Irina îi surâse încântător.

— Nu. Ne strecurăm prin spate fără să le spunem nimic. Nu vom sta mult. Dacă îşi dau seama de absenţa mea, nu vor zice nici pis, le e frică.

Deseori dispărea în spate împreună cu cei doi prieteni pe durata vreunui spectacol...

— Bine, se învoi Grivana. Te aştept în parcare. Spune-i şi lui Mişa.

Irina se apropie de celălalt dansator, pe care ea îl găsea frumos de pică. Numai să-l fi văzut dansând, că i se aprindeau pe loc călcâiele. Era îndrăgostită nebuneşte de el. Fiind homosexuali, Karkov Balagula avea deplină încredere în ei, dar ascundeau cu grijă că practicau şi bisexualitatea. Uneori chiar se prostituau culcându-se cu femei mai în vârstă pentru cincizeci de dolari.

Relaţia intimă cu Irina s-a născut întâmplător. Erau în micul lor apartament, iar fata adormise, fiindcă băuse prea multă votcă. Karkov Balagula era plecat şi nu avea gărzi de corp. Trezită de gemetele lor, crezuse mai întâi că unul dintre băieţi e bolnav. Însă scena pe care o descoperise îi accelerase bătăile inimii. Grivana era lungit în pielea goală pe una dintre saltelele de pe jos, iar Mişa, sprijinindu-se în mâini deasupra lui, îl sodomiza cu o încetineală incredibil de senzuală. Şi el era gol, iar Irina văzu toţi muşchii trupului dansatorului încordându-se.

Pântecele ei s-a transformat pe dată într-o fântână. Acel spectacol de du-te-vino al membrului fin între fesele lui Grivana o făcea să urle de plăcere. Ea se foi uşor, atinse sexul cu mâna, iar această mişcare lentă îl ameţise pe Mişa. Privirile lor se încrucişară. Probabil că citise în ochii fetei o chemare, căci se retrase uşurel şi se ridică extrem de excitat.

Când veni spre ea, Irina era deja înfierbântată de plăcerea anticipată. Îşi smulse cu nerăbdare slipul, iar el se culcă peste ea, fără s-o dezbrace. Înainte de a o penetra cu aceeaşi lentoare, vârându-se de tot în ea, Irina juisă numai când simţi atingerea catifelată. El o posedă cu o infinită gingăşie, lent, cu abilitate, masându-i clitorisul cu lujerul vârtos. Irina avea senzaţia că face dragoste pentru prima oară, sub privirea complice a lui Grivana care se masturba cu gesturi lente în timp ce îi observa. Ea juisă urlând, în momentul în care Mişa se răspândi în ea.

De fiecare dată când îşi amintea această scenă, i se făcea dor să simtă iarăşi sexul lung, dur şi catifelat înlăuntrul ei. Se deosebea atât de mult de forţa brutală a lui Balagula...

Fără să arunce o privire celor patru gorile ce stăteau la masă în jurul unei sticle de *Defender,* ea se furişă în spatele estradei, urmată de Mişa. O uşă discretă dădea în parcare.

*

* *

Din staţia-service pustie la ora asta, situată în capătul străzii Frunze, se putea vedea firma luminoasă a restaurantului *Hollywood.* Pasagerii Mercedesului 600, Malko, Vladimir Sevcenko şi cei doi americani, nu scoaseră o vorbă de vreo douăzeci de minute. Până acum, totul s-a petrecut cum prevăzuse ucraineanul. Irina Bondarenko împreună cu cei doi dansatori şi cu escorta ajunseseră la *Hollywood* acum o oră. Djokar stătea la intrarea în parcare Abbi, la bar, supraveghind-o de departe pe tânără.

Sunetul telefonului portabil le acceleră tuturor pulsul. Vladimir Sevcenko răspunse, mormăi ceva de neînţeles, apoi ascultă. Când se întoarse, era în culmea bucuriei.

— *Bojemoi*![46] Avem o şansă nesperată! A şters-o

46 *Dumnezeule! (n.a.)*

frumuşel de la *Hollywood,* lăsându-i pe cei patru tipi acolo!

— Unde se duce?

— Nu ştim încă, este doar cu pederaştii. Poate că se duce la ei. Djokar îi urmăreşte. Plecăm! Îmi va explica pe ce drum a luat-o.

Mercedesul ieşi încet din staţia-service şi o luă spre nord-est. Se scurseseră zece minute, apoi telefonul sună din nou.

— Au ajuns la homosexuali, zise Sevcenko. Djokar rămâne acolo, ne ducem să-l luăm pe Abbi, după aceea mergem şi noi.

În faţa uneia dintre imensele clădiri cu sute de apartamente, ce împânzeau periferiile Kievului, staţiona un Jiguli alb cu geamurile cârpite cu folie de plastic. Îndată ce Mercedesul 600 se opri, Djokar se ivi din întuneric şi schimbă câteva cuvinte cu Vladimir Sevcenko.

— E rabla lor, zise ucraineanul. Cred că ascultă muzică şi trag la măsea. O să le stricăm puţin petrecerea...

Lăsându-i jos pe ceceni şi pe gorilele de la CIA, Malko şi Sevcenko urcară pe scări trei etaje. Ajunşi pe culoarul întunecos, văzură că pe sub o singură uşă răzbătea o dâră de lumină. Vladimir Sevcenko îşi lipi urechea de ea. Nu se auzea muzică. Uşa era fragilă, iar încuietoarea clasică. După ce scoase pistolul Makarov, îşi luă avânt şi se năpusti spre uşa care cedă imediat. Numai ce intră, că ucraineanul se opri brusc şi trase o înjurătură. Pe casetă era o melodie reggae. Încăperea era micuţă şi pe toată lungimea peretelui aşezaseră o bibliotecă fără cărţi. Pe jos puseseră o saltea şi o canapea extensibilă. Irina era lungită pe ea complet goală, cu părul blond răvăşit în jurul ei. Îmbrăţişa strâns spatele musculos al lui Grivana, dansatorul cu plete lungi care făcea dragoste cu încetineală.

În picioare lângă ei, alt tânăr slab şi musculos, cu figură de păstor grec, se masturba uşor în timp ce îi observa. Se vedea că arde de nerăbdare să-l facă pe băiatul care o

poseda pe Irina să profite de sexul lui foarte lung şi subţire.

Cei trei rămaseră nemişcaţi când Malko şi Sevcenko năvăliră în cameră. Frica îi alungă plăcerea fetei care trase un chiot scurt. Vladimir îl apucă pe partenerul ei de ceafă, smulgându-l efectiv din ea şi dădu cu el de pământ.

— Haide, îmbracă-te repede! zise el accentuând ordinul cu ţeava pistolului.

Năucită, tânăra nici nu opuse rezistenţă. Grivana se ridică în picioare şi rămase lângă prietenul său, alb ca varul. Nici Mişa, a cărui erecţie triumfătoare începuse să se ofilească, nu arăta mai grozav.

Vladimir Sevcenko strivi caseta cu piciorul. Irina tocmai îşi pusese puloverul pe pielea goală cu mâinile tremurătoare şi privirea îngrozită. Se vedea că nu ştie cu cine are de-a face. Precis îşi închipuia că sunt oamenii amantului ei.

Când fu gata, îi aruncă o privire rugătoare lui Malko. Vladimir Sevcenko îi ameninţă cu degetul pe cei doi băieţi goi.

— Voi vă întoarceţi la *Hollywood.* Le spuneţi jigodiilor care o păzesc pe putoarea asta că a venit cu noi! Şi că eu, Vladimir Sevcenko, vreau să vorbesc cu „Tatarin”. O să-l sun peste o oră. E în interesul lui să vorbească cu mine. Altminteri, îi trimit un sân de-al păpuşii ăsteia la gheaţă. *Davai!*

Îi făcu semn Irinei să se mişte, cu un gest energic cu pistolul. Cum fata nu reacţionă destul de rapid, el o apucă de braţ şi o îmbrânci pe culoar. Cei doi dansatori se îmbrăcau cât puteau de repede.

— Haina mea! zise brusc Irina cu voce abia auzită.

Malko se întoarse după haina de samur. Cei doi băieţi se uitară la el înspăimântaţi, neîndrăznind să-i adreseze un cuvânt. Jos, îi aşteptau Djokar, Abbi, Chris şi Milton. Vladimir Sevcenko o împinse pe Irina în Chevrolet, iar

Djokar se urcă imediat în spate lângă ea.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Am un depozit pe malul Niprului, răspunse Sevcenko. Acolo nu e prea cald, dar putoarea asta poate să se încălzească cu Djokar şi Abbi.

Malko întrevăzu o altă serie de orori. Existau limite dincolo de care nu voia să treacă, nici măcar pentru a opri o acţiune teroristă.

— Am o idee mai bună, zise el. Să mergem în complexul Maculan, la Teddy Atlas. Karkov Balagula nu va risca să vină acolo pentru că ar da nas în nas de puşcaşii marini care îl păzesc pe ambasadorul Statelor Unite.

Vladimir Sevcenko se uită la el cam de sus. Ideea nu-l încânta deloc.

— Dar nu va veni nici aici, obiectă el, şi vom fi mult mai liniştiţi.

Malko îi întoarse un zâmbet de gheaţă.

— Vladimir, insistă el, *ţin* foarte mult s-o ducem acolo. Eu răspund de întreaga afacere.

Ucraineanul simţea că nu va ceda. Ridicând din umeri, mârâi:

— *Dobre,* dar şi eu *ţin* să fie păzită de Abbi şi de Djokar. Voi sunteţi prea mămăligi.

— *Dobre,* căzu la învoială Malko. Dar vor veni şi Chris şi Milton.

Fără să scoată o vorbă, Vladimir Sevcenko se aşeză la volanul Chevrolet-ului uitându-se urât la Malko.

*

* *

Gardianul de la intrarea în complex îi întinse interfonul lui Malko.

— *Gospodin* Atlas la aparat.

Cele două vehicule sosiseră la poarta complexului şi, cum paznicii nu primiseră instrucţiuni, nu îi lăsară să între.

Malko luă aparatul.

— Sunt eu, zise el. În seara asta s-au petrecut o grămadă de lucruri şi am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Nu am venit singur.

— Veniţi, spuse şeful centralei CIA. Vă aştept jos. Daţi-mi-l pe paznic.

După câteva secunde, cele două maşini se opriră în faţa scării unde locuiau americanii. Coborî şi Teddy Atlas. Malko îl luă deoparte şi îi explică de ce se afla aici... Americanul nu păru deloc încântat să afle că trebuia s-o găzduiască pe ibovnica lui Karkov Balagula, răpită special ca să se facă presiuni asupra lui...

— Cred că nu aţi putut să procedaţi altfel, recunoscu el. Veniţi.

Palidă, Irina Bondarenko, încadrată de cei doi ceceni, se urcă în lift. Chipul ei parcă se zbârcise dintr-odată. Teddy Atlas o conduse într-o cameră mobilată doar cu un pat şi un scaun, apoi se scuză şi plecă. Malko se adresă fetei în rusă.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi. Câtă vreme vă aflaţi aici, eu sunt răspunzător de viaţa dumneavoastră.

— Dar, cine sunteţi? întrebă ea.

Malko zâmbi.

— Mi-ar lua prea mult să vă explic. Culcaţi-vă, e cel mai bun lucru pe care îl aveţi de făcut. Şi nu căutaţi să atrageţi atenţia, că nu voi putea face nimic pentru dumneavoastră.

Apoi se duse la ceilalţi în salon. Vladimir Sevcenko îi aruncă nervos:

— Ai lăsat-o singură...

— Doar n-o să zboare pe fereastră, nu are cum să scape, i-o tăie Malko.

Milton Brabeck şi Djokar s-au postat pe culoar în faţa uşii. Iritat, Teddy Atlas întrebă:

— Ce faceţi acum?

— Îl sun pe „Tatarin”, răspunse Vladimir Sevcenko.

Se aşeză pe canapea şi scoase celularul ca să formeze numărul lui Karkov Balagula. Malko îl auzi răspunzând.

— Sunt eu, Volodia, spuse Sevcenko. Prietena ta, Irina, e la noi, cum de altfel cred că ai aflat. O aduc la *întrevedere.*

Tăcu, iar Malko desluşi o voce furioasă care ţipa în telefon. Vladimir Sevcenko îl întrerupse:

— Poţi să refuzi, dar în cazul ăsta, ţi-o trimit pe frumoasa Irina bucăţele pentru că o să-mi pară rău să mă despart de ea dintr-odată. O să încep cu sânii. Sunt frumoşi, hai?

Malko auzi „clicul” care întrerupse convorbirea. Vladimir Sevcenko râse sănătos şi cu poftă.

— O să-l sun mai târziu, acum e cam vexat...

— Şi dacă nu mai răspunde? întrebă Malko.

Vladimir Sevcenko îi aruncă o privire rece.

— Vom începe cu un sân. Doar nu o să mă împiedici tu...

Teddy Atlas părea transformat în stană de piatră. Malko avea senzaţia că se află într-un bob care coboară panta cu o sută pe oră gata să se prăbuşească în prăpastie. Dacă Balagula se va opune, atunci era bun să se înfrunte direct cu fidelul său aliat, Vladimir Sevcenko.

Dacă punea la socoteală decalajul de fus orar, rămăseseră patruzeci şi opt de ore până la expirarea ultimatumului ce ameninţa New York-ul cu un atentat cu gaz sarin. Era un răgaz prea scurt, dacă ţinea cont de tot ce avea de făcut.

Capitolul XVII

Livizi, Grivana şi Mişa stăteau în picioare în mijlocul depozitului la lumina albicioasă şi slabă a neonului, încordându-şi maxilarele ca să nu le clănţăne dinţii de

groază. Ei se întorseseră în goana mare la *Hollywood,* iar Grivana îşi asumă răspunderea să-i dea vestea cea rea şefului celor patru gărzi de corp, un abhaz rotund ca un butoi. Acesta, închipuindu-şi cum va reacţiona Karkov Balagula, se repezi la dansator şi începu să dea în el ca în fasole, chiar la marginea ringului de dans, sub privirile îngrozite ale clienţilor. Când dansatorul se prăbuşi la pământ, abhazul continuă să-l lovească cu picioarele până când îl opriră prietenii lui. Nu era treaba lor să-l pedepsească... După ce l-au anunţat pe Balagula de la celularul lor ce s-a întâmplat, au primit ordin să-i ducă pe cei doi dansatori într-un depozit învecinat cu restaurantul *Hollywood,* unde aduceau decorurile şi mobilierul pe care nu-l mai foloseau.

Telefonul de la Vladimir Sevcenko îl făcu până la urmă pe Balagula să se înfurie la culme. Simţea foarte bine capcana. Voiau să-l oblige să-şi trădeze sponsorul. Or, acest lucru era imposibil. Dar, pe de altă parte, nu-şi putea pierde prestigiul, lăsând-o pe Irina în mâinile lui Sevcenko. Trebuia neapărat s-o aducă pe fată înapoi şi să-i lichideze pe adversari. Dar pentru asta, avea nevoie de unele pregătiri şi de ingeniozitate. Sări în Mercedesul 600 blindat, luă vreo şase gărzi de corp şi, după douăzeci de minute, descinse în strada Frunze. În acest răstimp, furia lui ajunsese la paroxism. De ce o ştersese Irina fără să le spună gorilelor?

Numai ce ajunse, că şi începu să-i interogheze pe dansatori. Din obişnuinţă, oamenii lui Balagula îi legaseră cu mâinile la spate şi le imobilizaseră gleznele. Karkov Balagula năvăli în depozit cu o mutră fioroasă şi se postă înaintea celor doi dansatori.

— Ce s-a întâmplat? Câţi erau? Aţi văzut şi străini?

Grivana îşi umezi buzele umflate cu limba şi începu să povestească cum au dat buzna agresorii, cât de violenţi au fost, despre mesajul lui Sevcenko şi despre prezenţa unui

străin. Karkov Balagula asculta distrat. Altceva îl interesa pe el.

— De ce aţi plecat pe ascuns? întrebă el. Dacă oamenii mei ar fi fost acolo, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Cei doi dansatori rămaseră tăcuţi, schimbând între ei priviri îngrozite. Brusc, Balagula întrezări adevărul şi izbucni furios:

— Ce făceaţi când au intrat?

Lui Grivana îi trebuiră câteva fracţiuni de secundă până să răspundă şi îşi plecă repede privirile în pământ. Karkov Balagula se lămuri imediat. Fără o vorbă, se întoarse spre abhaz.

— Cuţitul!

Acesta purta mereu la el un pumnal cu lamă lungă, ascuns într-un toc din piele. Îl întinse şefului său. Îl apucă pe Grivana de gât şi îi înfipse vârful exact deasupra buricului.

— Spune-mi ce făceaţi! repetă el.

Fiindcă Grivana se bâlbâia, apăsă puţin, iar lama lungă începu să între ca-n brânză în burta dansatorului. Acesta urlă, sângele începu să-i curgă pe pântece şi pe degetele lui Karkov Balagula care îl lăsă pe dansator, fără să-şi dea seama că nu se mai putea ţine pe picioare. Din cauza greutăţii corpului, lama pătrunse cincisprezece centimetri lărgind tăietura până la stern şi secţionând o arteră. Când se prăbuşi la pământ urlând, Grivana avea deja privirea sticloasă în urma unei hemoragii interne puternice. Karkov Tătarul îl privi dezgustat, apoi, nelăsând cuţitul din mână, se întoarse către Mişa. Dansatorul simţi vârful din oţel pătrunzând în piele şi urlă ca un nebun, cuprins de panică.

— Grivana voia s-o reguleze! Eu nu am făcut nimic...

Karkov Balagula începu să-l interogheze cu meticulozitatea unui agent KGB. Puţin câte puţin, reuşi până la urmă să smulgă adevărul de la el. O ură rece îi pătrundea încet, încet în suflet. Putoarea aia mică de Irina

se lăsase regulată de larvele astea! De nişte băieţi pe care el îi plătea cu o sută cincizeci de dolari pe lună! Şi pe care îi smulsese din mizerie! Îl fixă pe Mişa, nevenindu-i să creadă. Dansatorul jurase că nu s-a atins de Irina. Dar Balagula nu credea o vorbă. Acum avea un motiv în plus ca s-o recupereze pe fată. Se uită în jurul lui, gândindu-se cum să-l facă pe Mişa să plătească pentru această extraordinară umilinţă şi îi veni o idee. În curtea depozitului era un atelier de tâmplărie. Se duse şi scotoci pe acolo, apoi se întoarse cu un motoraş în prelungirea căruia era un cablu gros electric cu nişte spirale roşii: o maşină de lustruit electrică cu care se netezesc bucăţile de lemn brut cu ajutorul unui disc cu glaspapir şi a unei lame ascuţite ca un brici.

— Pune chestia asta în priză, îi zise Balagula abhazului.

Acesta se execută, iar Karkov Tătarul se apropie de dansator ţinând cu fermitate maşinăria în mână.

— O să-ţi lustruiesc bine mutriţa!

Mişa urlă, rotind privirile înnebunite în toate direcţiile. Karkov Balagula aplecă tacticos maşina de lustruit care huruia şi o sprijini de faţa dansatorului pe care îl ţineau doi dintre oamenii lui.

Un urlet inuman se auzi în tot hangarul. După câteva secunde, Balagula opri maşinăria. Din nasul lui Mişa rămăsese doar un ciot ciopârţit din care ţâşnea sângele ca dintr-o fântână arteziană. Restul feţei era carne vie, o înfricoşătoare mască sângerândă, cu sprâncenele smulse şi pielea jupuită. Liniştit, Balagula îi zise dansatorului care se îneca cu propriul sânge:

— Ei, acum mai ai chef s-o regulezi pe Irina?

Din gura cu buzele sfâşiate ieşeau baloane de sânge. Dacă nu l-ar fi susţinut cei doi oameni, s-ar fi prăbuşit la pământ. Totuşi, buzele se mişcau, ceea ce îl făcu pe Balagula să se înfurie şi mai tare. Pornind iar maşina de lustruit, îi rase bărbia, care rămăsese aproape întreagă,

smulgându-i carnea până când se văzu osul sidefiu al maxilarului. Un ţipăt atroce se auzi din nou, apoi se stinse într-un gâlgâit înfiorător.

Calmat în sfârşit, Karkov Balagula opri maşinăria, aruncându-i lui Grivana o privire plină de regret. Pentru el, era inutil. Îi spuse abhazului gras:

— Termină-l şi pe ăsta şi aruncă-le cadavrele în râu!

Părăsi depozitul cu pas greoi şi cu hainele stropite cu sânge, apoi se duse la maşină privind în gol. Se gândea la Irina. Ar trebui s-o mai reguleze o dată înainte s-o facă bucăţele. Îşi imagina reacţia ei când îi va tăia cu satisfacţie sânii, încet, fără să se grăbească. Dar, înaintea acestui fericit deznodământ, mai avea unele probleme de pus la punct.

*
* *

În biroul lui Vladimir Sevcenko, Malko se uita la calendarul fixat pe perete. Venise şi penultima zi a expirării ultimatumului. Era şi mai convins că organizaţia din care făcea parte şi Balagula se va ţine de cuvânt. Singurul mijloc prin care putea să împiedice acest atentat înspăimântător era să-l neutralizeze pe mafiot.

De când o răpiseră pe Irina Bondarenko, se scurseseră douăsprezece ore. Tânăra era prizonieră în apartamentul lui Teddy Atlas şi păzită de gorilele americane şi de unul dintre oamenii lui Vladimir Sevcenko. Pe lângă mâncare, ea mai ceruse un cartuş de Gauloises blondes, o sticlă de Cointreau şi una de tequila. Teddy îl prevenise pe Malko că oricum nu putea s-o ţină aici mai mult de patruzeci şi opt de ore. Dacă ambasadorul Statelor Unite ar afla, ar izbucni un scandal teribil.

Liniştea din birou era tulburată doar de Vladimir care trăgea zdravăn din ţigară şi se juca cu capacul brichetei sale din aur masiv de optsprezece carate. Nu primiseră

niciun semn de viaţă de la Balagula.

Era aproape douăsprezece. De când vorbiseră o singură dată din apartamentul lui Teddy Atlas, Vladimir Sevcenko nu a mai putut să dea de Karkov Balagula. Din zori, încercase de nenumărate ori, dar telefonul portabil al mafiotului era scos din funcţiune. Se părea că nu-i prea pasă de soarta Irinei.

Între timp, Vladimir Sevcenko găsise un loc potrivit pentru *razborka,* aşa cum dorise Malko. Dar el nu credea în reuşita acestei întrevederi. În sinea lui credea că Sevcenko îşi făcuse greşit calculul. Karkov Tătarul plecase probabil din Ucraina.

Vladimir Sevcenko luă din nou celularul şi formă numărul lui Balagula. Malko văzu că se încordează şi apropie aparatul de gură.

— Karkov, sunt eu, Volodia.

Restul convorbirii se derulă în ucraineană. Malko nu-şi lua ochii de la buzele lui Sevcenko. Discuţia dură destul de mult; vreo trei sau patru minute. După ce termină de vorbit, Vladimir Sevcenko zise cu voce tremurătoare de emoţie:

— „Tatarin” a acceptat *razborka,* acolo unde i-am zis. Adică la intrarea în Ivankiv.

Fusese locul ales de comun acord. Ivankiv era un sat situat la şaizeci de kilometri, în nordul Kievului, şi la patruzeci de Cernobâl.

— Când?

— Mâine, la cinci după-amiază.

— E prea târziu, nu se abţinu Malko să ricaneze.

Poimâine expira ultimatumul. Vladimir Sevcenko se încruntă.

— Dacă vrei, bine, dacă nu, treaba ta.

Malko făcu un calcul rapid. Dacă era cinci după-amiază în Ucraina, însemna zece dimineaţa la New York. Atentatul precedent fusese comis după-amiaza... Aveau o şansă

foarte mică...

Şi asta cu două condiţii, una mai riscantă decât cealaltă. În primul rând, că Balagula nu reuşise să scape de ei. Şi, în caz contrar, nu se ştie dacă va accepta să-i furnizeze lui Malko destule informaţii ca să oprească atentatul cu sarin. Dar, cum îi spusese Vladimir Sevcenko, „dacă vrei, bine, dacă nu, treaba ta.”

— Cum vom proceda? întrebă Malko.

— Fiecare se duce cu maşina lui, explică Sevcenko, şi ne oprim la o sută de metri unii de alţii. După aceea, noi şi „Tatarin” coborâm din maşini şi ne întâlnim. El o vrea pe Irina. I-am spus că, în schimb, tu vrei nişte informaţii. A fost de acord.

— Sunt sigur că minte, sublinie Malko. Vrea să scape de noi.

Vladimir Sevcenko zâmbi.

— Bineînţeles! Dar o să i-o tragem!

Malko îi aruncă o privire îngrijorată. Sevcenko ştia foarte bine ce voia el: să-l neutralizeze pe Balagula, dar *viu,* şi să-l urce imediat în elicopter. Probabil că ucraineanul îi citi gândurile, căci adăugă imediat:

— Am prevăzut totul. Dar nu se ştie niciodată... *Nicevo!*

Vladimir Sevcenko izbucni într-un râs zgomotos şi îşi aprinse din nou ţigara care se stinsese. Gândul că ar putea fi omorât în adâncul pădurii ucrainene nu părea să-l tulbure.

— Foarte bine, zise Malko în timp ce se ridica, mă duc să pun la punct continuarea planului. Dacă voi găsi vreuna.

*

* *

— *Întrevederea* va avea loc la un kilometru înainte de intrarea în satul Ivankiv, când vii dinspre Kiev, în faţa unui service. Elicopterul va avea destul loc să aterizeze. Vladimir Sevcenko m-a asigurat că e un spaţiu întins pe

patru sau cinci hectare.

Lui Teddy Atlas i se stinsese surâsul juvenil de pe buze şi îşi freca mâinile cu nervozitate. Fiindcă era superstiţios, Malko nu îi pomenise până acum de planul lui, atâta timp cât nu fusese sigur că Balagula va accepta *razborka.*

— Vă daţi seama că e o operaţiune foarte riscantă, sublinie el. Dacă elicopterul va fi doborât?

— Voi fi în permanentă legătură cu el, zise Malko. Nu îi voi da undă verde decât în clipa în care nu va mai fi niciun pericol. Dacă totul va merge bine...

— OK, admise Teddy Atlas. Deocamdată nu o să-i spun nimic ambasadorului. Karkov Balagula este cetăţean ucrainean şi, oficial, nu i s-a adus nicio acuzaţie. În schimb, noi comitem un delict federal, adică o răpire. Şi mai ales într-o ţară prietenă.

Chiar şi el, bată-l vina, şi-ar recăpăta obiceiurile de funcţionar în faţa unei asemenea acţiuni lipsite de orice reguli.

— Karkov Balagula este implicat într-o acţiune teroristă majoră, îi reaminti Malko. De aceea e căutat şi de FBI. Eu îmi aduc aminte că guvernul american a arestat un poliţist mexican, chiar în ţara lui, fiindcă era amestecat în asasinarea unui agent din DEA.

— E adevărat, recunoscu Teddy Atlas. Numai că mexicanii îi spânzură de biluţe, pe când aici o cu totul altfel. Eu o să provoc un cutremur în Divizia Operaţiuni.

Se ridică şi îi arătă harta agăţată de perete.

— Avem o bază mică în Ungaria, la aproximativ şapte sute de kilometri de Ivankiv. Într-o primă fază, ar trebui să aducem aparatul la Mzir, în Bielorusia şi cu un plan „bun” de zbor. Apoi să plece oficial în Ungaria, făcând un ocol prin Ivankiv. Pe acolo nu sunt radare şi ai putea susţine că a fost o eroare de navigaţie. În linie dreapta, Ivankiv se află la treizeci de kilometri de graniţa cu Bielorusia.

Se întoarse în birou şi începu să scrie o telegramă.

— La Washington este cinci şi jumătate dimineaţa, observă Malko. Nu avem prea mult timp.

Teddy Atlas se uită la el zâmbindu-i ironic.

— Sper că asta va fi de ajuns! Altminteri, va trebui să ne deschidem umbrelele! Ne întâlnim acasă. Vin şi eu după ce termin.

*
* *

Milton Brabeck îi deschise lui Malko. Djokar, cecenul, stătea tolănit pe canapea şi se uita la o revistă cu benzi desenate.

— Aici totul e bine. Dar dumneavoastră?

— Am noutăţi, zise Malko.

După ce îi puse în temă pe Chris şi pe Milton, care făceau cafea în bucătărie, se duse în cameră. Irina era îmbrăcată tot cu ţinuta ei supersexy pe care o avea dinainte de a fi fost răpită. Lungită pe pat, fuma o ţigară şi se uita la televizor. Uitându-se în scrumieră, Malko observă că era a nu ştiu câta... Fata se uită întrebător la el.

— Am noutăţi, spuse el.

Irina se ridică şi stinse ţigara cu o lucire de teamă în priviri.

— *Şto?*[47]

— Am căzut la învoială cu Balagula pentru o *razborka,* mâine la Ivankiv. Îndată ce primesc informaţiile care mă interesează, vă duc la el.

Se aşteptă să sară în sus de bucurie, însă chipul Irinei se întunecă şi spuse cu voce joasă şi încordată:

— Nu vreau să merg la Ivankiv.

— De ce?

— Mai întâi, pentru că e o capcană. O să vă omoare pe toţi. Îl cunosc. Este foarte puternic. Pe urmă, chiar dacă veţi scăpa, mă va ucide pe mine. L-am înşelat şi nu l-am

47 *Ce? (n.a.)*

ascultat.

— Poate că nu a aflat.

Ea zâmbi cu amărăciune.

— Sunt sigură că Grivana şi Mişa i-au spus. Cred că i-a şi omorât. Nu vreau să am soarta lor.

Era o situaţie dificilă, neprevăzută. Fără Irina, nu va mai fi nicio *razborka.* În timp ce Malko se gândea, Irina Bondarenko se ridică brusc în picioare. Gura îi fremăta. Se aruncă în braţele lui murmurând cu groază în glas:

— *Pajaluista! Pajaluista!* Nu vreau să mor!

Se îngrămădea în el cu toată puterea, strivindu-şi pieptul voluminos, lipindu-şi bazinul de al lui. Hohotele de plâns îi zguduiau tot corpul. Gesturile ei îl tulburară în final pe Malko. Probabil că Irina îşi dăduse seama, căci mişcările ei deveniră mai puţin sacadate, transformându-se în unduiri imperceptibile. Din cauză fineţii pantalonului din piele foarte mulat, Malko avea senzaţia că era goală. Gura Irinei reveni în dreptul gâtului, mângâie uşor obrazul în treacăt, apoi strivi buzele lui Malko. Aceeaşi rugăminte, dar cu alte mijloace...

Malko vru să se desprindă, dar ea se agăţă de el. Pubisul se ondula cu mişcări scurte, sporindu-i mai tare plăcerea. Apoi se lăsă molatică pe el şi, într-un timp record, Malko se trezi pe jumătate dezbrăcat. Atunci, Irina îi absorbi sexul cu gura, ca şi cum l-ar fereca acolo pe vecie. Niciun bărbat nu ar putea rezista unei asemenea tornade. Malko uită şi de sarin, şi de CIA, şi de Karkov Balagula, lăsându-se în voia acestei învăluitoare secături.

Irina Bondarenko îi aplica o felaţie, de parcă viaţa ei ar fi depins de asta. Dar, într-o oarecare măsură, chiar depindea...

Simţea seva urcând din măruntaie. Irina îl aspira cu o pasiune aproape carnivoră. Malko se pomeni urlând de plăcere. Peste câteva clipe, vocea obosită a lui Chris Jones răzbătu de dincolo de uşă:

— *You’are OK?*

— Da, sunt OK, găsi Malko forţa să răspundă.

Irina se ridică încetişor şi se lipi din nou de el.

— Nu vreau să mă omoare, repetă ea. Vreau să rămân cu tine. O să vezi că sunt foarte bună la pat...

Adoptase forma de adresare la „per tu”, aşa cum obişnuia în ruseşte. Malko se cutremură. Nu putea s-o refuze.

— Facem o învoială, îi propuse el. Veniţi mâine la Ivankiv ca să vă vadă Balagula. Dar vă jur că nu vă voi lăsa să plecaţi cu el.

În orice caz, existau două posibilităţi: sau mafiotul era mai şmecher şi îi lichida pe toţi, ori va cădea el în mâinile celor de la CIA. Irina se uita fix în ochii lui Malko.

— E adevărat? Îmi făgăduieşti?

— Îţi făgăduiesc.

În sfârşit, reuşi s-o îndepărteze de el pe Irina. Ce femeie minunată! Chiar şi după ce juisase în gura ei, avea chef să o posede şi să se servească de ea în toate felurile. Fata îi citi acest lucru în priviri şi, frecând uşor buzele de ale lui, murmură:

— Salvează-mă şi nu vei regreta!

Se gândi că, dacă ar fi salvat toate putorile apetisante întâlnite în cale în fiecare misiune, de la Mandy Brown, până la Exaltacion Garcia, ar fi putut să se aleagă cu un frumos harem... Dincolo de uşă, auzi o voce care îi strigă:

— A sosit domnul Atlas!

Îşi aranjă ţinuta într-o formă mai prezentabilă şi se duse în salon. Teddy Atlas îşi regăsise surâsul copilăros.

— Am aranjat totul, îl anunţă el. Avem elicopterul. Acum s rămas principalul: să-l capturăm pe Balagula. Aceasta era condiţia obligatorie ca să poată împiedica Operaţiunea Lucifer.

*

* *

Karkov Balagula privea cerut mohorât unde păreau că se înalţă toate vârfurile mestecenilor din pădure. În luminiş erau minus optsprezece grade. Totul era pregătit. În mod normal, peste două ore, putea s-o recupereze pe Irina şi să-i lichideze pe agentul CIA şi pe Vladimir Sevcenko. După aceea, putea să se retragă pentru câteva luni. În rest, totul va funcţiona fără intervenţia lui. La sfârşitul zilei, va avea loc atentatul cu sarin. Chiar dacă el va dispărea. Superstiţios cum era, îşi strecură mâna sub cămaşă şi pipăi crucea ortodoxă ce o purta la gât. Până la urmă, viitorul îi surâdea. Se întoarse către Vasili care nici nu mai simţea gerul.

— *Davai!* O să bem ceva la Ivankiv.

Înainte de a începe acţiunea, trebuia să se relaxeze. Nu era la prima *razborka* şi, în acest fel de joc, câştiga întotdeauna. Se urcă cu greutate în Mercedesul 600, fiindcă îl deranja vesta antiglonţ. Nici măcar un Magnum 357 nu reuşea să găurească această carapace.

Cărarea troienită se afunda drept în pădure. În această regiune netedă şi săracă, nu era niciun cătun. În timp ce mergea, recapitula în minte toate măsurile de precauţie pe care le luase ca să-şi facă praf adversarii. Începură să cadă fulgi de zăpadă care se pierdeau în stratul şi aşa foarte gros.

Capitolul XVIII

De la Borodienka, începuseră să cadă fulgi mari, acoperind cu o mantie pufoasă peisajul monoton, pădurile de mesteceni, câmpurile îngheţate, satele răzleţe cu gardurile din uluci vopsite în verde şi drumul îngust şi

sinuos, aproape necirculat, în afară doar de cele trei vehicule, două Mercedesuri vechi şi un Chevrolet. Acesta era condus de Vladimir Sevcenko. Lângă el stătea Malko, iar în spate, Chris şi Milton. Irina era în cealaltă maşină, ghemuită între Djokar şi Abbi. În spatele ei mai venea încă una cu patru oameni la bord. Convoiul nu depăşea şaizeci de kilometri la oră. Din când în când, erau obligaţi să oprească şi să-i lase cale liberă vreunui camion încărcat cu buşteni.

— Mai e mult? întrebă Malko.

Vladimir Sevcenko mormăi fără să-şi ia privirea de la drum:

— Douăzeci de minute. Ce vreme câinească! Ninsoarea n-are de gând să se oprească.

Mai rămăsese doar o oră până să se întunece, dar deja aproape că nu se mai vedea. Uneori, în faţa farurilor apărea câte un pieton care mergea pe marginea drumului şi făcea un semn vag cu mâna ca să fie luat. Dar nu avea şanse prea mari. Aceeaşi câmpie mohorâtă şi bătută de vântul siberian se întindea pe sute de kilometri.

Malko privea cu tristeţe cerul plumburiu. Pe vremea asta era imposibil să zboare un elicopter. Tot planul lui se năruia. Înainte de a pleca din Kiev, Teddy Atlas îi dăduse un radio VHF reglat dinainte pe o frecvenţă pe care putea să ia legătura cu cei din elicopter. Din cauza condiţiilor nefavorabile, toată acţiunea era pusă sub semnul întrebării. Dacă reuşea să pună mâna pe Balagula, cum îl va scoate din Ucraina?

Pe Vladimir Sevcenko părea să nu-l intereseze problema lui. Refuzase să-i spună lui Malko ce pregătise ca să scape de posibila capcană pe care o pregătiseră adversarii lor. În trei vehicule încăpuseră doisprezece oameni înarmaţi cu Kalaşnikovuri, cu pistoale, cu puşti cu aer comprimat şi o ladă plină cu grenade. Era o adevărată campanie de luptă.

Malko încercă să activeze aparatul de radio ca să prindă

legătura cu elicopterul. Se străduia în zadar. Nu obţinu nici măcar un zgomot de fond. Începea promiţător... Deodată, Vladimir Sevcenko înjură printre dinţi după ce ieşi dintr-o curbă.

— *Bojemoi!*

Văzură la două sute de metri în faţa lor un girofar albastru care clipea, exact în mijlocul drumului. Ucraineanul încetini. Fasciculul luminos al farurilor le dădu posibilitatea să observe nişte uniforme gri, şepci, mai multe vehicule trase pe marginea drumului şi o grapă cu dinţi ascuţiţi care bloca trecerea. Era imposibil să forţeze acest baraj fără să înţepe cauciucurile.

— E armata? întrebă Malko.

— Nu, forţele speciale de poliţie. Organizează baraje în regiunile de frontieră din cauza contrabandei. *Niet problem!*

Încetinind din ce în ce mai mult, scoase din buzunar un teanc de bancnote de un milion de cupoane şi îl puse pe banchetă. Malko numără vreo douăzeci de poliţişti. Unul dintre ei, cu un disc micuţ şi roşu în mână, se apropie de vehicul, iar Sevcenko lăsă geamul în jos.

— *Dobreden.* Ce se întâmplă? îi zise acesta zâmbitor.

— Un control. Vreau să văd portbagajul.

— *Dobre! Dobre!* murmură ucraineanul în timp ce îi strecura soldatului teancul de bani în mână. Nu ne faceţi să pierdem timpul, ne întâlnim cu cineva la Ivankiv, iar cu ninsoarea asta...

Tăcu stupefiat. Poliţistul se dădu înapoi dând drumul banilor. Hârtiile se împrăştiară pe zăpadă şi fură instantaneu acoperite cu fulgi de nea. Malko îşi zise că era semn rău. În Ucraina, nimeni nu refuza bacşişul. Vladimir Sevcenko înjură din nou printre dinţi şi deschise portiera. Venind lângă soldat, îi zise:

— Unde ţi-e *năcealnikul?*[48]

---

48 *Şeful*

— *Zdoesî,*[49] se auzi o voce.

Se apropie o namilă în ţinută, cu Kalaşnikovul în mână. Pe uniformă avea insigna trupelor speciale de poliţie.

— Controlăm pe toată lumea. Coborâţi din maşină! ordonă ofiţerul.

Soldaţii îl înconjurară ameninţători pe Vladimir Sevcenko. Ucraineanul le făcu semn oamenilor lui să coboare din maşini fără să opună rezistenţă. La câţiva metri mai departe se afla un vehicul cu staţie radio. În Ucraina se întâmplau multe lucruri, dar niciodată un atac împotriva unui detaşament de poliţie.

După ce coborî toată lumea din maşini, soldaţii începură să le controleze, scoţând afară tot ce găseau. Adică un adevărat arsenal: Kalaşnikovurile, puştile, încărcătoarele şi, bineînţeles, grenadele. Ofiţerul asista nepăsător la control.

— De ce transportaţi aceste arme, faceţi contrabandă? îl întrebă el pe Vladimir Sevcenko.

Ucraineanul fierbea de furie, dar şi-o reţinu.

— Nu, făcu el, sunt pentru siguranţa noastră. Mă numesc Vladimir Sevcenko. Anunţaţi-l pe generalul Radşenko, la sediul SBU din Kiev. Mă cunoaşte.

Nu prea amabil, *năcealnikul* îl măsură din cap până-n picioare.

— Am ordin să controlez maşinile care trec şi nu am nicio treabă cu SBU. Aveţi vreo armă asupra dumneavoastră?

Scrâşnind din dinţi, Vladimir Sevcenko scoase un pistol enorm. Malko, Chris şi Milton făcură la fel Nu avea niciun rost să agraveze situaţia. Toate armele lor erau îngrămădite pe o prelată la marginea drumului.

— Aşteptaţi aici, le ordonă poliţistul

Se îndreptă spre vehiculul cu staţia radio şi se urcă în el.

— Ciudat, îi zise Malko lui Vladimir Sevcenko.

---

49 *Aici (n.a.)*

Acesta, cu fălcile încleştate, dădu din cap fără să răspundă. Erau îngheţaţi, deposedaţi de arme, iar zăpada cădea neîncetat. Poliţistul veni spre ei la fel de nepăsător.

— Am vorbit cu generalul Radşenko, zise el. Într-adevăr, vă cunoaşte. Puteţi să vă continuaţi drumul. Dar la întoarcere, trebuie să vă prezentaţi la postul de miliţie din Borodienka să daţi nişte explicaţii. Tot atunci vă înapoiem şi armele...

Lansă un ordin oamenilor săi, iar aceştia traseră grapa la marginea drumului. Atunci, Malko observă că mai era una, aşezată în spatele barajului, interzicând astfel să se întoarcă. Fără un cuvânt, Vladimir Sevcenko se urcă la volan şi demară turbat de furie. După ce parcurseră vreo douăzeci de metri, soldaţii nu se mai vedeau, fiind înghiţiţi de perdeaua deasă de nea.

— Nu mai avem nicio armă, făcu Malko, nu ne mai putem duce la întrevedere. Ce nebunie!

Vladimir Sevcenko puse o frână atât de bruscă, încât maşina se aşeză de-a curmezişul drumului.

— Ba ne ducem la *razborka,* zise el, şi nu vom fi masacraţi. Dacă ţi-e frică, te dai jos acum şi te întorci pe jos la Kiev.

— Vladimir, căută să-l domolească Malko, nu fi prost. E o capcană.

Ucraineanul ridică din umeri şi se întoarse spre el.

— Da, este o capcană, recunoscu el, dar ştiu ce am de făcut.

La ce bun să mai insiste... Chevrolet-ul luase viteză. Se lăsă din nou tăcerea, iar Malko se chinui în van să ia legătura cu elicopterul. După douăzeci de minute, copacii deveniră din ce în ce mai răzleţi, făcând loc câmpiei îngheţate. Şoseaua se bifurca.

— Lată drumul spre Khukari, spuse Vladimir Sevcenko. Benzinăria e pe partea cealaltă.

Viscolul se înteţise şi abia se mai zărea la câţiva paşi.

Mai străbătură vreo sută de metri cu viteză mică. Malko zări în stânga lor, trei pompe de benzină pe un teren descoperit. Mai încolo, era o construcţie ce semăna cu un conteiner mare. Acolo trebuia să fie presupusa întrevedere. După vechiul sistem sovietic, cumpărătorii veneau mai întâi să plătească la ghişeu cantitatea de benzină necesară, apoi omul de la pompă o pornea de la distanţă... O luminiţă palidă şi gălbuie le dădu de înţeles că era cineva în gheretă. Toată esplanada era luminată de felinare.

Vladimir Sevcenko staţionă fără să oprească motorul ca să nu întrerupă căldura şi îşi aprinse o ţigară. Celelalte maşini se opriră în spatele lor. Malko deschise geamul şi se trezi cu o rafală de zăpadă în faţă. Pe viscolul ăsta, puteau să-şi ia adio de la elicopter. Liniştea era absolută, ca în îndepărtata Siberie.

Mirosul de ţigară îl făcu să întoarcă capul. Ucraineanul părea liniştit, deşi momentul nu era favorabil... Lui Malko îi trecu prin minte că acesta începuse să înnebunească. Dacă judeca după expresia de pe feţele lui Chris şi Milton, ar fi zis că şi ei gândesc la fel.

— Iată-i, zise ucraineanul cu voce egală.

Malko zări nişte faruri de maşini care veneau dinspre Ivankiv. La început mergeau în linie dreaptă, apoi se apropiară de ei în curbe largi. Când intrară în zona luminată de felinare, el reuşi să distingă vehiculele: un Mercedes 600 mare şi cinci BMW-uri. Se opriră la vreo zece metri fără să stângă farurile.

Toate portierele Mercedesului fură deschise şi patru bărbaţi coborâră din el. Trei erau înalţi şi înarmaţi cu câte un Kalaşnikov cu două încărcătoare, iar al patrulea, un bondoc cu căciulă de vizon şi cu un palton lung, căruia Malko nu-i putea distinge figura din cauza ninsorii abundente. Vladimir Sevcenko îi şopti:

— Uite-l pe „Tatarin”.

Cei patru bărbaţi se opriră la câţiva metri de ei, iar Karkov Balagula strigă ceva în ucraineană.

— Ce spune? întrebă Malko.

— Vrea ca toţi oamenii mei să coboare din maşini cu mâinile sus. Ticălosul, crede că nu are de ce să se teamă fiindcă prietenii lui ne-au luat toate armele!

Tonul lui era prea vesel ca să nu fi pregătit el ceva. Se scurseră câteva secunde într-o linişte absolută, apoi Karkov Balagula strigă din nou:

— Coborâţi cu mâinile sus!

Dintr-odată, Vladimir Sevcenko se făcu verde la faţă. Încleştând fălcile, sufocându-se, părea că e gata să leşine. Malko îl auzi murmurând:

— Nenorocire!

Malko văzu în oglinda retrovizoare că ocupanţii celor trei maşini se hotărâseră să coboare cu mâinile ridicate. Balagula răcni un alt ordin, iar aceştia se aliniară la câţiva metri mai încolo.

Una din gărzile de corp ale lui Balagula coborî cu calm ţeava Kalaşnikovului şi goli primul încărcător în rafale scurte asupra celor patru bărbaţi. Trei căzură imediat, iar al patrulea încercă să fugă, dar fu secerat imediat de altă rafală care îi ciurui spatele. Malko se făcu alb ca varul. Cele mai rele previziuni ale sale se adeveriseră. Brusc, inima îi tresări în piept. Percepea huruitul caracteristic al unui elicopter. Luă cu febrilitate aparatul de radio VHF. Vladimir Sevcenko se întoarse spre el desfigurat şi îi zise:

— Nu te mai osteni degeaba, oricum suntem terminaţi!

Neaua începea să acopere cele patru cadavre lungite sub lumina felinarelor. Malko avea senzaţia că i se usucă plămânii. În jurul maşinilor, domnea o linişte apăsătoare. Vocea tunătoare a lui Karkov Balagula o întrerupse brutal.

— Le ordonă şi celorlalţi să iasă, traduse Vladimir tot în şoaptă.

Malko nici nu mai putea să înghită. Peste câteva clipe,

va veni rândul lor... Iar elicopterul huruia întruna deasupra lor, invizibil şi neputincios. Pe Vladimir Sevcenko parcă îl apucase apoplexia.

Patru oameni de-ai lui fusese masacraţi. Vocea batjocoritoare a lui Balagula se auzi din nou strigând:

— Vladimir Nicolaievici, coboară şi tu!

Se vedea că special l-a lăsat la urmă ca să savureze victoria. Oamenii care trăseseră puneau alte încărcătoare şi se strânseră în jurul şefului lor. Malko se gândi la Alexandra, la castel, la soare şi îşi zise că va muri. Deodată, Vladimir Sevcenko se încordă, scoase capul pe geam şi urlă:

— „Tatarin”, nu eşti decât un rahat, *niekulturnâi! Ia tuaiu matie!*[50]

Nu era chiar genul de declaraţie potrivită pentru a destinde atmosfera. De altfel, Karkov Balagula reacţionă imediat. Trase din curea un pistol mare automat şi înaintă spre Chevrolet.

— *My God!* De data asta s-a zis cu noi! murmură Chris Jones.

Înmărmurit, Malko se uită la Vladimir Sevcenko. Figura lui era încordată de ură.

Deodată, se auzi o explozie înfundată şi, din ghereta benzinarului, ţâşni o limbă de foc portocalie. După o fracţiune de secundă, Mercedesul 600 al lui Karkov Balagula se transformă într-o minge enormă de foc. Fumul nu avu timp să se risipească. O rafală de armă păcăni din direcţia ghişeului unde se plătea benzina. După frecvenţa focurilor, Malko identifică o mitralieră cu tir rapid, de tipul MG 42. Cei trei oameni care îi împuşcaseră pe ceilalţi căzură ca popicele, ciuruiţi de gloanţe.

Tirul încetă la fel de brusc precum începuse. Apoi, a doua limbă de foc ţâşni, iar primul BMW se aprinse când fu atinsă de o rachetă RPG7. Nimic nu ar fi rezistat, nici

---

50 *Analfabetule! Mama mă-tii! (n.a.)*

măcar un tanc mai uşor.

Karkov Balagula rămase pe loc trăsnit, cu pistolul în mână. Motoarele celorlalte patru BMW-uri fură pornite. Se îndreptau care încotro, pregătindu-se să fugă. Altă rachetă îl mai pulverizа pe unul dintre ele, înainte ca celelalte să dispară în noapte. Rămăseseră doar carcasele care mai ardeau încă, iar Karkov Balagula rămase în picioare, în viscol, luminat de felinare.

Lui Vladimir Sevcenko îi veni sufletul la loc. Strigă:

— Aruncă arma, „Tatarin”! Mai ai o şansă să-ţi salvezi viaţa.

Karkov Balagula nu se clinti din loc.

O altă rafală de mitralieră spulberă zăpada din faţa lui. Malko văzu că ezită. Apoi, cu un gest violent, aruncă pistolul departe de el, rămânând acolo unde se afla. Vladimir Sevcenko se întoarse spre Malko cu un zâmbet triumfător.

— Vezi! Nu trebuia să-ţi fie frică. *Ştiam* că ticălosul o să ne întindă o cursă. N-am mai avut în viaţa mea o asemenea *razborka.* Trebuia să fiu mai şmecher decât el. Acum „Tatarin” e al tău!

Cum Malko se pregătea să deschidă portiera, ucraineanul îl reţinu.

— Aşteaptă!

Scoase capul pe geam şi strigă:

— Tătarule, scoate-ţi toate hainele!

Spre surprinderea lui Malko, Karkov Balagula execută ce i s-a cerut cu gesturi lente. Îşi lepădă mai întâi paltonul lung, apoi haina, puloverul şi pantalonii. Rămase ţeapăn în zăpadă, doar în izmene, în bluza de corp, în ghete şi cu căciula pe cap.

— Poţi să te duci! îi zise Vladimir Sevcenko lui Malko.

Acesta sări din Chevrolet. Avea în sfârşit şansa să afle *cine* a vrut să „gazeze” o parte din populaţia New York-ului cu sarin. Oricum era ultima încercare! La New York, nu

era încă ora zece. Mai era timp să-l determine pe Karkov Balagula să vorbească. Elicopterul se mai auzea foarte slab. Activă aparatul de radio VHF şi încercă din nou să ia legătura cu el. Auzi până la urmă bolboroseli de voci depărtate.

Irina Bondarenko se dădu jos din Mercedes şi veni spre el alergând. Vladimir coborî şi el, urmat de gorile. Un bărbat ieşi în goană din ghereta benzinarului şi veni lângă ucrainean şi şopti câteva vorbe. După aceea, toţi şase se apropiară de Karkov Balagula. Lui Malko nu-i venea să creadă că e aşa bondoc. Cu faţa vânătă de frig şi încordată de ură, abia se abţinea să nu tremure. Vladimir Sevcenko îi zise:

— Ei, „Tatarin”, credeai că o să câştigi? N-ai ştiut un lucru. Că m-am născut în Ivankiv acum cincizeci şi cinci de ani! Ştiam că pui tu ceva la cale.

— Ce vrei, Volodia? îl întrebă Karkov Balagula.

Vladimir Sevcenko izbucni în râs.

— Eu? Doar să-ţi smulg coiţele. Prietenul meu are nevoie de niscaiva informaţii.

Stupefiat, Malko nu se putu abţine să nu-l întrebe pe aliatul său:

— De ce nu ai acţionat înainte ca oamenii tăi să fie executaţi?

— Mitraliera s-a blocat din cauza frigului, zise cu un ton grav Vladimir. Dacă nu reuşeau s-o deblocheze la timp, dădeam colţul cu toţii!

— De la cine aţi primit ordin să otrăviţi New York-ul cu sarin? îl întrebă Malko pe Tătar.

Karkov Balagula nu răspunse, ci o fixa cu privirea pe Irina, înfofolită în haina ei de samur. Elicopterul se apropia din nou. Malko activă aparatul de radio şi îi zise lui Karkov Balagula:

— Eu reprezint guvernul american. Acest elicopter vă va scoate din ţară în mai puţin de o oră. Veţi fi dus în Statele

Unite. E în interesul dumneavoastră să vorbiţi.

În aceeaşi clipă, o voce abia înţeleasă ţâşni din VHF. Legătura cu elicopterul fusese stabilită.

— „Volodia” zise Malko. Aici „Centrala”. Suntem...

Nu mai continuă fiindcă Balagula se repezise la Irina s-o strângă de gât şi o trânti la pământ. Celor patru bărbaţi le trebuiră câteva secunde ca să acţioneze. Chris şi Milton se năpustiră asupra Tătarului ca să-i smulgă victima din gheare. Malko şi Vladimir încercară să-l tragă de picioare. Irina nu putea rezista mult timp acestei forţe dezlănţuite.

Imediat, Malko o zări pe Irina scoţând mâna din buzunarul hainei, în care ţinea un pistol negru şi îl propti în craniul bărbatului care o strângea de gât. Karkov Balagula scutură din cap să-i îndepărteze, dar nu făcu altceva decât să fixeze mai bine ţeava pistolului în urechea stângă. Irina apăsă pe trăgaci şi ţinu degetul astfel un timp...

În câteva secunde, trase şapte gloanţe. Craniul lui Balagula explodă pur şi simplu sub potopul de proiectile, împrăştiind aşchii de oase, materie cervicală şi sânge pe o rază de un metru. Fulgerat, Tătarul slăbi gâtul Irinei din strânsoare, iar ea se eliberă urlând, plină de sânge şi de materie cenuşie. Se rostogoli pe jos sufocându-se, pradă unei violente crize de nervi.

La rândul lui, cuprins de isterie, Vladimir Sevcenko începu să lovească cu picioarele cadavrul, înjurându-l. În acel moment, din aparatul de radio se auzi o voce aproape clară:

— „Centrala”! Aici „Volodia”. Vremea e foarte rea, nu ştim dacă ne vom putea aşeza la sol!

Malko avu timp să răspundă în timp ce Irina se tăvălea prin zăpadă.

— „Volodia”, aici „Centrala”. Întoarceţi-vă la bază. *Over.*

Se terminase cu exfiltrarea lui Karkov Balagula. Copleşit, Malko încerca s-o potolească pe Irina, a cărui gât

era brăzdat de dungi roşiatice, iar faţa, schimonosită de plâns. Ca o nebună, ea se dezbrăcă de haina de blană împroşcată toată cu sângele amantului ei şi cu alte resturi scârboase. O maşină care venea de la Kiev încetini şi se apropie de benzinărie ca să facă plinul. Văzând cadavrele întinse pe jos şi carcasele maşinilor care arseseră, şoferul acceleră şi dispăru în noapte.

Malko se uita la ceea ce mai rămăsese din Karkov Balagula. Ancheta lui se sfârşea în acest punct. Ceva îi spunea că Balagula organizase atentatul, cum era prevăzut, pentru astăzi. Scoase telefonul portabil ca să ia legătura cu Teddy Atlas sau cu Howard Allenwood. Nu aveau de ce să-şi mai facă iluzii.

Era imposibil să-i contacteze! Se aflau într-o zonă neacoperită de sateliţi. Zăpada cădea întruna, îngheţând sângele cadavrelor. Şocată şi dârdâind de frig, Irina plângea în hohote. Malko o sprijini până la Mercedesul în care se trânti.

— De unde aveţi arma? o întrebă el după ce se mai calmă un pic.

— De la baraj, murmură ea. Mi-a dat-o Djokar. Pe mine nu m-au controlat.

Malko nu mai zise nimic. Aşa e viaţa, un şir lung de situaţii neprevăzute. Nu putea s-o învinuiască pe Irina că îşi salvase viaţa ucigându-l pe Balagula. Vladimir Sevcenko veni lângă el.

— S-a terminat, zise Malko amărât. Atentatul va avea loc în mod sigur peste câteva ore, dacă nu cumva a şi avut.

Ucraineanul clătină din cap copleşit.

— Mare porcărie!

Deodată, vocea Irinei care îşi masa gâtul din cauza durerii îi făcu să tresară:

— Aş putea să vă ajut eu.

Capitolul XIX

— Să mă ajutaţi! repetă Malko nedumerit. Cum?

— Am fost acolo când Karkov l-a trimis pe Iuri Avdişev la New York cu o treabă foarte importantă. Au vorbit în salon. Eu eram în camera mea, aşa că nu am auzit tot ce spuneau. Dar ştiu că Balagula nu voia să se ducă fiindcă era foarte periculos.

— Când a fost asta?

Ea se gândi.

— Cred că acum patru zile. Trebuia să plece a doua zi.

Deci, Iuri Avdişev a ajuns deja la New York. Acest lucru confirma cele mai rele temeri ale lui Malko.

— Ştiţi unde e în New York?

— Nu.

Se bucurase iarăşi degeaba. Vladimir Sevcenko se duse la maşină împreună cu Chris şi Milton şi îi dădu lui Malko nişte acte, un carneţel, un portofel şi un telefon portabil.

— Plecăm, zise ucraineanul, lată ce am găsit la Tătar.

Cadavrele lungite pe jos aproape că dispăruseră sub plapuma albă de ninsoare.

— Şi ăştia? întrebă Malko.

— Se ocupă ei, zise ucraineanul arătându-i pe cei trei bărbaţi ce ieşeau din ghereta benzinarului.

Unul dintre ei ducea pe umăr un RPG 7. Peste câteva ore, nu va mai rămâne nicio urmă din sângeroasa *razborka.* Vladimir Sevcenko întoarse maşina şi porniră înapoi spre Kiev. Ninsoarea cădea atât de abundent, încât Malko se întreba dacă vor mai ajunge în oraş.

— Se pare că Iuri Avdişev este la New York ca să comită atentatul, îi spuse el ucraineanului.

— Tot ce se poate, făcu Sevcenko. Pentru un pumn de dolari i-ar ucide şi pe mă-sa şi pe ta-su. Ştii unde e?

— Nu. Dar cu ajutorul serviciului Imigrări, poate că vom reuşi să-l găsim.

Încercă din nou să formeze numărul lui Howard Allenwood, dar tot nu puteau să-l prindă. Trebuiau să mai meargă aproximativ o oră ca să se aprindă ledul verde. Formă cu nervozitate numărul lui Teddy Atlas care răspunse de la primul sunet.

— Malko! Unde sunteţi? îl întrebă americanul.

— Pe drum. Ne întoarcem. Am avut o problemă..

Îl puse repede în temă cu sfârşitul tragic al *razborkăi.*

— Oricum elicopterul nu putea să coboare la sol, îl consolă Teddy Atlas. S-ar fi prăbuşit... Sun imediat la New York să mă interesez de Avdişev. Dacă e acolo... Vă telefonez mai târziu.

Telefonul portabil al lui Malko sună după douăzeci de minute.

— Au recepţionat mesajul, îl anunţă Teddy Atlas. Tot FBI-ul e pe urmele lui Avdişev. Dumnezeu ţine cu noi...

— Nu înţeleg...

— La New York viscoleşte tare de tot. Practic toată circulaţia e oprită. Nu şi metroul, bineînţeles, dar nu e o zi bună pentru un atentat. Pentru următoarele două zile, datele meteo nu prevăd nicio schimbare, vremea va rămâne în continuare urâtă.

— Să dea Dumnezeu să aveţi dreptate, oftă Malko. În aproximativ patruzeci de minute vom fi în Kiev.

Vocea Irinei se auzi din spate.

— În mod sigur îl va suna pe Karkov la telefonul portabil. Aşa comunică întotdeauna.

— Dacă răspund eu, observă Malko, o să închidă imediat. În felul acesta va afla şi de moartea lui Balagula...

— Dar voi răspunde *eu,* zise Irina, nu îşi va da seama. Pot să-l întreb unde e.

— Nu va afla chiar imediat de moartea Tătarului, se băgă în vorbă Vladimir Sevcenko. Mâine va fi îngropat în

pădurea Divrova împreună cu oamenii lui.

— Dar cei care au scăpat cu Mercedesul?

— Nu pot să comunice cu Avdişev, spuse ucraineanul. Sunt numai nişte *mokruşniki.*

Malko îşi spuse că Irina Bondarenko tocmai îşi făcuse rost de un bilet pentru New York... După o jumătate de oră, ajunseră la Borodienka.

*
* *

Telefonul portabil al lui Balagula, legat la un magnetofon micuţ, era pe biroul lui Teddy Atlas şi păzit ca un diamant de douăzeci de carate. Deşi era foarte târziu, întreg etajul ocupat de CIA în Ambasada Statelor Unite era luminat. Îi chemaseră de acasă pe funcţionarii de la Cifru şi au comandat hamburgeri de la *Studio.* Malko se întorsese la Kiev pe la ora douăzeci, împreună cu ceilalţi, încă de la şapte seara, prioritatea FBI-ului era să-l găsească pe Iuri Avdişev. Numărul paşaportului acestuia fusese găsit, cât şi un dosar întreg la Consulat. Teddy Atlas luă telefonul portabil.

— O să-l facem să vorbească, zise el. Chiar mâine dimineaţă voi lua legătura cu SBU. Vom afla toate numerele la care au fost primite sau date apeluri în ultimele treizeci de zile.

În clipa în care îl puse jos, se declanşă soneria telefonului portabil. Malko i-l întinse imediat Irinei.

— Răspundeţi!

Tânăra apăsă pe tasta *talk* şi zise „alo”. Convorbirea fu întreruptă instantaneu. Teddy Atlas zâmbi cu ironie.

— Vom afla foarte repede de unde vine acest apel...

Afară ningea întruna, ca şi la New York, unde acum era ora două după-masă. Malko simţea câte un ghem în stomac de fiecare dată când linia directă de la Langley suna. Deşi vremea era urâtă, comiterea unui atentat nu părea chiar

imposibilă. Oamenii mergeau la serviciu, metroul funcţiona. În fiecare secundă se aştepta să primească vestea înspăimântătoare: gazul sarin a fost împrăştiat în sistemul ventilaţie al unei clădiri. Chiar dacă Teddy Atlas gândea la fel, încerca totuşi să facă faţă, adoptând o atitudine relaxată.

Malko se întreba dacă vor putea să decoleze din Kiev. CIA trimisese un avion particular ca să-i ducă la Paris, apoi, a doua zi la unsprezece, să se îmbarce pe un Concorde al companiei Air France. Aparatul Falcon 900 va ajunge la Kiev pe la ora douăzeci şi trei şi îşi va lua zborul imediat.

Un funcţionar de la Cifru intră în birou şi puse pe masă o telegramă care sosise acum. Teddy Atlas o citi rapid.

— Iuri Avdişev a sosit la New York acum două zile, zise el. După cum ne informează cei de la serviciul Imigrări, va sta cincisprezece zile. A venit pentru afaceri.

— A dat vreo adresă?

— Da, în Brighton Beach. Au comunicat-o acum celor de la FBI.

Se opriră ca să-şi mănânce hamburgerii. Malko era negru de supărare.

— În două zile, reluă el, au avut tot timpul să pună la punct atentatul.

Nimeni nu spuse nimic. De-abia terminaseră de mâncat, când sună telefonul.

— Avionul vostru a aterizat la Borispol, îi anunţă Teddy Atlas. Trebuie să plecaţi. Vă conduc eu.

Vladimir Sevcenko se dusese să se odihnească. Primul lucru pe care îl făcuse Malko la ambasadă, a fost să „tăinuiască” legătura ucraineanului cu generalul James Klastrom, însărcinat cu vânzarea de arme. Trebuia să-şi plătească datoriile.

Irina îşi luă haina de samur. Cu respectul pentru lux, Chris Jones o culesese din zăpadă şi o curăţase cât putuse

de bine. Consulul fusese luat de la un dineu al unui înalt funcţionar însărcinat cu afacerile externe ucrainene ca să-i elibereze fetei un paşaport de urgenţă, pe care mai trebuia doar viza consulului american.

Nu prea discutară cât dură drumul până la Borispol. Free-shop-ul era deschis încă, iar Irina ţinu morţiş să-şi cumpere un cartuş de Gauloises blondes şi o sticlă de Cointreau, ca şi cum urma să fie exilată într-o ţară de sălbatici. După o jumătate de oră, au plecat.

*

* *

Malko privea valurile cenuşii ale Atlanticului cu un amestec de tristeţe şi uşurare. În ziua precedentă, nu avusese loc niciun atentat. Ultimatumul nu a fost respectat. Probabil că din mai multe motive: din cauza vremii nefavorabile care s-a abătut asupra New York-ului, perturbând grav circulaţia, sau din cauza unor factori imprevizibili.

Bunăoară, atentatul se putea produce în orice moment. Pericolul va înceta numai în clipa în care Iuri Avdişev va fi capturat.

Pe Irina Bondarenko n-o preocupau aceleaşi probleme. Fascinată, nu îşi dezlipise privirile de pe tabela care anunţa viteza avionului Concorde în mach[51]. De vreo douăzeci de ani încoace, acesta traversa Atlanticul cu mai mult de două mii de kilometri la oră. La Rossy, Malko primise un mesaj transmis de FBI. Adresa dată de Iuri Avdişev serviciului de Imigrări nu exista nicăieri. Singura şansă de a-l găsi rămânea tot ipoteza Irinei. Până la urmă, Avdişev va încerca să ia legătura cu şeful lui.

Concordul începu să fie zguduit cu putere. Vremea era înfiorătoare. Irina strigă veselă:

— Ah, văd zgârie-norii!

---

51 *În fizică, numărul lui Mach (n.t.)*

Era mai mult o fantezie decât realitatea însăşi. Cădeau fulgi mari de zăpadă care împiedicau vizibilitatea, aparatul Concorde bizuindu-se doar pe instrumentele de la bord. Tânăra se întoarse spre Malko, încântătoare şi senzuală, şi îi şopti la ureche:

— După ce o să-l găsim pe Iuri, vom sărbători!

*

* *

— Sunteţi ultimii pasageri care aterizează la New York! le spuse Howard Allenwood. Aeroportul JFK va fi închis. La buletinul meteo s-a anunţat viscol puternic în următoarele zile. La Boston şi la Washington, totul va fi paralizat...

Pe ferestrele largi ale biroului CIA din clădirea companiei Panam, se vedea zăpada viscolită care limita enorm vizibilitatea. Aproape că nu se mai circula deloc, iar pietonii răzleţi bătuţi de rafalele de vânt rece se grăbeau să ajungă acasă.

Biroul modest se transformase într-un cartier general al luptei împotriva teroriştilor care foloseau gazul sarin. Numeroase linii directe făceau legătura FBI-ului cu diverse secţii de poliţie şi cu agenţii federale implicate în această luptă. Prigoana era secretă, condiţie esenţială pentru ca Iuri Avdişev să se manifeste. Amestecul discret al celor din Little Odessa nu adusese nimic nou, deşi cei din ROC Squad au făcut eforturi enorme.

Rămăsese telefonul portabil al lui Karkov Balagula, care stătea pe biroul lui Howard Allenwood, la îndemâna Irinei. Totul avea să se joace în câteva secunde, înaintea declanşării unei formidabile vânători de oameni. De trei ore, de când Irina şi Malko sosiseră, telefonul portabil nu sunase nici măcar o dată.

În avion, Malko îşi construise o teorie. Dacă Avdişev nu şi-a putut îndeplini misiunea dintr-un motiv oarecare, va căuta în mod sigur să ia legătura cu şeful lui. Or, la celular

nu fusese posibilă în timpul celor trei ore şi jumătate cât a durat traversarea Atlanticului.

Biroul de alături fusese amenajat în dormitor, cu paturi de campanie. Chris Jones şi Milton Brabeck supravegheau aprovizionarea. Trebuiau să aştepte şi să se roage.

*
* *

În încăpere, se simţea miros de ţigări Gauloises blondes. Ultimatumul expirase de două zile, iar Irina Bondarenko îşi alunga tristeţea fumând ţigările cumpărate de pe aeroportul din Kiev.

Telefonul portabil nu sunase deloc şi Malko începuse să se întrebe dacă nu răsuflase cumva vestea morţii lui Karkov Balagula. Pentru prima oară de când venise, apăru un petic de cer albastru printre norii grei purtaţi de furtună. Aeroporturile care fuseseră închise două zile, erau redeschise acum. O armată de pluguri degajau arterele principale. Howard Allenwood intră în birou cu un document în mână.

— Am primit veşti de la centrala noastră din Kiev. Au reuşit să descifreze numerele primite pe telefonul portabil al lui Balagula şi cele de la care s-a sunat. Există o persoană care ne interesează în mod deosebit. Un anume Vitali Kusov.

— Cine este? întrebă Malko.

Directorul Diviziei Operaţiuni din cadrul CIA se aşeză vizibil tulburat.

— Vitali Kusov a făcut parte din Primul Directorat al KGB, departamentul al şaptelea. A demisionat în 1991, şi a devenit om de afaceri. Are mulţi bani, o vilă şi un apartament chiar vizavi de Kremlin. E în contact direct cu deputaţii cei mai extremişti din Duma de Stat, în frunte cu Jirinovski. Le-am cerut celor din centrala de la Moscova să continue cercetările.

Se pare că Vladimir Sevcenko avusese dreptate, fiindcă au dat exact peste un politician, un fost activist în KGB... Tocmai se pregătea să mai pună o întrebare, când telefonul portabil de pe birou sună. De câteva zile tot visau la această clipă. În primul moment, nimeni nu se clinti din loc. Apoi, Irina sări în picioare înnebunită.

— Ce trebuie să-i spun?

— Întrebaţi-l unde este, zise Malko.

La cel de-al cincilea apel, se repezi la celular şi apăsă pe tasta *talk.* O voce de bărbat întrebă numaidecât:

— Karkov?

— *Niet.* Sunt Irina.

— Irina? De ce răspunzi tu? Unde e „Tatarin”?

Manifestase surpriză şi neîncredere. Irina încercă să-şi păstreze vocea neschimbată.

— Nu poate să vină imediat, dar mi-a cerut să răspund eu. Unde eşti?

— La *Kawkas,* în New York. Ce contează? Să mă sune imediat pe telefonul meu, dacă nu, să-i spui că plec într-acolo. O să înţeleagă. *Paka!*[52]

Convorbirea se întrerupse. Irina Bondarenko încă mai ţinea strâns în mână aparatul.

— E Iuri, făcu ea cu voce tremurătoare.

Malko îngheţase de groază.

— Aţi auzit?! Spune-i lui „Tatarin” că mă duc într-acolo! Se pregăteşte să comită atentatul!

Sângele din obrajii lui Howard Allenwood se scursese de tot şi deveni galben ca ceara.

— *Godgracious!* murmură el. Ce a vrut să spună cu *Kawkas?*

— E un restaurant cu numele ăsta pe Brighton Beach Avenue, în cartierul Brighton Beach, spuse Malko.

Howard Allenwood ridicase deja receptorul telefonului legat la linia directă a FBI-ului, la care nu mai era necesar

---

52 *Pe curând (n.a.)*

să formeze numărul. Cuvintele se învălmăşeau în gura lui. Imediat ce termină de vorbit, se ridică.

— Ne ducem acolo! Ne aşteaptă un elicopter pe acoperiş.

Capitolul XX

Iuri Avdişev îşi termină cafeaua. Era ultimul client din restaurantul *Kawkas,* unde oamenii mâncau de prânz devreme. Se uită la ceas: era ora trei. Planul îi cerea să fie în Manhattan pe la cinci. La buletinul meteo se anunţă că marile artere au fost degajate, dar se circula cu viteză redusă. Poate că era mai bine să-şi lase o marjă de timp.

— *Scioet, pajaluista*[53] îi zise el patronului.

— *Seiceas.*[54]

Ucraineanul o aduse imediat, iar Avdişev îi dădu o bancnotă de o sută de dolari. Se grăbea să se întoarcă în Ucraina. Întârzierea pe care o avusese s-a datorat în special vremii urâte care a paralizat practic New York-ul de la sosirea lui. Dar în câteva ore, va pleca din Statele Unite. Mai întâi, cu un zbor până la Miami, apoi la Porto Rico şi la Madrid. Călătorind cu adevărata lui identitate, cu paşaport şi viză autentice, nu avea de ce să se teamă...

Treaba pe care el o avea de făcut i se părea dezagreabilă, dar bănoasă, şi aducea puţin cu un genocid de proporţii mai mici... Nu-l impresiona nici când omora oameni pe care îi cunoştea, darămite nişte necunoscuţi... Ştia că, dacă voia să obţină iertarea lui Karkov Balagula, trebuia să-i dovedească neapărat că îi este devotat. Ceea ce voia să şi facă.

---

53 *Nota, vă rog*

54 *Îndată (n.a.)*

Luă restul de pe masă, îşi puse haina din piele şi ieşi. Camionul frigorific alb, de patru tone şi jumătate, marca Ford, era parcat exact în faţa restaurantului. Sub ştergător era strecurată o amendă pe care o aruncă în rigolă înainte de a se aşeza la volan.

Acest vehicul în aparenţă inofensiv era de fapt o redutabilă maşină de semănat moartea. Printr-o şmecherie tehnică se conectase un rezervor de gaz sarin la ţeava de eşapament. Era de ajuns să dea drumul la rezervorul cu gaz otrăvitor şi să meargă prin oraş, pentru ca acesta să se împrăştie în atmosferă împreună cu gazele de eşapament. Rulând cu o viteză normală pe străzile din New York, camionul alb va semăna moartea printre miile de persoane pe care le va întâlni în cale. După ce rezervorul cu sarin se va goli, Iuri Avdişev va abandona camionul furat în urmă cu câteva luni şi va lua un taxi până la aeroport. Numai zăpada asta îi zădărnicise proiectul, făcând drumurile impracticabile până acum.

Ucraineanul porni motorul şi se desprinse de lângă trotuar, mergând pe Brighton Beach Avenue pe sub metroul aerian, înspre vest. Când ajunse puţin mai departe, viră pe Ocean Parkway, îndreptându-se spre nord. Deschise aparatul de radio: se anunţa din nou ninsoare. Peste patruzeci de minute, ajunse pe Brooklyn Bridge. Avdişev avea intenţia să împrăştie sarinul începând cu Third Street. Pe FDR Drive, nu erau pietoni.

*

* *

— Vă aşteaptă o maşină pe Brighton Esplanade, vizavi de Sixth Street, se auzi o voce prin radio.

— OK, am recepţionat, spuse pilotul elicopterului.

Acesta ajunsese deja deasupra cartierului Brighton Beach. Malko zări o maşină cu girofar oprită pe dalele falezei din dreptul restaurantului *Wintergarden.* După trei

minute, Irina, Howard Allenwood şi el săriră din aparat, fiind întâmpinaţi de un agent special al FBI.

— Încă nu am reuşit să localizăm suspectul, zise el. A plecat de la restaurant acum vreun sfert de oră...

Se urcară în maşină şi o luară pe Brighton Beach Avenue. Trotuarul din faţa localului *Kawkas* gemea de agenţi speciali de la FBI care îi interogau pe vecini şi pe trecători. Malko intră în restaurant. Patronul fu înconjurat de o gloată de poliţişti care fluturau prin aer fotografia lui Iuri Avdişev luată din dosarul cu cererile pentru vize.

— Da, da, cred că el este, bâigui ucraineanul înspăimântat. Până acum nu l-am mai văzut.

Malko schimbă o privire cu Howard Allenwood. Chiar dacă scotoceau de la un capăt la celălalt Brighton Beach, ar fi căutat acul în carul cu fân... În plus, timpul îi presa, Iuri Avdişev se pregătea să acţioneze. Malko se apropie de patron, un ucrainean chel, exact în momentul în care acesta spunea:

— Cred că s-a suit într-un camion care era parcat în faţă.

Malko dădu buzna afară. Nu văzu niciun camion. Stomacul i se încordă. Agenţii FBI invadaseră magazinul cu mezeluri vecin care avea vitrina decorată cu o sumedenie de cârnaţi înşiraţi. Tocmai voia să plece, când privirea îi fu atrasă de un cartonaş alb mototolit care zăcea la marginea trotuarului. Îl culese de jos şi văzu că era un *parking summons,* adică o amendă. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, o desfăcu şi citi. Mai întâi era trecut numărului vehiculului parcat neregulamentar: *D 542 NA. New York.* Apoi: *Marke: Ford. Body Type: Truck. Color: White.*

Se năpusti în restaurant cu amenda în mână şi îl înhăţă de mânecă pe Howard Allenwood.

— Uitaţi-vă, vehiculul în care se află Iuri Avdişev a plecat!

*
* *

Vreo şase elicoptere survolau Brooklyn-ul. Alte o sută de vehicule de tot felul ale FBI-ului şi toate maşinile disponibile aparţinând poliţiei metropolitane scotoceau absolut orice itinerar posibil care ducea spre Manhattan, ţinta cea mai probabilă a atentatului. Belt Parkway mergea de-a lungul ţărmului, iar toate marile artere duceau către nord. Numai că vehiculul căutat putea s-o ia şi pe drumuri mai puţin circulate.

Din ordinul FBI-ului, se difuza un comunicat din cinci în cinci minute, pe toate posturile de radio din regiunea New York-ului, în special pe WKAB, postul de radio rus, rugându-i pe ascultători să semnaleze prezenţa vehiculului suspect la 911.

După douăzeci de minute de la lansarea apelului, căutările nu s-au soldat cu niciun rezultat. Numărul de înmatriculare nu a fost de prea mare folos. Ford-ul fusese furat cu trei luni în urmă de la o măcelărie angro. Dar camioane de acest tip erau cu miile.

După ce se urcă din nou în elicopterul de la CIA, care dădea roată pe deasupra cartierului Brooklyn, Malko se uita la şirurile nesfârşite de vehicule, rugându-se ca vreun şofer să observe camionul. Maşinile FBI-ului, rulând pe refugiile pentru opririle de urgenţă, mergeau acum pe Belt Parkway, căutând camionul alb. Dar pe aici, mai erau sute de străduţe pe care nimeni nu le supraveghea... Howard Allenwood se întoarse spre Malko.

— Mai există o soluţie. Să închidem provizoriu podurile Brooklyn, Manhattan şi Williamsburg. Va rămâne doar Battery Tunnel...

— Da, şi Midtown Tunnel, şi 59th Street Bridge, replică Malko. Plus Triboro! Veţi provoca ambuteiaje istorice fără să fiţi sigur că veţi obţine vreun rezultat.

— Am şi făcut-o deja!

Deodată, izbucni o voce în aparatul de radio:

— Vehicul suspect reperat. Rulează pe Gowanus Expressway, în dreptul lui Sunset Park. Viteza de aproximativ patruzeci de mile. Identificare pozitivă. Un singur om la bord.

Malko se uită pe hartă cu pulsul ajuns la 150. Camionul se afla la douăzeci de minute de Manhattan, între Greenwood Cemetery şi docurile din Brooklyn. Howard Allenwood luă microfonul:

— Vă ordon să opriţi vehiculul folosind toate mijloacele. Izolaţi-l! Dacă omul încearcă să fugă, neutralizaţi-l! Trimiteţi imediat o echipă ABC acolo şi nu vă asumaţi niciun risc. Dar, mai ales, nu deschideţi camionul!

Elicopterul se pregătea să execute un viraj. După cinci minute, începeau să coboare deasupra lui Gowanus Expressway, îndreptându-se spre nord. Un fluviu de vehicule curgea în cele două sensuri.

*

* *

Iuri Avdişev înţelese că se ivise o problemă când văzu un Chevrolet gri cu un girofar plantat în stânga pe capotă, ce mergea cu toată viteza pe refugiul pentru urgenţe, şi încetini după ce ajunse în faţa lui. Pe parbrizul din spate apăru o inscripţie cu litere luminoase: *„Stop immediately. FBI”.*

Frână şi stomacul i se făcu ghem. Când aruncă o privire în oglinda retrovizoare, văzu că şoseaua era liberă. În spatele lui nu mai era niciun vehicul. Se uită în stânga, dar şi celălalt sens al autostrăzii era pustiu. Circulaţia fusese oprită mai sus. Vru să iasă din spatele lui şi să-l depăşească, dar Chevrolet-ul se depărtă, împiedicându-l să treacă. În aceeaşi clipă, apăru şi un elicopter deasupra lui, legănându-se la câţiva metri de sol, iar într-o parte citi inscripţia POLICE cu litere mari şi negre. Zări în uşa

laterală un om înarmat cu o puşcă. Îi făcea semn lui Avdişev să oprească.

În vreme ce ucraineanul ezita, telefonul portabil începu să sune. Auzi vocea Irinei Bondarenko:

— *Privet,*[55] Iuri, zise ea. Îţi dau pe cineva la telefon.

Ca într-un coşmar, auzi o voce de bărbat care i se adresa în ruseşte:

— Karkov Balagula a murit. Sunteţi înconjurat de FBI. Ştim că transportaţi gaz sarin. Dacă nu opriţi imediat şi nu coborâţi din camion cu mâinile sus, o să vă împuşcăm.

Iuri Avdişev nici nu avu timp să-şi pună unele întrebări, că auzi din nou vocea Irinei în microfon:

— Iuri, fă ce ţi se spune.

Ucraineanul se uită la şoselele pustii din împrejurimi. De-abia acum percepea un concert de sirene care se îndrepta în direcţia lui. Girofarul îl orbea. O voce cavernoasă, amplificată de un megafon îi ordonă în engleză să coboare din camion.

Chevrolet-ul frână brusc în faţa lui, iar el fu nevoit să facă la fel. Mai pregeta încă atunci, când o lucire portocalie ţâşni din elicopter. Glonţul tras din puşcă îl nimeri exact în frunte.

*

* *

Howard Allenwood îl privea cu respect pe chelnerul de la *Petrossian* care aşeză în faţa lui un mic suport pe care stăteau trei boluri din cristal, fiecare conţinând câte o moviliţă de caviar. Chelnerul le arătă cu degetul pe rând şi spuse cum se numeşte fiecare sort:

— Beluga, Oscietre, Sevruga.

Malko avea dreptul la acelaşi tratament. Alături de boluri, se găseau şi trei mici lopăţele din argint aurit. Şi, bineînţeles, nelipsita votcă *Petrossian.* Ca să sărbătorească

55 *Salut (n.a.)*

victoria, Malko preferase restaurantul *Petrossian,* situat pe Seventh Avenue, în locul pretenţiosului local *Cirque.*

Dacă eleganta clientelă a acestui rafinat local newyorkez ar fi surprins o fărâmă din conversaţia lor, i s-ar fi făcut părul măciucă.

— Experţii noştri au calculat că încărcătura camionului ar fi cauzat moartea a patruzeci de mii de persoane, zise omul de la CIA după ce gustă din Beluga. Am găsit în cabină itinerarul pe care trebuia să-l străbată. Acoperea jumătate din Manhattan. Avea şanse să scape, căci nimeni nu ar fi făcut legătura între acest camion banal şi dâra de gaz mortal lăsată în urma lui. *Thanks God* că nu a aflat nimeni nimic!

— Aţi găsit şi altceva interesant în camion?

— Nimic. Balagula şi banda lui au folosit de la început derbedei ucraineni mărunţi care nu aveau habar de adevărata lor activitate. Nici acum nu ştim cum a pătruns gazul sarin în ţară...

Trecuseră patru zile de când găsiseră camionul alb. Însă nimic nu a răsuflat către populaţie. Într-un oraş ca New York-ul, se întâmplau deseori asemenea incidente bizare... Malko strivi între dinţi câteva bobiţe de caviar Beluga Petrossian. Era o minunăţie, nici nu se compara cu caviarul de la Kiev. Glasul lui Howard Allenwood îl aduse la realitate.

— În schimb, am primit noutăţi de la Moscova. Nişte veşti îngrijorătoare...

— Adică?

— Telefonul portabil al lui Karkov Balagula ne-a ajutat. În ziua în care s-a hotărât să-l trimită pe Avdişev la New York, discutase cu Vitali Kusov. Evident că nu avem banda cu convorbirea lor, ar fi fost prea frumos! Dar Centrala de la Moscova a găsit altceva. Vitali Kusov, prietenul lui Balagula, are legături foarte strânse cu un anume Boris Lisenko. Acesta se învârteşte în cercul lui Boris Elţân.

Malko tresări.

— Vreţi să spuneţi că...

— Nu. E mult mai complicat. Dumneavoastră ştiţi că principala sursă de venit a lui Balagula era achiziţionarea de petrol brut în vederea prelucrării lui în Ucraina. Or, omul care eliberează licenţele este... Lisenko. Este catalogat drept naţionalist de Extremă-dreaptă. Are frecvente legături cu un anume Malakov, un intelectual care publică o revistă pro sârbă, *Lemonska.*

— Într-adevăr, e un dosar care pune mari probleme, observă Malko. Nu veţi acţiona în niciun fel?

— Am şi acţionat, răspunse Allenwood cu un surâs palid. Ieri, ataşatul nostru cu afacerile externe a fost primit la Kremlin. Le-am spus *totul* ruşilor. S-au îngrozit. După aceea, ne-am dus din nou la şeful FSB-ului, care îl înlocuieşte pe Evgheni Primakov. Imediat a emis un ordin de arestare împotriva lui Vitali Kusov.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Vitali Kusov a fost omorât „accidental” în arestul lui...

Se revenea mereu la vechile metode din fosta Uniune Sovietică... Malko nu avea chef să guste din caviarul Oscietre.

— La ce concluzie aţi ajuns? întrebă el.

— Avem de ales între două ipoteze, spuse americanul. Prima, ar fi un complot al exaltaţilor cauzei sârbe, aliaţi cu mafioţii. Şi eu aş fi crezut, dacă nu survenea moartea lui Vitali Kusov. Dar acest accident miroase a „curăţenie”. A dispărut singurul martor care ar fi putut vorbi. După părerea mea, e vorba de o operaţiune planificată la cel mai înalt nivel al FSB.

— Credeţi că Boris Elţân e amestecat în povestea asta?

— Nu, cu siguranţă, nu. Dar există în FSB numeroase persoane care suferă că Rusia şi-a cam pierdut puterea. Nu le convine că noi facem legea pe teritoriul *lor* de vânătoare, adică fosta Iugoslavie. E vorba de toată aripa

dreaptă, adică de foştii comunişti. Aceştia se mai bucură încă de o grămadă de pârghii de conducere. În Rusia, totul e o nebunie. Poate că oamenii aceea au avut chef să transmită un mesaj...

— În Statele Unite?

— Da. Prin care să ne anunţe că, într-o zi, Rusia va deveni din nou o ţară puternică. Cum operaţiunea a eşuat, pentru ei s-a transformat într-o catastrofă. Pe viitor trebuie să avem mare grijă. Ar trebui să ţinem cont de această ameninţare şi să fim pe fază.

Cei doi bărbaţi se ridicară. Irina apăru îmbrăcată în haina ei de samur. I-o dădu şefului de sală, îşi aşeză rochia neagră ca să-i iasă şi mai bine în evidenţă pieptul splendid şi se aşeză, comandând imediat un Cointreau-caïpirinha. Chelnerul îl aduse imediat însoţit de trei boluri cu caviar. Irina ridică paharul.

— Pentru viitor! zise ea bucuroasă. Am fost angajată fotomodel de agenţia Eileen Ford.

Ciocniră toţi trei. Ea îşi lipi piciorul de cel al lui Malko pe sub masă. Această agreabilă atingere nu-l făcu însă pe Malko să uite revelaţiile lui Howard Allenwood.

Până la urmă, Vladimir Sevcenko avusese dreptate. Războiul rece renăştea sub o formă mult mai perfidă. Operaţiunea Lucifer era dovada clară că lumea nu va mai fi nicicând o apă adâncă şi liniştită.